Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Kruse, Laurids.; af L. Kruse.
Titel | Title:	Fortællinger tildeels efter Criminal-Acter
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Gyldendal, 1822
Fysiske størrelse | Physical extent:	1-2 i 1 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57.-196.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021371360

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Fortællinger

tildeels efter

Criminal-Acter

af

L. Kruse

Professor.

Første Bind.

Kjøbenhavn, 1822.

Paa den gyldendalske Boghandlings Forlag.

Trykt i det schultziske Officin.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

1. Crystaldolken ..... Side 1
2. Drømmen ..... — 77

Chrystal = Dolken,

en Criminal = Historie.

(Af en afdød Præsts efterladte Papirer.)

Ofte tænkte jeg tilbage paa den lille, venlige Stad D.. i det ...ske, hvor jeg engang havde henlevet nogle trykkende Aar, men efterladt mange deeltagende Venner, og hvorfra jeg endnu besad langt flere hiertestyrkende Erindringer. Det var mig næsten umueligt at tage en Tidende i Haanden, uden flygtigt at gjennemløbe Overskrivterne paa Rubrikerne, i det Haab, at erfare Noget fra denne mig saa kiære Egn. Hvor stor var derfor ikke min Glæde, da jeg engang, efter lang Tids Forløb, i den ...ske Tidende stødte paa en heel Side, dateret D.., den 24 September 17... Men denne Glæde forvandlede sig pludseligt til Afskye og Gysen, ved at læse følgende:

"Vor venlige Bye er paa engang, ved en her uhørt Begivenhed, bragt i Skræk og Bekymring. En af vore meest agtede og velhavende Medborgere, den hæderligstbekiendte Justitsraad S.. er myrdet, i vor fredelige Midte, afvigte Nat. Denne gyselige og uforklarlige Misgierning er forbunden med ligesaa ubegribelige Omstændigheder. Den salige Afdøde, lige høiagtet som troe Embedsmand, godmodige Huusfader og kiærlig Ægtefælle, begav sig i Gaar Aftes, efter at han, henimod Klokken 10, selv havde fulgt sin, af alle agtede, Frue, der har en Reise for til Residentsen, til Vogns, i sit Studereværelse, hvilket støder til hans Sovekammer, og befalede sine Folk at gaae til Sengs; selv vilde han endnu, efter Sædvane, arbeide. Da nu hans gamle Tiener i Morges traadde ind i hans Værelse, fandt han, til sin store Forundring, Sengen endnu opredt og uberørt, og Herren selv hverken i dette eller det tilstødende Studereværelse. Hans Hat og Stok befandt sig paa deres sædvanlige Sted; Huusdørren, saavelsom den til Haugen vare endnu fast forindenfra tillukkede; — anende en Ulykke, kaldte Tieneren de øvrige Folk sammen;

og søgte, forenet med dem, de øvrige Værelser igiennem. Men man forestille sig deres Forbauselse, da de, ved Indtrædelsen i Frue Justitsraadindens Sovekabinet, bleve deres Herre vaer, liggende tvers over Sengen, død og svømmende i sit Blod. — De bemærkede tillige, at den i samme Værelse staaende Damesekretaire var opbrukken. Paa Gulvet, ikke langt fra Liget, laae en Dolk af Chrystal, hvoraf Spidsen var afbrudt; og ved Siden af Sekretairen laae den Myrdedes Gulduhr, tildeels knust; dog var det endnu kiendeligt, at Viseren stod paa Et. Paa Liget selv var kun et eeneste dybt Saar i Brystet synligt. Forresten findes intet Spor til nogen Giernings mand, eller det Mindste, som kunde lede til nogen Opdagelse af dette Snigmord; dog paastaae nogle af Rettens Folk, efter hvilke man strax sendte Bud, at Dolken hører til det, paa det nærliggende Lystslot sig befindende, fyrstelige Kunstkabinet, og maa, omendskiønt endnu ikke savnet, dog vist nok være stiaalen derfra. Vel kan Justitsraadindens Fraværelse give Anledning til den Formodning, at slette Mennesker have luret paa denne Leilig-

hed, for uforstyrrede at kunne stiæle i de nys forladte Værelser, men saameget mindre lader det sig forklare, at ikke det Mindste i de tilstødende er rørt. Ogsaa er det vanskeligt at opløse den Gaade, hvorledes den Myrdede er lokket herind, da hans Værelse er altforlangt borte til, at der kunde høres, selv den allerstørste, Larm i dette; samt og hvorledes Morderen er kommen ind og ud, da aldeles intet Spor til voldsomt Indbrud er forhaanden. En Staffet er afgaaen efter den ulykkelige Enke, og vi vente Alle hendes Tilbagekomst med Længsel, i det Haab, at hun vil forene sig med os, for ret kraftigt og virksomt at fremme en muelig Opdagelse af Sandheden i denne gyselige Tildragelse."

Tidenden faldt mig, for Skræk, af Haanden; thi jeg havde kiendt denne Mand, fremfor Alle, temmeligt nøie. Hans første Kone var en nær Paarørende af mig, og endskiønt jeg kun havde seet den Anden temmelig flygtigt, og slet ikke kiendte hende, heed jeg dog endnu, af gammel Vane, Onkel i dette Huus. Jeg kunde ikke uden Bevægelse tænke paa den Tillid, den Dræbte altid havde beviist mig, og endnu laae der Breve i min Pult, som

beviiste, at Fraværelsen ikke havde formindsket hans Tiltroe til mig. Med alt Det kunde min Samvittighed ikke tilstaae hans Karakteer den Roes, som, i Anmeldelsen af hans Mord, saa rigeligen var meddeelt den; thi den joviale, forekommende Vert forsvandt gierne, saasnart Giæsterne havde forladt Huset; den smilende Mine tabte sig i knarvurren Dybsindighed; ondt Lune skræmmede Huusfolkene bort, og den i Verdens Aasyn kunstigt skiulte Skinsyge brød saameget heftigere frem i eensomme Timer mod hans første Kone, der dog hverken var meget ung, eller meget elskværdig, at jeg nok turde formode, dette Tilfælde endnu oftere var indtraadt med den Anden, som i høi Grad besad begge disse Egenskaber forud. Imidlertid vare vi, siden min Fraværelse, komne i et mere fremmet Forhold til hinanden, og, i min store Frastand, kiendte jeg hans huuslige Forfatning alt for lidet til, at tillade mig nogen Formodning; dog kunde jeg ikke nægte mig at skrive et Brev til Præsidenten for Criminal-Retten i D..

Han havde ogsaa været min Ven, en redlig, men haard og temmelig indskrænket Mand, hvem det vel ikke manglede paa Skarpsindighed; dog sav-

nede jeg hos ham den høiere Aand, som altid bør belive Lovene, for at det døde Bogstav ikke skal blive fordærveligt. Jeg turde derfor giøre Regning paa, at han vilde meddele mig enhver Omstændighed, som kunde tilfredsstille min Deeltagelse for denne Familie.

Jeg havde heller ikke taget feil. Allerede faa Uger efter, tilstilledes mig en Beretning fra hans Sekretairs Haand, ganske overeensstemmende med Anmeldelsen i Avisen, ledsaget af en Skrivelse fra ham selv.

Han syntes at dele mine Anskuelser; tilstod endogsaa, at Forfatteren af Efterretningen om Mordet, i Bedømmelsen af den Dræbtes Karakteer, mere havde taget Hensyn til de mange underholdende Timer, hvilke de fleste af Byens Honoratiores havde tilbragt i hans Huus, end til den nøgne Sandhed; dog havde vel ogsaa en anden Hensigt været forbunden dermed; nemlig den: at svække Rygtet om et høist sandsynligt Selvmord, som strax den samme Morgen havde udbredt sig; hiin var imidlertid ikke opnaaet derved, da selv den aldeles nedslaaede Enke, der strax var vendt tilbage, syntes, ved sit Udsagn, at have givet dette Rygte nye

Næring; thi hun forsikkrede: at Alt hvad der i Sekretairen havde været af Værdie, havde hun selv taget med sig; tillige havde Fremviisningen af Dolken giort et dybt Indtryk paa hende; dog benægtede hun, at have seet den nogensinde før, og skiød al Skylden paa den Følelse, som Synet af det Mordinstrument, som havde skildt hendes elskede Mand ved Livet, maatte opvække hos hende. Byen synes imidlertid ikke at ville lade denne Undskyldning gielde, men denne Mistanke giendriver sig af sig selv; thi det er allerede beviist, at den forefundne Dolk, hvis Sieldenhed giør den kiendelig, er stiaalen ud af Kunstkabinettet; men naar og paa hvad Maade, lader sig ikke bestemme, da Opsynsmanden ikke har savnet den; kun kan Denne erindre sig, at nogle Snedkere, for flere Maaneder siden, have arbeidet i det til Cabinettet stødende Forværelse, og selv i de Timer, hvori hiint stod aabent for Fremmede. I Sekretairen er aldeles Intet af Betydenhed forefundet, uden Papirer, hvoraf dog Enken, med Uroelighed, synes at savne nogle, hvilket hun imidlertid dog, paa Foresporgsel, har nægtet; tillige hvidsker Byen sig i Ørene, at en hæftig Tvist imellem begge Ægtefolk skal

være gaaen forud for Konens pludselige Afreise, hvilket dog paa ingen Maade lader sig slutte fra hendes nærværende Opførsel.

"Endnu en lille Omstændighed," føiede han til, "kan jeg ikke undlade at meddele Dem, om det saa kun var for at bevise, at selv den ubetydeligste Tildragelse kan være den skarpsindige Agtpaagiver til Nytte. Saaledes har en tilsyneladende ringe Hændelse, ved Liigbegiængelsen i Gaar, frembragt en baade physisk og moralsk Virkning, som maaskee begge ikke ere uden Følger."

"Da Kisten, som blev baaren, var kommen omkring Hiørnet af Sørgehuset, hen ved Begyndelsen af den samme tilhørende Hauge, snublede en af Ligbærerne over en noget høit liggende Steenflise, som gaaer temmelig langt ud i den snævre Gade, og er anbragt for en lille Jerngitterdør, som fører ind i Haugen; derved indtraf en uformodentlig Rystelse, og Kisten var, uden Tvivl, gleden ud af Hænderne paa de forreste Bærere, hvis ikke Den, som gik paa den modsatte Side af Kisten, havde givet denne et hæftigt Skup henimod Muren, saa at den nogle Sekunder kom til at hvile paa Jernrekværket ved Dørren, hvorved en lille

Lap af den sorte Fløielsbeklædning paa Kisten blev hængende derpaa. Det Heele var et Øiebliks Sag, og Toget gik, uden merkelig Standsning, videre. Dog fulgte deraf, at Sørgefølget kastede Øinene paa Gitterdørren, og saaledes blev Aktuaren i vor Ret, giennem denne, opmærksom paa en lille uanseelig, overkalket Dør, som fører fra Haugen ind i Huset i det ene Hiørne deraf. Dette var ham paafaldende, og han meddelede mig denne Opdagelse strax."

"Jeg kiørte derfor ligefra Kirken tilbage til Sørgehuset, for at faae Oplysning derom af Enken. Hun syntes at undre sig over, at Ingen havde tænkt paa denne Lønvei, og viste mig selv, i det Værelse som stødte til Sovekammeret, en fortræffeligen maskeret Tapetdør, som gik ud til en lang smal Gang, der gik forbi flere Værelser, og endte sig i en lille Trappe, som virkeligen førte ned til Haugen. Den gamle Tiener forsikkrede mig, at denne Dør ikke i mange Tider var bleven brugt, og netop derfor ogsaa forglemt, og Enken giorde mig opmærksom paa, at den indvendige Slaa var skudt for; men ved nøiere Undersøgelse, befandtes det dog, at den temmeligen let lod sig skyde frem og til-

bage, hvilket giorde mig Tienerens Paastand noget tvivlsom; jeg bemærkede tillige en udsprungen Knast i Dørren, noget bag ved Slaaen, som maaskee var tilfældig, men hvorved det dog altid blev mueligt, ved nogen Kunst og Umage at kunne trække denne bort udenfra. Jeg beholdt imidlertid, som sædvanligt, denne Bemærkning for mig selv."

"Den anden **moralske** Virkning af hiin Hændelse bestaaer deri, at den hos den gemene Mand temmeligen giængse Mening om et Selvmord derved ganske synes at have tabt sig; thi Overtroen paastaaer, at den Døde har, ved at lade sin Kiste støde an mod Jernværket, udvalgt det til at hævne sig, idetmindste hedder det, vil man faae at see, at Gjerningsmanden derved engang vil blive opdagen. Det er mig just ikke imod, at denne Kiellingesludder har svækket hiint ærgerlige Rygte; thi sandeligen, Enhver, som har kiendt den Afdøde noie, maa føle sig overbeviist om, at denne Mand, som forstod at leve, og desuden ikke manglede Evne til at tilfredsstille sine aldrig overdrevne Ønsker, ikke var istand til noget Selvmord."

Jeg var, endskiønt paa ganske andre Grunde, af samme Mening, og begyndte allerede at fortrøste mig til Tiden, som bringer det for Lyset, der allerombyggeligst er skiult, da jeg uventet fik nok et Brev fra samme Haand.

Dette berettede mig; at der, blandt den Afdødes Papirer, var forefundet et Testament, som allerede for flere Aar siden var skrevet, endnu i den Tid, da jeg var ansat ved Sognekirken i D.. og hvori jeg udnævntes til Executor testamenti; der var kun tilføiet en Codicil, strax efter det andet Giftermaal, til den efterladte Enkes Fordeel. Præsidenten anmodede mig om, ikke at undslaae mig for denne Udnævnelse, og, om mueligt, at rive mig, paa nogle Uger, løs fra mine Forretninger, da han ansaae min Nærværelse i D.. i mange Henseender for nyttig og velgjørende, især med Hensyn til Enkens Forfatning, hvis synligen dybe Kummer, forenet med mangehaande Rygter om hendes foregaaende huuslige Forhold, gav hiint formeentlige Selvmord, som den gemene Mand ikke længer troede paa, en nye Vægt i de høiere Stænders Omdømme.

Man vilde nemlig vide, at den Afdøde havde, i sit andet Ægteskab, været hiemsøgt af en ikke ganske ugrundet Skinsyge, hvortil Prinds Maximilians hyppige Besøg sandsynligviis havde givet Anledning. Dette havde flere Gange foraarsaget Scener imellem begge Ægtefolk, som gienſidig Forbittrelse hvergang havde giort heftigere. Nu var rigtignok den just ikke elskværdige, aldrende, og desuden langtfra velskabte Fyrste ikke skikket til at indskyde en ung og lykkeligen givt Kone nogen virkelig Tilbøielighed; men den qvindelige Forfængelighed, som alt derved var bestukken, at Prindsen hele den forrige Vinter havde givet Slip paa sin Broders Hof, og tilbragt den paa det herværende Lystslot, havde maaskee dog forledet hende til mindre Strenghed, end en mistænkelig Mand kunde finde sig i, i hvis Øine Alting saa let kan faae et strafværdigt Udseende. Saa meget er vist, at Prindsen altid søgte at udvide sin Adgang der i Huset, og man vil endogsaa paastaae, at hans sidste Besøg skal have givet Anledning til Fruens pludselige Afreise eller Afsendelse til Residentsen. Denne forhen saa muntre Kones dybe Græmmelse syntes at ligge dybere, end i

hendes Mands Død alene. Det er heller ikke blevet ubemærket, at Prindsen paa engang har holdt saa ganske op med alle sine Besøg i dette Huus, at han ikke engang har ladet sig anmelde for at bevidne sin Deeltagelse i hendes Tab. Af alle disse Omstændigheder vil man nu udlede et Selvmord, og i Enkens Sorg seer man blot en skyldig Samvittighed, der anklager sig selv, som Aarsagen til en saa fortvivlet Beslutning.

"Jeg gaaer ikke frie selv," føiede Præsidenten til, "thi min utrættelige Iver for at opdage Gierningsmanden, hvilken Iver nu, ved denne Snak, er bleven mig dobbelt Pligt, giver man Navn af et Skuespiller-Kneb, for at redde en anseet og gjæstfrie Mands Ære. Omendskiønt nu alt Dette ikke lidt ærgrer mig, bringer det mig dog ikke af min Vei, og jeg har lovet mig selv, at end ikke den mindste Formodning skal blive ubenyttet."

Her var Brevet med Eet afbrudt, og først under den næste Dags Dato endt, med følgende Efterskrivt.

"Som jeg i Gaar vilde til at slutte denne Skrivelse, indtraf en forunderlig Omstændighed,

som pludseligen synes at give os et Glimt af Lys, men desværre saa svagt, at det strax kan slukke sig i det Fierne. Min Kone traadde ind til mig, for at erindre mig om en Foræring, som just i Øieblikket Venskab og Artighed affordrede os. For at oprette min Forsømmelse gik jeg ufortøvet hen til min Juveleer. Medens jeg nu søgte adskillige Smaating ud, kom en fattigen klædt gammel Kone ind i Boutiken, og bød Eiermanden et lille Stykke Sølv til Salg. Han tog det i Haanden og besaae det, uvilkaarligt kastede jeg mit Øie derhen. Det var en enkelt, temmeligen plump forarbeidet Sølværmeknap. Det bares mig for, som om jeg et Steds havde seet Magen til den. Jeg huskede mig om, og paa eengang faldt det mig ind, at jeg, i en Krog af Justitsraadinde S..s opbrukne Sekretaire, havde, blandt de der liggende ubetydelige Ting, fundet en lignende, som jeg havde lagt Mærke til, fordi den ved sin Plumphed stak saa besynderligt af imod Eierindens Eleganze, uden just dog at opvække nogen Mistanke hos mig. Jeg gav Juveleren hemmeligen et Vink; og under Paaskud af, at han nu ingen Tid havde, bestilte han Konen igien henimod Aften, for at afhente Værdien af Sølvet. Jeg

skyndte mig nu med Ærmeknappen, som Juveleren havde beholdt, hen i Enkens Huus, og, ledsaget af hende, betraadde jeg paany det ulykkelige Værelse, hvilket jeg strax ved første Undersøgelse havde ladet forsegle, i samme Stand, hvori Alting var forefundet. Ærmeknappen laae følgeligen paa samme Sted, som før, og Begge vare saa fuldkomment eens, at man ikke kan tvivle om, at de udgiøre et Par."

"Enken erklærede ligefrem, at hun ikke havde seet Nogen af dem før, og kunde ikke heller begribe, hvor den alt Forefundne var kommen fra. Jeg lovede, at give hende ufortøvet Efterretning om Følgerne af denne Opdagelse, og indfandt mig igien henimod Aften hos Juveleren. — Den gamle Kone lod os ikke vente længe; paa mit Spørgsmaal: hvor hun havde faaet denne Ærmeknap fra, saae hun tvivlraadigen paa mig, og svarede langsomt: at hun havde fundet den; "hvor og naar," raabte jeg barsk; jeg vilde indjage hende Skræk, og det lykkedes mig. — Hun stak i at græde, forsikkrede mig om sin Ærlighed, men famlede i sine Svar. Jeg lod hende sætte fast, for at give hende Tid til at besinde sig, imedens jeg nøiere erkyndigede mig

om hende. Jeg fik intet Videre at vide, end at hun levede af at vaske, og undertiden at spaae. — Om et par Timer vil jeg atter forhøre hende. Kom snart!"

Jeg bad inderligen til Gud, at han ikke vilde lade denne nidkiære Mands Bestræbelser uden Frugt, og i det Mindste give dem en Retning, som kunde forjage enhver tvetydig Skygge fra dette noksom anfægtede Huus. I det Haab, som hans Brev havde opvakt hos mig om at kunne læge og lindre et saaret Gemyt, bragte jeg mine Forretninger i en saadan Orden, at jeg inden fem Ugers Forløb vinede de velbekiende Taarne i D.. med et beklemt Hierte.

Endskiøndt jeg vidste, at Frue Justitsraadinde S.. havde giort Værelser tilrette til mig i hendes Huus, foretrak jeg dog, at træde af i et Vertshuus, for ikke, uden nøiere Prøve, at sætte mig selv i en Stilling, som maaskee kunde blive mig besværlig. Saasnart jeg var stegen af Vognen, begav jeg mig ufortøvet paa Veien til min Correspondet; i det jeg kom over Torvet ved Raadhuset, blev jeg en Mængde Mennesker vaer udenfor det, som trængte sig ud og ind af dets vidtaabne Porte;

mit altforhen beængstede Gemyt ahnede en nye Gienstand for sin Uroe. Jeg spurgde Den, som stod mig nærmest, om Aarsagen.

"De beseer det Hul under Jorden, fik jeg til Svar, som just nu er muret færdigt til Justitsraad S..s Morder."

"Saa er da," raabte jeg glad forbauset, "Gierningsmanden opdaget!"

"Det siger man, og der maa ogsaa være noget deri, tillige med gyldige Beviser imod den Karl, ellers vilde man vel neppe havde taget slige overordentlige Forholdsregler, og gravet og muret et mørkt dybt Hul i Jorden expres til ham, for at være ham vis, og tvinge ham til at bekiende. Skade for det kiønne unge Menneske! Det vilde vel være tidsnok at bringe ham under Jorden, naar han først havde tilstaaet Alting."

Den sidste Bemærkning bragte mig til at gyse; men hvilken Følelse overvældede mig da, i samme Øieblik, Forbryderen blev bragt forbi, hen til det nye Fængsel, fra Vagten af, hvor han forhen havde siddet.

Kun et Blik paa den høie ranke Skabning, de blege, rene Ansigtstræk, paa de dunkle, mod

Himlen opløftede Øine var nok til at gienkiende i ham Phillip Dorn, min meest elskede Lærling, hvilken jeg selv, for syv Aar siden, havde konfirmeret. Jeg stod som forstenet, mit Blik fulgte det friske, ungdommelige Liv dybt i den mørke Jord, som Naturen kun har bestemt for den qualfrie Opløsning, og jeg var paa eengang forvandlet fra Brødens ivrige Forfølger til Forbryderens Talsmand. Jeg søgte at fatte mig, og hurtigt, som om virkeligen min ubetydelige Indflydelse formaaede at opholde den fortørnede Retfærdighed i sin ustandselige Gang, traadte jeg, med bitter Utilfredshed i Sielen, ind i min — ak! jeg frygtede det alt — kun alt for ivrige Vens Huus.

"Vi har ham!" raabte han mig imode, endnu førend han, med et hierteligt Haandtryk, ønskede mig velkommen.

"Gierningsmanden? Phillip Dorn? Er det mueligt?"

"De veed allerede —?"

"Jeg har seet og kiendt ham, da man bragte ham i det gyselige Fængsel!"

"Oho! Han skal ikke løbe bort mere, derfor er der nu sørget!"

"Han er altsaa overbeviist?"

"Ikke just ganske, men det kan ikke vare længe, førend — Lad mig kun raade! —"

"Ikke? og dog —" den alvorlige Strænghed paa Præsidentens Ansigt afskar Ordene i min Mund. — Jeg besluttede hos mig selv, først at høre Alt, og derefter at tale den Ulykkeliges Sag saameget, som det kunde bestaae med Lovene og med min Samvittighed. — Min Ven, der saae min Utaalmodighed og endnu havde flere Forretninger, henviste mig til sin Sekretair, en artig ung Mand, som det lod, ikke mindre blødhiertet, end jeg selv; Denne forelagde mig Forhørene, hvis Indhold han baade dengang og seenere foredrog mig med en Varme, som vist ikke de døde Bogstaver havde frembragt.

Den gamle Kone havde i det første Forhør tilstaaet, at hun, alt for flere Maaneder siden, havde faaet den ulykkebringende Ærmeknap til Foræring af en ung Snedkersvend, ved Navn **Phillip Dorn**. — Imidlertid var det først nu faldet hende ind at sælge den, deels fordi hun ikke havde en Skilling mere i Eie, deels ogsaa havde hun hidindtil bestandigt haabet at finde Magen dertil, hvil-

ken benævnte Phillip Dorn formeente at have tabt i hendes Stue, og kun havde skiænket hende den omhandlede Knap, i Tilfælde af, at den Anden ikke blev funden. Paa Spørgsmaal om, hvorfor hun ikke strax havde sagt dette, tilstod hun stammende: at hun ikke havde vovet det, fordi hun havde spanet Phillip Dorn og hans Kiæreste. Konen blev nu bragt tilbage i Arresten; og man søgte snarest mueligt at inddrage Efterretninger om Phillip Dorn, endnu førend han blev instævnet.

Disse Efterretninger lode i Begyndelsen alle, med Hensyn til hans Carakter og Opførsel, fordeelagtigen. Hans forrige Mester, saavelsom hans Kamerater gave ham de bedste Vidnesbyrd; dog nu først, i Anledning af Forespørgselen, syntes man at undre sig over, at det var lykket ham at forskaffe sig Mesterskab og Boehave, da han dog tit og mangegange, som Svend, havde besværet sig over sin Fattigdom, og bittert beklaget, at han ikke kunde være sin egen Herre, og givte sig. — Ja, hans Naboer vilde nu endogsaa vide, at han, endskiondt endnu i Hvedebrødsdagene af sit Ægteskab, dog ikke levede saa eenigt med sin unge Kone, som man burde vente sig af deres gienstidige Kier-

ligheb. Han syntes at have hemmelige Gange, som opvakte Skinsyge hos Konen. — Tilsidst kom man endogsaa efter, at han, for nogen Tid siden, endnu førend sit Giftermaal, havde havt Arbeide paa det fyrstelige Lystslot, og seenere endogsaa i den Dræbtes Huus. Nok, for at opvække Mistanke.

Phillip blev, tillige med sin Kone, stævnet ind for Retten. Den gamle Kone var ogsaa tilstæde. — Den unge Snedker lod til at være roelig, hvorvel meget eftertænksom; han, saavelsom hans Kone indrømmede aldeles den Gamles Udsagn. Han erkiendte begge Ærmeknapperne for sine, og føiede til, at da han først havde savnet den Eene i den Gamles Værelse, havde han ogsaa hidindtil staaet i den Formeening, at han havde tabt den der; men nu indsaae han, at det vel maatte være skeet i Frue Justitsraadindens Sovekammer, hvor han den samme Eftermiddag havde bonet en Sekretaire; men hvorledes Ærmeknappen var kommen ind i den, kunde han ligesaalidet begribe, som det før var faldet ham ind, at han havde mistet den der; thi ellers havde han vel ikke overdraget den Gamle at søge efter den; iøvrigt syntes det ham

ganske naturligt, at man giemmer et Stykke fundet Sølv, om man endog i det første Øieblik ikke kan besinde sig paa, hvor det er kommet fra. —

Han taug smilende, og syntes at vente paa, at man lod ham gaae. — Da rev med Eet Præsidenten et Dørklæde bort, som laae paa Bordet, og bedækkede det fra Konstkabinettet røvede og ved Liget fundne Mord-Instrument. Han spurgde Phillip rask, om han kiendte det.

Han syntes at blive forbauset: "Nei!" sagde han fast.

"Han skifter dog Farve?"

"Jeg har," svarede han rørt, "meget ofte seet Herr Justitsraaden; da kan jeg vel gyse ved Synet af den Kniv, som skal have myrdet ham!"

"O ja!" raabte Præsidenten, i det han hæftede et giennemborende Blik paa ham, "især naar man i Forveien vel har iagttaget denne Indskrivt."

Han læste høit og virkeligen frygteligt følgende, med sorte Bogstaver paa det hvide, elphensbeens Skaft, indgravne Ord:

"To Timmer og en halv dertil,
Da slur staaer Hiertets Uhrværk still!"

I dette Øieblik henvendte Alles Øine sig, med Skræk, paa Snedkerens unge Kone, som med det Skrig: "Jesus, min Forløser!" foer med Haanden til Hiertet, og sank uden Besindelse om paa Gulvet. En kold Gysen giennemløb de Tilstædeværende, og Alle ilede den Afmægtige til Hielp, frem for Alle hendes Mand; Rettens Betientere holdt ham tilbage. —

"Lad mig forklare! —" raabte han.

Man lod ham ikke komme til Orde, og, trods hans Modstand, blev han ført ud.

Saasnart Konen var bragt til sig selv, blev hun, tillige med den Gamle, paa hvem ogsaa hiint Vers syntes at have giort Indtryk, tagen i skarpt Forhør. — Den frygtsomme, let forbløffede Kone begyndte at græde. Med den Gamles Hielp, og ved hendes Opmuntringer og egen frivillige Lyst til at fortælle, aflokkede man Begge en Tilstaaelse, som, i Sammenhæng og renset fra smaae Modsigelser, omtrent klang saaledes:

For flere Maaneder siden, endnu førend de torde tænke paa at gifte sig, som dog var Maalet for alle deres Ønsker, lykkedes det Lise, — saa hed den unge Huusstrue, — at overtale hendes Kiæreste

til at besøge denne kloge Kone; hun haabede at faae Bugt med sin Elskedes og sin egen Utaalmodighed og Længsel, ved at lade sig Begge spaae, hvad de kunde vente af Fremtiden; og havde lovet ham, hvis han blot vilde føie hende deri, saa vilde hun ikke længere sætte sig imod hans vaklende Forsæt, at vandre ud af Landet, og søge en Lykke udenfor det, som syntes at undflye ham i hans Hiem. Den gamle Kone, som ret godt mærkede, at den unge Snedker ikke just satte megen Lid til hendes Kunst, søgte at hitte alt Mueligt op, hvorved denne kunde faae en større Vægt i hans Mening; thi efterat han, med en vantroe, næsten haanlig Mine, havde hørt paa de Ting, som den Gamle af Grumset i en Kaffekop havde forudsagt hans Kiæreste, foreslog hun ham, at han skulde give sig et let Skaar i Haanden, og lade nogle Bloddraaber dryppe ned paa et varmt Jern, da vilde, sagde hun, hans Fremtid afbilde sig tydeligt derpaa. Den forskrækkede Lise, vilde ikke tillade det; men Phillip strøg hurtig og leende Ærmet op. Han syntes just ved denne Anmodning, som passede til hans modige Sindelag, paa eengang at have faaet Tillid og Lyst til at lade sig spaae, og ridsede sig let i

Haanden med en Kniv, i det han raabte: "See er her Blod nok! hvormeget vil I have?"

"To Draaber og en halv!" svarede den Gamle.

Disse Ord syntes at slaae ham. — Høitideligen og med Vægt, sagde han, i det han lod Blodet dryppe ned paa Jernet:

"To Tommer og en halv dertil,
og flux staaer Hiertets Uhrværk stil!"

her har I en lille Smule af mit Liv! det løber jo fra Hiertet!"

"Hvilket Indfald!" raabte Lise forbauset; disse Ord og den Tone, hvormed han havde udtalt dem, havde giort et saa dybt Indtryk paa hende, at hun altid siden den Tid, hvergang hun var alene, uvilkaarligt maatte gientage dem for sig selv.

"Længer," svarede han sukkende, "var jeg ikke borte fra Lykken, da lagde, til min Lykke, dette Vers sig imellem den og mig. — Lad mig nu høre min Fremtids Skiæbne, om I kan giøre mig den bedre!"

"Hvad har I da spaaet ham?" spurgte Præses-Retten.

"Det, som der stod tegnet for mig. — Jeg forudsagde ham en Lykke, som skulde komme snart,

og en stor Fare! Jeg er bange, begge Deele ere gaaede i Opfyldelse!"

Efterat Forudsigelsen var endt, havde Phillip savnet Knappen paa det opstrøgne Skiorteærme; men, uagtet den omhyggeligste Søgen rundt omkring i Værelset, fandtes den ikke.

"Kort efter" tilstod den unge Kone ligefrem og med Tillid, da Retten ikke holdt op at fritte — "syntes det virkeligen, som Lykken blev dem gunstig. Det lykkedes hendes Phillip at drive saa mange Penge op, at han kunde giøre Mesterstykke og holde Bryllup; men hvor han havde faaet dem fra, var hun uvidende om; snart havde han ladet et Ord falde om en lille Arv, snart om en god Ven, som understøttede ham; dog følte hun sig overbeviist om, at hendes Mand vist ikke paa nogen uærlig Maade var kommen til dem."

Den Snak: at de unge Ægtefolk skulde leve i Uenighed med hinanden, syntes den unge Kones Hæftighed og hendes Blik fuldkomment at giendrive.

Fruentimmerne lod man gaae til Deres. Efter Forhøret blev Snedkerens Huus giemmensøgt, men aldeles Intet fundet, som kunde give Anledning til

Mistanke. Phillip blev paanye ført for Retten. Han fortalte, rask og uden at stamme i det, den nyeligen beskrevne Scene næsten aldeles saaledes, som Retten alt kiendte den. —

"Følgeligen," beed Præsidenten ham barsk af, "kiender han jo dog Dolken?"

"Jeg har sagt: Nei!" svarede han, med Fatning.

"Hvorfra vidste han ellers Indskrivten udenad?"

"Jeg kunde ligesaa godt spørge, hvor kommer Dolken til denne Indskrivt?" — Dette Vers har jeg kunnet siden min Barndom."

"Paa hvad Maade har dette Vers lagt sig imellem ham og hans Lykke?"

"Jeg forstaaer Dem ikke?"

Hans Kones og den Gamles Udsagn bleve ham forelæste! —

"Herr Præsident!" tog han Ordet, "hvorledes skal jeg kunne erindre mig Alt, hvad jeg for flere Maaneder siden har sagt og tænkt!"

Han blev nu spurgt, hvor han havde faaet Penge fra til sit Mesterstykke og Boehave; disse Spørgsmaal saarede hans Æresfølelse.

"Er jeg beskyldt for Tyverie?" raabte han, "lad Den træde frem, som vover at antaste mit ærlige Navn! Paa hvad Grund er en uberygtet Borger forbunden til at aflægge Regnskab for sine huuslige Forhold? — Jeg svarer intet mere."

Han vilde forlade Værelset; man betydede ham, at han var Arrestant.

"Hvorfor?" udbrød han blegnende og synligen forbauset.

"Hvorfor? fordi vi først maae vide, hvorledes hans Ærmeknap er kommen i den opbrukne Sekretaire; hvorfra han veed Inskriften udenad paa enDolk, der er stiaalen ud af Kunst-Cabinettet, hvilket han har arbeidet i Nærheden af, og som siden er brugt til et gyseligt Mord, og endeligen, hvem og hvad han har at takke for sin nærværende Velstand."

"I Guds Navn da!" svarede han med Fatning. Jeg har sagt Sandheden, og kan hverken sige Mere eller Andet!"

Han blev bragt i Vagten; i alle følgende Forhør blev han standhaftigt ved det samme Udsagn, og man opgav næsten allerede Haabet om at komme længer i denne Sag, da det paaeengang

en god Morgen blev anmældt: at Phillip Dorn var undvegen om Natten.

Imidlertid lykkedes det dog det virksomme Politie i Byen D.. at faae ham indhentet og paagreben endnu i Landet selv. Han var anderledes og bedre klædt end forhen, og en Pung med henimod 50 Louisd'orer blev funden hos ham. Hans Flugt og de forefundne Penge tiende ikke alene til at forøge den Mistanke, som hæftede paa ham, men gave Anledning til den Formodning, at han maatte have Medskyldige.

Desuagtet kom man dog ikke meget videre. Hans Kone nægtede, at have seet ham den Nat, han var undvegen. — Paa det Spørgsmaal: hvorfor han vilde flygte, da han dog følede sig uskyldig, svarede han:

"Fordi man vil min Ulykke. — Jeg har hele Tiden talt Sandhed, men man vil jo ikke troe mig. — Man kunde jo hele Aar lade mig sidde saaledes; naar et Menneske skal være afhængigt af Luner og Forbittrelse, istedet for af Lovene, kan man ikke fortænke ham i, han søger sin Frihed!"

Ved slige Svar blev Retten opirret, og deels af Nødvendighed, thi Bye-Arresten var virkeligen

ikke synderligt paalidelig, deels ogsaa af Fortræ-delighed og Utaalmodighed, blev det besluttet, at opmure det Hul under Jorden, hvilket Phillip Dorn nyeligen var ført hen til; det lader sig vel heller ikke nægte, at Haabet om, ved et saadant Fængsels Gyselighed, ved den Svækkelse, hvil-ken fugtige Vægge, evigt Mørke, og den grue-lige Eensomhed maatte føde af sig, ja selv ved vist ikke udeblivende Sygdomme at frembringe en endelig Tilstaaelse, maaskee ogsaa har bidraget meget til denne grusomme Bestemmelse; hvorover jeg i mit oprørte Gemyt foresatte mig, saasnart Leiligheden tilbød sig, at sætte min Ven tilrette.

Denne fandt jeg endnu samme Middag, som jeg tilbragte i hans Huus, alene med ham og hans Familie.

"Nu, hvad siger De," spurgde han," om denne haardnakkede Misdæder?"

"Forlad mig, min Ven!" svarede jeg, "at jeg uden Forbeholdenhed maa tilstaae Dem, at de seeneste trufne Forholdsregler for at bringe den Ulykkelige til Bekiendelse ikke alene have oprørt mit Inderste, men endog saaret mine bedre Følel-ser. Der ere vel Omstændigheder nok forhaanden

til at retfærdiggiøre den stærkeste Mistanke imod ham; men dog ikke en eneste, der fælder ham, eller giver Retten den mindste Grund til, allerede at domme ham. Den almeene Sikkerhed udfordrer rigtig nok, at man forvarer en saa haardt Beskyldet sikkert og fast; men Moralen, for ikke at sige den christelige Lære, omendskiøndt vi dog kalde os Christne, kan ikke billige, at Noget, som ikke er synderligen forskielligt fra Straf, bliver paalagt en Ulykkelig, om han end er overbeviist, førend Lovene have affagt hans Dom."

Han saae paa mig med store Øine! "Nu taler Præsten!" sagde han smilende.

"Menneskет! Jeg vil ikke engang anføre, at jeg har kiendt just denne Phillip Dorn, som en sielden sædelig, from Yngling; han kan have faret vild, som ethvert Menneske; men, i Sandhed, han maatte have været udsat for stor, uhørt Forførelse, for at kunne falde saa dybt, at han, som blot Mistænkt, fortiener at blive behandlet paa en Maade, som neppe er til at undskylde selv mod den vederstyggeligste Skurk; desuden frikiender en indvortes Stemme hos mig ham for dette gruelige Mord. Hans aabne, utvungne, endog hæftige

Fremgangsmaade rober ingen Morder; alle de Vidnesbyrd, som ere Tillid værd, tale jo ogsaa for ham; at et grundløst, flygtigt Dretuderie er ham imod, deler han med Enhver, der er saa ulykkelig, at have tiltrukket sig Verdens Dine. Han kommer altsaa slet ikke i Betragtning her, naar jeg spørger Dem, hvorledes det er mueligt, at Deres retsindige, velvillige Tænkemaade kan tillade Torturer, som rigtigt nok ikke føre dette Navn, fordi de, i vort oplyste Europa, ere giængse fast ved alle Tribunaler?"

"Oho!" indvendte han, "man seer strax, at Deres varme Gemyt ikke er afkiølet i de mange Kieltringers Aandedrag, som dagligen giøre os Hovedet kruset. Det Gode skulde ikke være meget værdt, naar man vilde giøre saamange Omstændigheder med det Slette!"

"Jeg mener det omvendte. Efter min Overbeviisning kan en Straf, der er forbunden med legemlige, paa Aanden indvirkende Lidelser, selv efterat den Skyldige er domfældt, kun kaldes retfærdig, hvis den ikke er af lang Varighed, og har Forbrydernes indvortes Forbedring til Hensigt. Saasnart Forbrydelsen er af den Natur, at Den, hvil-

ken den hviler paa, maa forstedse udelukkes af det menneskelige Selskab, hvilket vel altid synes at maatte være Tilfældet med en forsætlig Morder, hører enhver, formedelst legemlige Lidelser, haard Straf op at være **Straf**, fordi den da bliver **Hævn**, og denne er Lovene ligesaa uanstændig, som uværdig. — Og nu, hvilken Hævn kan være grusommere, end et evigt, mørkt, eensomt Fængsel, hvor den Ulykkelige ikke seer noget Lysglimt, ikke hører nogen anden Lyd, end af sine Lænker, ikke fornemmer noget Levende om sig, uden det **Utøi**, som fortærer ham endnu i Live. Taabelige, latterlige Medlidenhed, eller snarere Svaghed, der vægrer sig ved at afsige en Dødsdom, men ikke tager i Betænkning, at fordømme en Ulykkelig, som straffes haardt nok ved for stedse at udelukkes fra Menneskehedens frie Samqvem — til en, for Exempel, trediveaarig Død! — Hvilken Forbrydelse er græsselig nok for en saadan Giengieldelse! Til Lykke er Døden selv ofte mere medlidende!"

"Hm! De tager det altfor strængt! Han er engang løben fra os, og —"

"Kan man fortænke ham deri? Eller skal han nu bøde saa skrækkeligt, fordi han fulgte den naturligste Følelse, en Følelse, som boer i Deres eget Bryst; i den med en uaffeelig haard Straf belagde Forbryders Flugt er ethvert Menneske, Dommeren selv, naar han kun har et Hierte i Brystet, medskyldig i sit Inderste. — Vel har jeg hørt tale om Love, som bestemme Dødsstraf for den Fange, som blot gior et Forsøg paa at tilfredsstille sin medfødte Drift til at sætte sig i Frihed, uden at fastsætte nogen Straf af Betydenhed for den uagtsomme Bevogter; men de ere afskyelige, fordi de ere naturstridige. Det er ethvert Væsens Pligt imod sig selv, at staae paa sine naturlige Rettigheder, følgeligen ogsaa en Fanges, som det paa den anden Side er Bevogterens, at forebygge enhver Flugt; og for at giøre denne hans Post mindre ubeqvem, bør Loven ikke være umenneskelig!"

Vi strede længe frem og tilbage; jeg udrettede naturligviis meget Lidet; dog lovede min Ven mig, at paaskynde Sagen saa meget mueligt, hvorvel han paa ingen Maade vilde lade den christelige

Sentenz gielde: Det er bedre at een Skyldig gaaer frie, end at ti Uskyldige lide derunder. —

Min personlige Deeltagelse for den Ulykkelige bevirkede, at vi endnu engang gik Forhørene igjennem; men den kolde Mand kunde nu engang ikke deele mine Anskuelser, thi han paastod: en Dommers første Pligt var, ikke at lade sine Følelser komme til Orde. Han blev endogsaa hæftig, ved at fortælle mig, hvor haardnakket den Fangne, efterat han paany var paagrebet, havde vægret sig ved, at gjøre Rede for de Penge, som fandtes hos ham, og udraabt: "Har Nogen savnet dem; viser mig min Anklager, saa vil jeg giendrive hans Beskyldning," og tilsidst, keed af de kunstige og snedige Spørgsmaal, havde svaret: "Nu, Got! Jeg har fundet en Skat!" — "Denne Trods maa knækkes!" lagde Præsidenten til. —

"Enhver Skabning værger sig saa godt den kan! Den Fortvivledes svage Modstand bør ikke kunne opirre den kolde Kraft!"

"Apropos," faldt han med Eet ind i Talen, "De kunde vise mig en lille Tieneste; vi have hidindtil talt meget lidet om den stakkels Enke. Hun lider frygteligen ved denne Undersøgelse; enhver nye

Opdagelse rører hende hæftigt; thi hun zittrer stedse for, at der skal komme til at flyde mere Blod endnu; jeg har forgiæves betydet hende Nødvendigheden deraf, og kan ret godt mærke, at Synet af mig gior et ubehageligt Indtryk paa hende. Derfor vilde jeg gierne giøre hende et Spørgsmaal ved Dem! Hvo veed — det kan maaskee dog lede os paa Spor! — Vor Aktuarius, der nøie har betragtet de Louisd'orer, som fandtes hos Dorn, troer at kiende En af dem, og paastaaer at han selv, kort førend denne Drabshistorie, har udbetalt den til Frue Justitsraadinden ved et Spillebord; den er kiendelig derpaa, at Guldet, endskiønt nyemyntet, dog er afstødt ved Næsespidsen af det Ansigt, som er afpræget derpaa; hvilket gav Aktuaren Anledning til den Vittighed, at Kunsten der var retfærdigere, end Naturen. Spørg hende, om hun kan erindre det, og viis hende Louisd'oren; der er den!"

Enken, hvorvel synligen lidende og sygelig, modtog mig med en uhyklet Varme, og bad mig, ogsaa at tillade hende at kalde mig **Onkel**. "De hedder nu engang saaledes i dette Huus," sagde hun venligt, "og jeg staaer saa eene, at selv en

blot Benævnelse, der bedaarer mig med en deeltagende Klang, styrker mig."

Med Velvillie dvælede mit Blik paa den endnu smukke, yndige Kone. Synet af hende havde ganske udslettet hos mig Byens Vagvasskelser og den Modbydelighed, hvormed jeg traadde ind i hendes Værelse; ja, jeg modtog endog med Glæde hendes gientagne, venlige Anmodning om at boe i hendes Huus. Hendes lidende Træk stillede mig mit Kald, som Trøster og Siæleſørger, levende for Øine.

Efterat vi Begge, endskiønt med mærkelig Tilbageholdelse, havde berørt alle smertelige Strænge, udførte jeg mit Ærinde, og viiste hende Louisd'oren.

"Jeg indseer ikke," fik jeg til Svar, "hvor denne kan føre til nogetsomhelst Beviis; thi, endogsaa forudsat at det er den samme, hvilket dog er høist vanskeligt at bevise, saa har jeg dog forlængesiden givet den ud igien, og Gud maa vide, hvor mange Hænder den siden den Tid er gaaen igiennem."

Jeg maatte give hende Ret; og sandeligen, denne Kone blev mig bestandigt kiærere; hendes

Blidhed og Billighed rørte mig; hendes Hengivenhed i hendes Skiæbne, hendes Afskye for al Hævn. Hun kunde heller ikke holde Phillip Dorn, som hun ret godt erindrede sig at have seet i hendes eget Huus, for hendes Mands Morder. — "Gud være lovet, kiære Onkel, at De er her!" sagde hun ofte. "De kan giøre, hvad man vilde tage mig meget ilde op! Beed De Præsidenten, at han, af venskabelig Nidkiærhed, ikke forfalder til Uretfærdighed!" — Imidlertid formaaede mine Trøstegrunde kun for en kort Tid at fordrive hendes Tungsindighed. —

Endeligen, først efter nogen Tids Forløb, for, som det heed, at knække Modet paa Misdæderen, og meget senere end min Overbeviisning kunde billige det, skred man atter til et Forhør. — Meget blegere, modløsere og haandeligere, dog ikke mindre bestemt, traadde Phillip for Retten. —

"Jeg haaber," raabtes ham noget haanligt imøde, "han vil i Dag være villigere til at bekiende!"

"Hvorfor ikke," svarede han sagtmodigt og lavt. "Jeg seer jo dog, det skal gaae ud over mig. — Nu vel! naar det kun skeer snart. — Jeg

har taget Pengene, Dolken har jeg ogsaa seet før, det var altsammen i Sekretairen."

"Godt! hvorfor har han ikke ligesaa godt kunnet sige det strax?"

"Man havde dog ikke villet troe mig! — man vil endnu ikke troe den ligefremme Sandhed — det seer jeg forud!"

"Lad høre!"

"For flere Maaneder siden, da jeg endnu var hos min Mester, blev det mig overdraget at eftersee Meublerne i Justitsraadens Huus, og at sætte Alt, som fandtes beskadiget, paanye i Stand. — En Dag, just den samme, hvorpaa jeg om Aftenen besøgte den kloge Kone med min Kiæreste, maatte jeg bone Fruens Sekretaire af. Jeg var beklemt og tungsindet. — Ak! tænkte jeg hos mig selv, var kun en lille Deel af de Kostbarheder dine, hvilke dette speilglatte Træ lukker for; saa kunde du blive Mester, gifte dig med din Lise og al din Nød havde en Ende. — I det jeg nu tænkte saaledes, og hæftigt og utilfredsgned dygtigt frem og tilbage ved Laasen, sprang den med Eet op. — Det syntes mig at være et Vink ovenfra. — Mange Rum, fulde af Guld og Kostbarheder, laae

glindsende for mine Øine. — Laasen kunde let og uden at det kunde mærkes, trykkes i ligien, det saae jeg strax. Jeg har aldrig i mit Liv udstaaet en saadan Angest. — Jeg fornam hvorledes Sveeddraaberne perlede mig ud af Panden. — Da faldt med Eet mit Øie paa den lange Glasdolk med det elphenbeens Skaft. Jeg tog den nysgierrig i Haanden; men da jeg læste det frygtelige Vers, da kom den mig for som et draget Sværd imellem mig og Synden, som en advarende Stemme, der raabte til mig: Ikke engang et Haarsbred staaer du fra en Forbrydelse! — Jeg gjøs, lagde Dolken skiælvende paa sit Sted, og slog Klappen hurtigt i; da vilde min Tilskikkelse vel, at min Ærmeknap skulde falde ind i Sekretairen, for at bringe mig i Ulykke — men jeg kunde paanye arbeide med Rolighed."

"Han lyver jo — thi —"

"Har jeg ikke sagt det forud, at jeg ikke vilde blive troet, og dog har jeg et Vidne —"

"et Vidne? Hvem? lad os høre!

Han taug nogle Øieblikke forbauset, derpaa sagde han sagte: "Gud er mit Vidne!" og løftede de foldede Hænder mod Himmelen.

Denne simple Beretning, og den Beskyldtes aabne, barnlig-tillidsfulde Mine efterlod hos alle et dybt Indtryk! Præsidenten selv kunde, for første Gang, ikke dølge en indvortes Bevægelse; for at undertrykke den, raabde han barsk: "og det Guld, som han jo har taget der!"

Phillip blegnede. — "Har jeg glemt det," stammede han frygtsom, "det puttede jeg strax til mig; men det var ikke Noget, mod alt det Øvrige, som laae der."

"Hvor vare disse Penge, medens han sad i Vagten?"

"Jeg havde nedgravet dem i min Hauge?"

Han havde i Forveien nægtet at have været hiemme den Nat, han undflyede; ligesom ogsaa Konen, at hun havde seet ham.

Dette Forhør blev mig strax meddeelt. Jeg underholdt mig længe med min Ven, Præsidenten, derom. Det bedrøvede mig, og giorde mig usikker. Der fremlyste en saa simpel, overtalende Sandhed deraf, at den skarpe Contrast dermed i de stiaalne Penge derfor saarede mig desdybere.

"Det er en Væv af Løgne, og intet Vidste," sagde Præsidenten koldt; "dog ærgrer dette Udsagn

mig; thi for at giendrive Karlen kan Enken derved let blive forviklet i Sagen; hun har engang forsikkret at hun ikke kiendte Dolken; nu maae vi dog, for ikke at forsømme nogen Formalitet, affordre hendes Betænkning derom. Underret De hende forelobigen derom!"

Jeg fortalte Enken Alt; hun hørte mig, med synlig Deeltagelse, til Ende; blot da jeg nævnede Dolken, afbrød hun mig hurtigt, og skarpt: "i min Sekretaire! raser Menneskет?"

Dog lod hun til at være meget bevæget. "Uagtet denne Usandhed," tog hun betænksomt, med vaade Øine, Ordet igien, "thi jeg maae aldrig nægte at kiende hiin Dolk — kan jeg dog ikke holde ham for skyldig. — Og hvad Pengene angaaer, kan han ikke engang have stiaalet Dem hos mig, fordi jeg Intet har savnet. Den Louisdor, hvilken man troer at kiende som min, har jeg selv først langt senere modtaget af Aktuaren; det kan han selv bevidne."

Jeg meddeelte Præsidenten vor Samtale. "Løgnen med Pengene beviser kun, at de etsteds ere stiaalne," meente han, "Phillips Udsagn om Dolken derimod var langt vigtigere; thi derved

havde han jo tilstaaet, at han havde seet den før; og den paa ham hvilende, men hidindtil vaklende, Mistanke var bleven utvetydig og vis, og dog," føiede han til, "desværre ikke klar nok til at fælde ham."

Jeg forestillede ham, at Phillips Beretning i det sidste Forhør, hvilken, just ved sin Simpelhed, syntes at staae inde for Dennes Uskyld og selv havde bevæget ham, tvertimod berettigede ham til idetmindste at lindre hans Stilling.

"For igien at standse de Fremskridt, som just denne Stilling har befordret, — og dog har jo hele Verden Medlidenhed med ham, jeg selv maaskee — Nu hvad raader De mig?"

"Jeg raade Dem? og i en Sag, der er mit fredelige Kald saa fremmed? Deri maa Deres egen Erfaring og Deres øvede skarpe Blik alene afgiøre Udfaldet!"

"Altsaa, Følelser har De nok af, men ingen Raad. Min Ven! lad os takke Lovene og Tidsaanden, at de, paa samme Tid, da al positiv Tortur, for at tilfredsstille Følelserne, er ophævet, dog stiltiende have levnet os en negativ, og

derved forsynet os med Midler til at trække Maſken af Brøden. Hvad ſkulle vi vedde, jeg kommer endnu til Maalet?"

Disſe Ord kom mig til at gyſe; thi jeg havde, i hiint Udſagn, i den haandgribelige Uſandhed, kun ſeet en Frugt af den ſlappe Fortvivlelſe, hvilken ſelv Døden er kiærkommen; og i hæftig Gemytsbevægelſe traadde jeg ind i min Vær des Værelſer. Hun kom mig, ſom ſædvanligt, ængſtligen imøde, og lyttede begierligt til enhver Lyd af mine Læber. Jeg fordulgte hende heller ikke, hvorledes jeg var tilmode; min Stemning rev hende med ſig. Hun ſyntes at være i en heftig indvortes Kamp. Endeligen greb hun min Haand ſkiælvende og ſtammende ſagte:

"Ikke ſandt, bedſte Onkel! jeg tør jo ganſke betroe mig til Dem, ganſke! kom mig til Hielp; thi i mine ſkrækkelige Tvivl veed jeg ikke at raade mig ſelv; red De en Ulykkelig, ſom viſt, ganſke viſt lider uſkyldig!"

"Fat Dem, gode Kone! — ganſke viſt, ſiger De, hvorfra har De denne Viished?"

"Hvorfra! — Saa viid da — jeg kiender min Mands Morder!"

"Hvad?" raabte jeg forbauset, og traadde uvilkaarligt tilbage, som om jeg vilde skyde hende fra mig, og De kunde tie?"

"Kunde jeg da tale? hør kun: det er" — Hun saae nogle Øieblikke vist paa mig, som om hendes Blik vilde giennemskue min Siel; derpaa syntes hun at fatte sig, og vedblev sagte: "kan De ikke giette det: det var ham selv!"

"Ham selv!" gientog jeg mismodigt!

"O! den Ulykkelige har ikke leiet?" raabte hun med Varme! "Ja! jeg vil betroe Dem det, hiin dødbringende Dolk har han virkeligen seet i min Sekretaire. Jeg har nægtet at kiende den; jeg maatte giøre det, thi netop Synet af den røbede den virkelige Gierningsmand for mig, og jeg maatte skaane en kiær, retskaffen Mands Eftermæle, vor Families Ære. Jeg turde ikke give den bagtalerske Ondskab endnu mere Anledning til at mishandle mig. Jeg forudsaae, at den vilde skyde al Skylden paa min Letsindighed. Jeg har giort endnu mere; hine Penge har den Ulykkelige virkeligen fra mig. Jeg har ladet ham dem tilstille kort førend hans Flugt, ved hans egen Kone. Hans uforskyldte, qvalfulde Forfølgelse sønderrev mit Hier-

te; og jeg haabede hele Sagen vilde falde bort, naar det kun lykkedes ham at undvige. Nu veed de Alting. Handle nu som Mand, som Ven, som Siælehyrde! Skaan Deres Vens Admindelse, skaan mit Rygte!"

"Jeg vil strax tale med Præsidenten!" svarede jeg endnu bedovet.

"Men siig ham," bad hun mig bønligt, i det hun ængstligen holdt mig tilbage, "siig ham intet Ord meer end nødvendigt! Stræb blot at befrie den Ulykkelige, og tael for Guds Skyld ikke om, at jeg har betient mig af hans Kone; jeg har lovet hende, aldrig at sige det, og hun har svoret mig Taushed paa Bibelen selv. Kan Sagen dysses ned ved en nye Flugt; kan han reddes derved, saa tag min halve Formue, tag den hele, kun forglem ikke, at De nu har Meer end mit Liv i Deres Hænder!"

Jeg søgte at beroelige hende; men besluttede dog hos mig selv, i Tillid til min Vens Retskaffenhed, og hans skaanende Hengivenhed for den Dræbtes Minde, at tale ganske aabent med ham. Han deelte ganske min Forbauselse! "Altsaa dog!" raabte han heftigt, derpaa hensank han som i sig

selv, i en stum og mørk Betænkning; jeg maatte flere Gange gientage Enkens Ord for ham. Dette giorde jeg ogsaa i Alt hvad som angik Sagen selv, med Undtagelse dog af hendes beængstede Hiertes varme Udgydelser, som alene vare min Eiendom. Endeligen anmodede han mig kort og but om at besøge sig den følgende Dag, men, istædetfor at give efter for vore forenede Bønner om nogen Lettelse i den Fangnes Stilling, erklærede han blot, at han vilde udsætte Forhørene indtil videre.

Den følgende Dag kom Præsidenten mig oprømt imøde, og drog mig hurtigt ned paa Sophaen, hvor han satte sig hos mig.

"De har," begyndte han, "givet mig en meget uroelig Nat; dog det er nu forbi, og jeg har god Grund til at formode, at Frue Justitsraadinden har skuffet sig selv, og netop derved ladet sig forlede til, ogsaa at ville skuffe os. Deres Beretning i Gaar overraskede mig meget, omendskiønt det, den gik ud paa, som De veed, ikke var mig fremmet; dog kunde jeg, trods nogen Sandsynlighed deri, ikke giøre Enkens Formening til min. Selv Bevidstheden om nogen Brøde, om denne saa kun bestaaer i ungdomme-

lig Letsindighed, forleder endogsaa det bedste Væsen til at qvæle sig selv. Sekretairen var opbrudt. Skulde nu Manden selv have giort det, for at tage et Mordinstrument, som ovenikiøbet var borttaget af det fyrstelige Kunstkabinet, ud deraf, og dræbe sig selv dermed? Sæt nu videre, at de Louisd'orer, som ere fundne hos Inqvisiten, vare ham tilstillede fra Enken, saa kan vi alligevel ikke forklare, hvorfra han har faaet de tidligere brugte Penge til sit Mesterstykke, og saa videre. Jeg tilstaaer Dem reent ud, min Ven, at denne pludselige Vedkiendelse af Dolken, og disse Inqvisiten hemmeligt tilstillede Penge opvakte tvertimod en meget levende Mistanke hos mig om en lastværdig Forstaaelse med den Skyldige imod Enken. — Nu, nu — bliv ikke uroelig, den er atter forsvunden. Jeg har mange Gange giort den Erfaring, hvorvidt en falsk, af Selvqvælerie opvakt, Medlidenhed kan føre Fruentimmer, i Særdeleshed, naar, som her er Tilfældet, en blot Formodning er bleven til en fix Idee; og derfor anseer jeg hendes Udsagn blot som et Forsøg paa at redde en formeent Uskyldig; thi — hun har ikke

ladet Inqviſiten tilſtille diſſe Penge; alligevel har jeg dette Paafund at takke for en nye Opdagelſe."

"Hør kun," blev han ved, "jeg har ikke ganſke holdt hvad jeg lovede Dem. Min Uroelighed og min Mistanke førte mig i Morges tidligt ſelv hen til Arreſtantens Kone. Efter endeel nødvendige Omſvøb, erklærede jeg hende, at jeg ret godt vidſte, at de Louisd'orer, ſom vare fundne hos hendes Mand, havde han faaet af hende, og hun igien af en fornem Dame, til dette Brug. Hun ſaae forundret, og med ſtore Øine, paa mig, og vilde ikke vide Noget deraf. Jeg indſaae tydeligen at det var et Paafund af vor Veninde, hvem den unge Kone ikke engang perſonligen kiendte. Hun tilſtod mig tvertimod, i ſin Angſt, at hendes Mand, den ſamme Nat han undveeg, rigtigt nok var kommen til hende; men han havde kun taget en Overkiole paa, omfavnet hende hæftigt og varmt og ladet hende lyſe ſig, medens han, til hendes ſtore Forundring, var gaaen op paa Loftet, og, af et Rum, ſom var hende ubekiendt og ſkiult bag ved en Løgte, havde taget en lille Pakke med Guld, og ſtukket denne til ſig. Jeg kan ſaameget mindre tvivle om Sandheden af dette Udſagn, ſom hun

ikke alene viste mig dette Rum, men, ved nøiere Undersøgelse, fandt jeg endogsaa endnu en Louisd'or deri, som sandsynligen, i dette Hastværk, var gleden ud af Papiret. Ja, jeg gik endnu videre; thi da jeg ret godt bemærkede, at hendes Kinder glødede, da jeg nævnede en Dame, og erindrede mig, hvad jeg havde hørt om Skinsyge og Uenighed i deres Ægteskab, søgte jeg at giøre hiin levende hos hende, og forviklede hende saaledes, at hun endeligen, med grædende Taarer, tilstod mig, at hendes Mand sommetider var kommen meget silde hiem, og, selv den bevidste ulykkelige Nat, var bleven nogle Timer ude. Hvad siger De dertil?"

Sluttende fra mine egne Fornemmelser, fandt jeg Præsidentens Fortolkning af Enkens Fremgangsmaade just ikke usandsynlig, idetmindste hvad Pengene angik, men at hun selv skulde have digtet Dolken ind i sin Sekretaire, kunde jeg dog ikke forestille mig; heller ikke, hvorledes Synet af hiin kunde afgive hende et Beviis for hendes Mands Selvmord. — Jeg blev enig med min Ven om, at være noget forsigtigere med hvad vi betroede hende; dog anmodede han mig tillige om at forelægge hende flere Spørgsmaal angaaende

Dolken, for, om mueligt, at komme efter, om dens Tilstædeværelse i hendes Sekretaire ogsaa var en Opdigtelse, hvilken Mening han blev fast ved. Imidlertid vilde han dog, af Skaansel, lade hende blive saameget uden for Sagen, som mueligt. —

I Forhøret den samme Morgen havde Inqvisiten tilstaaet det Samme, som hans Kone, hvad Pengene angik. —

Jeg forrettede mit Ærinde, saa godt jeg kunde; jeg lod Enken mærke, at den nøgneste Sandhed var i en saadan Sag den høieste Pligt, og at den bestmeente Udsmykkelse deraf kunde opvække Mistanke, selv mod hende, hvilket, uden vor faste Overbeviisning om hendes Tænkemaade, alt vilde have været Tilfældet; ogsaa tilstod jeg hende ligefrem, at Arrestanten, uden en nøiere og bestemtere Erklæring fra hendes Side angaaende Dolken, vilde snarere tabe, end vinde ved hendes Vedkiendelse af den, saasom dens Identitet med den, som savnedes i Kunstkabinettet, var fuldkomment beviist, og Phillip Dorn desuden alt havde tilstaaet, at han kiendte den; hvoraf fulgte, at den maaskee turde staae i Forbindelse med Kilden til hans nuværende Velstand. —

"Jeg vidste det nok," tog hun Ordet med saaret Følelse og tungt Aandedrag, "at det vilde komme saaledes. Domstolen er en Magnetklippe; et neppe udaandet Ord, naar det kun fornemmes fra den, og den drager hele Livet i sin Vold. Hvad jeg kan sige, er kun lidet tilfredsstillende. — Min salige Mand har selv viist mig denne Dolk. Han lod den blive i mit Værelse. Jeg forvarede den, og flyede ham den igien ved Leilighed. — Det er alt, hvad jeg veed. — Hvor han havde den fra —?" Hun taug nogle Øieblik i dyb Eftertanke, derpaa raabte hun pludseligen næsten glad, som om hendes Hierte paaeengang blev lettet: "Skulde Prinds Maximilian ikke have bragt den her i Huset! — Han har ikke været her siden hiin ulykkelige Time," blev hun ved, "sandsynligviis har han ogsaa følt sig saaret ved de tvetydige Rygter. Det passer sig ikke, at jeg nærmer mig til ham! Bedste Onkel! vilde De vel personligen overrække ham et Brev fra mig? Jeg haaber," endte hun med et bønligt Blik mod Himmelen, "at det, i saa fromme Hænder, vil have den forønskte Virkning. — Læg til, hvad De har seet, — mine

Taarer, min Grœmmelse, læg Alt til, hvad Deres Hierte indgiver Dem!"

Den næste Morgen stod jeg i det fyrstelige Lystslot for Prindsen, med et velforseglet Brev, hvis Indhold var mig aldeles ubekiendt. Han lod til at studse, da jeg sagde ham, hvo der havde sendt mig; han brød Seglet hurtigt, og en pludselig Afverling af Rødme og Bleghed fløi over hans Ansigt, medens han læste; derpaa gik han hæftigt op og ned, stod med Eet stille og uden at jeg kunde komme til Orde, bøiede sig for mig til Afsked, med det Løvte, endnu samme Dag at tale med Præsidenten. Denne Efterretning lod til at beroelige min stakkels Vertinde; derimod indgiv Alt hvad jeg havde bemærket mig kun lidet Haab; thi ikke et venligt Træk, kun Vrede og Uvillie havde jeg læst i hans næsten haanlige Mine. — Overhovedet kom det mig for, som om hele Sagen havde taget en saa uønskelig og forvirrende Vending, at jeg allerede tvivlede om et godt Udfald. Med bankende Bryst gik jeg henimod Aften hen til min Ven. —

"Har De talt med Prindsen?" var mit første Ord.

"Ja! Han har ladet mig kalde!" svarede han fortredeligt. —

"Nu?"

"Nu! Han vilde kun anmode mig om, at paaskynde en Sag, som, saaledes udtrykte han sig, var baade Hoffet og Byen til Forargelse."

"Og intet Videre?"

"Dernæst har han givet mig en Paamindelse, eller rettere kun giort mig et Spørgsmaal, men som indeholder en drøi Paamindelse, og som ærgrer mig saa meget mere, som jeg ikke er mig bevidst, at have forsømt det Mindste, og endnu mindre Noget, hvorpaa en af de Store skulde kunne gjøre mig opmærksom. Da der ogsaa tales am Tyverie, sagde han, har De da ikke efterforsket, om Inqvisiten ikke skulde være i Besiddelse af Nøgler, som passe der i Huset. Nu har jeg, som De veed, i hans Vaaning ikke fundet noget Mistænkeligt i denne Henseende, men det er ikke faldet mig ind, at undersøge hans Hnusnøgler; heller ikke kan jeg troe —"

"Og Prindsen talte slet ikke om Dolken," faldt jeg ham i Ordet!

"Hvorledes det?"

Jeg meddeelte ham Enkens Formodning, og mit Ærinde til Prindsen. —

"Jeg gidder næsten ikke engang vide mere, hvor vidt den Kones Medlidenhed gaaer," raabte han. "Hvis Prindsen vidste noget klækkeligt, som kunde tiene til at udrydde en skammelig Mistanke mod Nogensomhelst, kan man da forudsætte, at han havde taugt saalænge dermed; han maa jo føle sig fornærmet ved enhver saadan Erindring. — Han har heller ikke talt et Ord om Dolken." —

Jeg gik høist nedslagen Hiem. Det kom mig for, som om min umistænksomme Godmodighed havde blandet mig ind i en Sag, hvori jeg famlede i Mørke, og ikke engang kunde være overbeviist om min egen Skylds Retmæssighed. Enken, som ilede mig uroeligt og ængstligt imøde, læste min Utilfredshed ud af mit Ansigt, betragtede mig forskrækket og blegnede.

"For Himlens Skyld!" raabte hun, "siig mig alting paa engang, — Prindsen har ikke holdt Ord?"

"Han har talt med Præsidenten, men ikke sagt et Ord, som stadfæster Deres Formodning;

gode Kone! vogt Dem dog, for at kompromittere Dem!" —

Hun saae vist paa mig. "Ikke et Ord!" raabte hun, "O! den følesløse Barbar! Nu, saa red Du ham, evige Gud! Jeg kan ikke gjøre mere!"

Hun bedækkede sit Ansigt med begge Hænder, og kunde ikke tale for Hulken. Hendes Tilstand vakte min Medlidenhed paanye; jeg indsaae tydeligen, at den selvsamme Følelse, som nu var Herre over mig, ogsaa havde ført hende vildt og meget for langt. Jeg kunde jo heller ikke holde Phillip for en Forbryder. —

"Men Ingen af os," sagde jeg hende reent ud, "har Ret til, selv i en god Hensigt, at tænde et vildledende Lys i dette Mørke. Vi tør ikke foregribe den Eviges Bestemmelse; og jeg, for min Deel, tillader mig ikke at gjøre eet Skridt mere i denne Sag!"

Jeg turde heller ikke meget længer opsætte min Tilbagereise, og Testaments-Forretningerne vare ikke endnu fuldkomment i Orden. Jeg arbeidede den følgende Morgen saa flittigt derpaa, — som jeg overalt i de sidste Uger havde giort, blot

for at glemme hvad som omgav mig — at jeg fast ikke lagde Mærke til min Tieners Beretning: at Præsidenten var i Huset. — Da jeg imidlertid hurtigen havde klædet mig paa, og vilde gaae over i min Vertindes Værelser for at hilse paa ham, — var han alt borte, og hendes Jomfrue standsede mig i Døren. Frue Justitsraadinden havde pludseligen faaet Ondt og befandt sig saa ilde, at hun ikke kunde see Nogen.

Med en anende Uroelighed begav jeg mig til Præsidentens Huus. Han var i Retten. — Han havde samme Dag bestemt at holde Forhør. Man bad mig at afvente hans Tilbagekomst. — Hvor var mig denne Tid lang! — Noget Afgiørende maatte være indtruffet. Endeligen kom han.

Han omfavnede mig med en munter, tilfreds Mine. "Ønsk os til Lykke!" raabte han — "vi ere komne til Maalet. Nu ligger Alting klart for Dagen. Phillip Dorn er dog Morderen."

"Har han bekiendt?"

"Vel ikke med rene og tydelige Ord; men overbeviist er han, og mere behøve vi ikke. Hvor forunderligt," sagde han langsomt og med Vægt, — "den fuldendte Opdagelse har jeg Prindsens

Spørgsmaal at takke, og følgeligen ogsaa det Brev, som netop var skrevet for at redde Inqvisiten. Omendskiønt jeg ikke haabede at komme et Skridt videre ved Undersøgelse af hans Huusnøgler, ærgrede dog hiin Bemærkning mig, og deels for selv at have den Overbeviisning, ikke at have forsømt det Mindste, som kunde lede paa noget Spor, deels ogsaa for at vise Prindsen en Opmærksomhed, lod jeg i Morges ganske tidligt alle Nøglerne hente. En iblandt dem, som hører til Dagligstuen, tiltrak sig min Opmærksom derved, at et udspringende Stykke Jern var heelt mærkeligen filet ud af Kammen. — Konen tilstod mig, hendes Mand havde giort det, under den Forevendning, at Nøglen gik før alt for trangt i Laasen. — Derved var den bleven til en formelig Hovednøgle. — Jeg tog den til mig. De kan let begribe, hvor jeg strax ilede hen. — Nøglen passede til Gitterdøren i Haugen, og tillige til den Lille, som fører ind i Huset. Nu faldt Alt mig ind, hvad jeg i Forveien havde bemærket. Phillip havde tidligere arbeidet der i Huset, og kunde let dengang have giort alleslags smaae Forberedelser. Jeg gav mig neppe Tid til at ønske Enken til Lykke med en Op-

dagelse, som endte alle Tvivl, ilede i Retten og lod Inqvisiten føre frem. Ved Synet af Nøglen foregik allerede Noget inden i ham; ikke desmindre tilstod han, at han kiendte den, og tillige at han havde filet det Indvendige af Kammen af; men da jeg med giennemborende Blik spurgte ham: hvorledes det gik til, at den passede til den lille Indgangsdør fra den Dræbtes Hauge, sank han afmægtig om paa Gulvet. — Da han var bragt til sig selv igien, sagde han mat: "Før mig igien i mit Hul, og gior med mig hvad I vil. — Jeg mærker vel, at jeg alt er dømt."

Fra dette Øieblik af nægtede han just ikke Mordet ganske, men han tilstod det ikke heller. "Mine Ord" det gientog han ofte "vil dog ikke antages som Beviis paa min Uskyldighed, saa skal man heller ikke høre Noget af mig mere." Paa en omstændelig Forklaring, om hvorledes Alting var gaaet til, vilde han aldrig inlade sig. — Naar man i denne Anledning søgte at faae ham til at tale, nægtede han Mordet standhaftigen; men alle de forhennævnte, sammenstødende Omstændigheder talte saa tydeligt imod ham, at man intet videre Hensyn tog til endnu uoplyste smaae Om-

stændigheder. — Saaledes er det endnu bestandigen uforklarligt, hvorledes den Dræbte var kommen ind i dette Værelse, samt hvad der kunde have forledet den forhen retskaffne, uberygtede Yngling til dette Mord. Præsidenten ansaae det for sandsynligt, at Phillip, efterat han havde brudt Sekretairen op, var bleven overrasket af Huuseieren; saa lod det sig ogsaa forklare, at han virkeligen kunde have fundet Dolken i Sekretairen, hvilken Omstændighed han dog ikke fæstede nogen Troe til.

Han blev dømt til at døe paa Steilen.

Endog det sidste Forsøg paa at bringe ham til at tale: Forelæsningen af hans Dom, var forgiæves. Han hørte den, under en stum Hensynkning i sig selv; ikke engang en nye Forsikring om hans Uskyldighed kom over hans Læber.

Justitsraadinden var ude af sig selv; dog vovede hun ikke mere at troe ham skyldfrie; men det forekom hende haardt og grusomt, at en Dødsdom skulde fuldbyrdes, over hvis Retfærdighed Verden endnu kunde være i Tvivl, og førend Forbryderen ved en fuldkommen Tilstaaelse havde tilintetgiort Tanken om hans muelige Uskyldighed. Hvor svag hun end var, forlangte hun sine Klæ-

der. Hvad end Verden vilde dømme om dette Skridt, vilde hun dog kaste sig for Prindsens Fødder, og anraabe ham om hans Forbøn for den Ulykkelige; da erfoer hun, at han pludseligen var afreist til Residentsen.

Maalløs og bedøvet gik hun tilbage i hendes Værelser. Hun vidste ret godt, at Dommens Indsendelse til Fyrstens Bekræftelse og Formildelse blot var en Formalitet; thi det var Princip hos ham, aldrig at afvige fra Lovens Bogstav.

Og dog fandt, til Alles, selv til Præsidentens, Forundring, dennegang en Benaadelse Sted, og endog større, end Loven havde vedtaget; den Straf, at lægges paa Steile, som i det Høieste kunde formildes til en mindre infamerende Dødsstraf, blev for Phillip Dorn forvandlet til eensomt Fængsel paa Livstid i en Fæstning; og saaledes gik, skiønt aldeles uforudseet, Alt det i Opfyldelse, hvorover jeg tidligere havde yttret min Afskye, med Hensyn til det Indelukke, som blev opmuret netop for denne ulykkelige Yngling.

Jeg ilede at forlade en Bye, som ikke mere frembød mig glade Erindringer, og hvorfra den uafvendelige Skiæbne truende syntes mig at ud-

strække sine Jernklør efter mig. Lykkeligviis ventede mig i mit Hiem mangeslags byrdefulde Forretninger, som droge min Opmærksomhed ganske til sig. Jeg fordybede mig i Arbeide — jo ubehageligere, mig deskiærere, blot for at glemme, og — jeg glemte.

Fiorten Aar vare forløbne; da modtog jeg en Dag et Brev paa samme Tid, med den ...ske Tidende. Jeg var alt i Begreb med at aabne det Første, just som Navnet D.. under Dato af 25 Septb. paa en Side af den Sidste faldt mig i Dinene. Jeg gyste, men mekanisk lod jeg Brevet falde og læste:

"En høist sørgelig Begivenhed har pludseligen nedsænket vor gode Bye i den dybeste Kummer. I Gaar Eftermiddag, omtrent Klokken henimod Et, udbrød paa engang en hæftig Orkan, ledsaget af en Tordenbyge med store Hagl. Vor høitelskede, allerede aldrende Prinds, Maximilian, der, med et lille Følge, ilede fra Slottet ind til Byen, blev, skiøndt alt i Byens Gader, indhentet af Uveiret. Han gav sin Hest af Sporerne, for deshurtigere at naae det Huus, hvor han pleiede at træde af, men som han galopperede igiennem

en Sidegade, forbi Frue Justitsraadinde S..s Hauge, og just havde nærmet sig Huset, blev et Vindue, der ikke havde været fast tillukt, revet los af Stormen, og faldt fra andet Stokværk pludselig ned for Hestens Fødder. Denne blev skye, steilede, og da Prindsen tvang den igien til at gaae ned, gled den med begge Forbenene paa en glat fremspringende Flise. Prindsen styrtede forover ud over Hestens Hoved, og knuste Hierneskallen mod et Jern-Rekværk. Han var død paa Stedet."

Brevet skulde ogsaa paany opvække alle sørgelige Erindringer hos mig. Det var fra Justitsraadinde S... — Mismodig, næsten udtæret af en langvarig Snigfeber, besvor hun mig, ved Alt hvad der befindes helligt i Himmelen og paa Jorden, ved hendes evige Salighed, ufortøvet at besøge sig. Hun havde Ting af den yderste Vigtighed at meddele mig.

Jeg troede at burde følge denne Opfordring. Efter faa Ugers Forløb sad jeg for hendes Seng.

"Bedste Dr:kel!" — hvidskede hun mig mat, neppe forstaaeligt imøde, og bedækkede min Haand med Kys; "nægt mig Uværdige ikke at kalde Dem

med dette kiære Navn! — Red en Ulykkelig, hvis Uskyldighed altid stod klar for mit indre Blik, uden at jeg kunde udtale den i tydelige Ord. Nu, ak først nu, da jeg er forsynet med overtydende Beviser, føler jeg min Tunge løsnet og min pressede Samvittighed lettet. Phillip Dorn har aldrig begaaet noget Mord. — Den virkelige Gierningsmand kiender jeg, og vil nævne ham. Hvad der svævede dunkelt for min Siel staaer nu tydeligt, oplyst af Helvedflammer, for mine legemlige Øine. Jeg maa nu giøre Alt for at befrie det skyldfrie, ulykkelige Offer, om endog Byen, Fyrsten, hele Verden vil underkiende mine Beviser; De, Deres Hierte, Deres rene Siel ere ikke istand dertil. — Prinds Maximilian har dræbt min Mand!"

"Hvad!" raabte jeg forskrækket, "og først nu, nu, da han er død, giver De Sandheden Stemme?"

"Hør," blev hun roeligt ved, "min forfærdelige Historie. Mange have syndet, som jeg, Ingen er straffet saaledes."

"De første Aar af mit Ægteskab vare ikke ganske ulykkelige; jeg kiendte ikke til nogen Lidenskab inden i mig; havde ingen bemærket uden om mig, og endnu mindre opvakt nogen. Da blev

Prinds Maximilian bekiendt i vort Huus. Han qvælede mig med Forsikkringer om en Kierlighed, som ingen Gienklang fandt i mit Bryst, og min Mand med en Skinsyge, hvortil han først selv maatte opvække en grundet Aarsag i mit Inderste. Prindsen blev mig dagligen modbydeligere, min Mand mig stedse mere besværlig. Begge kappedes om at frembringe en mig ubekjendt Trang i mit forhen tomme Hierte, og Tørst efter Hevn i mine ophidsede Sandser. Begge smeltede i hinanden. Saaledes var min Stilling, da Prindsen en Dag, med Hensyn til en Underholdning i et foregaaende Selskab, bragte mig den ulykkebringende Crystal-Dolk, for at tilfredsstille den Lyst, jeg havde yttret til at see en saadan. Han sagde mig selv, at den tilhørte hans Broders Kunstkabinet, til hvilket han havde en Nøgle, og hvorfra han havde taget den, blot for at lade mig see den. Imidlertid blev den snart forglemt over Forsikkringer om hans Kierlighed og min Vægring for at høre paa dem. Den randt mig først i Sinde igien længe efter at Prindsen alt var borte, og, for ikke at give min Mands grundløse Skinsyge en nye Anledning, giemte jeg den i min Sekretaire, som tillige forva-

rede en heel Deel Breve fra Prindsen, hvilke han bestandigt paanødede mig, og hvilke jeg heller ikke, uden at udsætte mig for at blive opdaget, turde vægre mig ved at imodtage, især siden jeg i Begyndelsen, da jeg kun ansaae hans Opvartninger for et heelt ubetydeligt Spøg, havde, af Forfængelighed, indladt mig med ham i en formelig Brevveksling."

"Paa samme Tid arbeidede Phillip Dorn, hvem jeg dog neppe engang havde lagt Mærke til, i vort Huus. En Dag, da jeg først var bleven qvælet af Prindsen, og siden af min Mand for hans Skyld, og, forbittret imod Begge, paa det hæftigste opirret, vilde gaae ind i mit Værelse paa en Tid, jeg ellers ikke pleiede, blev jeg, i Speilet, ligeover for den halvaabne Dør, den smukke Yngling vaer, der, i Værelset indenfor, bonede min Sekretaire. Jeg veed ikke selv, hvorfor hans roelige, fast lidende Træk pludseligen hemmede min qvælende Harme. Jeg blev uvilkaarligen staaende og betragtede ham taus."

"I dette Øieblik springer Klappen paa Sekretairen op. Retfærdige Gud! Ja! jeg er det Vidne, som han ikke vovede at nævne. Alt, hvad han fremsagde i Forhøret, er bogstaveligen sandt, kun ikke Borttagelsen af Pengene. Jeg traadde

rørt og raſk frem, og ſparede hverken Roes eller Belønning; den Hævn, ſom ulmede i mit Hierte, opflammede for første Gang mine Sandſer. Tillad mig at være kort; og regn den haardtſtraffede Yngling det ikke alt for meget til Onde, at han, ſkiøndt med en bedre Kierlighed i ſit Bryſt, ikke kunde modſtaae en ung, tillokkende og gavmild Dames Friſtelſer; ak! den Forelſktes flygtige Omfavnelſer forſkaffede ham jo ſin Elſkede! Kun i en kort Tid varede vor Forbindelſe, dog ſaae vi hinanden kun ſieldent og iforbigaaende. Uden Fortroelige, ſom Ingen af os havde, maatte han ſelv forandre den forræderdſke Nøgle, ſom alene, uden Fare, kunde bringe ham til mig, da jeg ikke vovede at borttage, om end for et Øieblik, den virkelige, hvormed min Mand let kunde have holdt et vaaget Øie, fra ſin beſtemte Plads paa Væggen."

"Pludſeligt meente Prindſen, og juſt ikke med Uret, at han havde opdaget en lykkelig Medbeiler. En Eftermiddag trængte han ſig, ovenikiøbet uden at lade ſig melde, ind til mig i det Cabinet, ſom ſtøder til Soveſtuen. Jeg pleiede ellers altid at modtage ham i Beſøg-Værelſerne. Det ſyntes, ſom han var kun alt for godt underrettet, Gud

maae vide, paa hvad Maade. Uagtet han ikke vidste at angive nogen bestemt Person, giorde han dog Hentydning paa natlige Besøg af en begunstiget Elsker. Hans Uvished gav mig Mod, og jeg sparede ikke paa Bitterhed og Haan. Han bar sig ad som en Rasende, fortvivlet over sin forsmaaede Kierlighed, og kastede sig endelig kielen og bønlig for mine Fødder; da faldt den længst forglemte Dolk mig ind; jeg tog den frem af Sekretairen, overrakte ham den, som hans Eiendam, og da han truede med at dræbe sig, hvis jeg ikke bønhørte ham, bad jeg ham, med Latter, at betiene sig af den. Han sprang rasende op, rev mig den ud af Haanden og svor, at opbevare den til sin Hævn, hvis han blev opoffret for nogen Anden. "Ak!" . bte hun smerteligen, "han har kun altfor godt godt Ord. Een er fældet af den, og den ulykkelige Dorn jamrer sig endnu for dens blodløse Saar!"

Efterat hun havde søgt at fatte sig, blev hun ved:

"Med Eet traadde Prindsen tæt hen til mig, og, i de meest fornærmende Udtryk, under de raaeste Trudsler, erklærede han mig koldblodigt, at han vilde besidde mig; giemte Dolken i sin Barm,

tog Nøglen til den lønlige Indgang ned af Væggen og forlod mig med den Forsikkring: at hvis, han den samme Nat fandt nogen Slaa for Døren, vilde han sikkert finde min Mands aaben den næste Morgen. Han overlod til mig selv, i Eensomhed at overveie og udtænke heelt sin halvt udtalte Trudsel. Jeg var i den frygteligste Uroe; jeg vidste ikke, om han kun vilde forsøge paa at indjage mig Skræk, eller om han virkeligen havde overtydende Beviser imod mig."

"Som jeg var nærved at fortvivle i denne skrækkelige Uvished, traadde min Mand, ude af sig selv, ind i Værelset til mig. Prindsens hemmelige Besøg var ham forraadt. Hans Raserie var af en anden Beskaffenhed, men dog ikke mindre hæftigt. Som om han kunde ahne eller vidste Prindsens Forehavende, tilintetgiorde han det til min store Tilfredshed, ved i Øieblikket at lade spænde for, befale mig ufortovet at reise til Residentsen, og kun at føre mine allernødvendigste Sager med; de øvrige vilde han sende efter mig. Han traadde i Veien for mig, da jeg vilde nærme mig min Sekretaire, hvoraf jeg, under Paaskud af at tage mine Smykker og mine Penge, egentligen kun søgte at

redde Prindsens Breve. Han tilstædede mig endeligen at tage hine ud; dog vendte han ikke et Øie fra mig, og tillod mig ikke at røre det mindste Stykke Papir. Forbittret lukkede jeg Sekretairen til igien, og med min, i den sildigere Tid sædvanlige, Trods, satte jeg mit Segl paa Klappen. Med haanlig Latter spurgte han mig, om det var Salomons Segl, som intet Brækkejern kunde faae Bugt med, og fulgte mig selv til Vogns."

"Jeg har ikke seet ham mere; den næste Morgen blev jeg hentet tilbage til hans Liig. Gud! hvilken Tilbagekomst! Den frygteligste Angst sammenknugede mit Bryst. Hvormange kunde i den forrige Nat have stødt paa hinanden — Prindsen, Phillip, min Mand?"

"Ved min Indtrædelse i det græsselige Værelse, gav Synet af Dolken mig min Fatning igien. Jeg formodede strax, at Prindsen var Gierningsmanden; og denne Formodning blev næsten Vished, da jeg traadde hen for den opbrudte Sekretaire, og ikke alene gienkiendte strax, paa denne Voldsgierning, min Mands Værk, men endogsaa forefandt Alt i samme Stand, som jeg havde forladt det, kun ikke Prindsens Breve. Dog — hvad

allerede dengang ihenseende til Hovedsagen laae tydeligt for mine Øine, skulde først fornyeligt blive frygteligen stadfæstet. Vel veed jeg ikke endnu, hvorledes Alting er gaaet til, om Prindsen har taget min Mand for sin Medbeiler, om en Strid har funden Sted imellem dem, som, med Hensyn til begges Hæftighed, ikke er usandsynligt; eller om den Første, for at redde sine Breve og skaane min Ære og sit Navn, ikke har seet nogen anden Udvei for sig. Derover hviler et evigt Mørke; dog lader det Sidste, som De snart skal høre, sig i alle Tilfælde formode. Men var endogsaa en Tvivl om Morderens Personlighed bleven tilbage i mit Bryst, maatte den forsvinde, da Prindsen aldeles ikke mere lod sig see, og aldrig siden har sat sin Fod i mit Huus."

"Heller ikke Phillip. Ak! ham havde ikke den Dræbtes truende Skygge forjaget, men kun Bevidstheden om den hemmelige Fornærmelse mod den Afdøde, og et fromt Forsæt; dog har jeg senere talt med ham."

"Det ahnede mig ikke engang, at den fundne Ermeknap kunde høre ham til, og jeg grundede forgiæves paa, hvorledes den kunde være kommen ind

i Sekretairen, ligetil Præsidenten betroede mig den gamle Kones Udsagn, og nævnede mig Phillip Dorns Navn; da blev jeg forfærdet. Ak! havde jeg kun ladet Skiæbnen gaae sin roelige Gang! Min qvælende Angst, den nagende Følelse af min egen Brøde — det seer jeg nu altfor klart — har kun draget Garnet fastere sammen om den Ulykkalige. Endnu samme Aften forklædte jeg mig, saa godt jeg kunde; jeg vilde advare ham; han skulde flygte; kun saaledes, meente jeg, kunde jeg reddes fra Skændsel. Jeg traf ham lykkeligviis udenfor Døren af hans Huus. Da han kiendte mig, traadde han blegnende et Skridt tilbage. Han havde ikke villet see mig mere. Da jeg endeligen havde bragt det til en roelig Samtale imellem os, fortalte han mig: at han hiin usalige Nat havde, paa sædvanlig Tid, forføiet sig hen i Haugen. Han vidste Intet af min pludselige Afreise; men, da han ikke blev det sædvanlige Tegn vaer i mit Vindue, og heller ingen Lys i Værelset, trak han sig tilbage under Træerne. Med Eet lukkedes Haugedøren atter op; en lille Mand, indhyllet i en graa Kappe foer hurtig forbi ham, aabnede Løndøren og forsvandt. — Næsten i samme Øieblik svævede Skinnet af et

Lys bag Vinduegardinerne. Da vendte han hurtigt om og gik bort, den samme Vei han var kommen. Nu indsaae jeg med Skræk, at jeg ikke havde skuffet mig i min Formodning, dog lod jeg mig ikke mærke med den for Phillip; jeg berettede ham kun skiælvende, hvor og paa hvad Maade hans Ærmeknap var funden; jeg lod ham ane de uudeblivelige Følger deraf, og besvor ham, ikke at udsætte sig selv og mig for den truende Fare. Han meente, Flugt var altid tidsnok; endnu var der Intet at frygte for; jeg skulde kun være roelig, og forlade mig paa hans Mod. Han kunde ikke beroelige mig; til vor Ulykke, paanødede jeg ham de Louisdorer, som senere bleve fundne hos ham; vi strede længe om dem. Da traadte hans Kone ud i Dørren — jeg skyndte mig bort, førend hun blev mig vaer. Resten veed De; men nu kan De først forklare Dem min Opførsel."

"Hvad har ikke min Taushed kostet os Begge! Den har langsomt fortæret hver Levekraft i mit Bryst. Hiint gruelige Værelse er blevet et Tempel for min evige Anger. Jeg har endnu ikke forsømt, hvergang min ulykkelige Mands Dødsdag vender tilbage, at tilbringe nogle Timer deri. Da

jeg den sidstafvigte betraadde det, var jeg mere beklemt end nogensinde før. Omendskiøndt en vandkold September Morgen, forekom Luften deri saa trykkende og lummer, at jeg neppe med mine sidste Kræfter kunde naae hen til Vinduet og rive det op. Da jeg nu, med et uddødt Hierte og sønderrivende Jammer, saae ud over den alt efteraarige Hauge i den blege, uvenlige Himmel, kom det mig for som en Mand til Hest, indhyllet i en graa Kappe, langsomt nærmede sig i en lang Fraastand. Jeg troede at kiende Prindsen i ham; med Gysen bævede jeg tilbage fra det aabne Vindue, og flygtede ud af Værelset. Nogle Timer efter kom Prindsen virkeligen ridende, og De veed, hvad der er hændet."

"Morgenen derefter bragte hans gamle, mangeaarige Tiener mig en Paquet, hvilken hans Herre alt for flere Aar siden havde betroet i hans Hænder, med den Befaling, at overlevere den til mig, i Tilfælde af, at jeg overlevede ham. Jeg aabnede den skiælvende. Den indeholdt de bortagne Breve; paa det indre Omslag stod skrevet næsten ulæseligt og med bævende Haand: "Reddet for en Siels Salighed." Imellem Brevene laae

ogsaa det, halvt revet i Stykker, som De engang overrækkede ham fra mig, og hvori jeg, ved hans og min evige Bestemmelse, besvor ham at redde den Ulykkelige, blot ved den Erklæring til Præsidenten, at min Mand havde faaet Dolken af ham. — Der stod skrevet derpaa: "Jeg har engang svoret den Foragteliges Død med Denne; min Taushed kan kun løse min Eed." — Kan jeg nu tvivle længer? Og nu, overlad mig til min evige Kummer, iil bare, og red hiint skyldfrie Offer for større Forbrydelser!"

Ja! jeg kunde ikke tvivle længer! men paa hvad Maade befrie ham? Et offentligt Skridt vilde have forspildt Alt. Prindsens Admindelse skulde jo holdes i Ære; mit Haab beroede alene paa den nuværende Commandantes Menneskelighed. Jeg forlod den angrende Magdalene, i den Overbeviisning, at Døden snart vilde lægge sit Plaster paa hendes blodløse Saar; Lægen meente, at uden en smertestillende Balsom vilde hendes Hierte inden faa Uger være fortæret. Jeg lagde min Haand paa den brændende Pande, trykte et Fredens Kys derpaa, og forlod hende hurtigt, for at opfylde hendes inderligste Ønske.

Alle de Efterretninger, jeg indhentede, angaaende Commandantens Carakter, i den Fæstning, hvori den Ulykkelige sukkede, gave mig det bedste Haab, men mit Gemyt var dybt saaret, og mit Hierte sønderrevet; jo mere jeg hos mig selv grundede paa Forsynets Tilskikkelser, jo mørkere blev det for mine Øine; jeg ækledes ved Menneskenes borgerlige Forhold; nedsænket i dyb Tungsindighed nærmede jeg mig endeligen de forønskte Volde, og en tung Beklemmelse overvældede mig, da jeg rullede ind i Fæstningen, over den huule Vindebroe. Commandanten modtog mig venligt, og dog kunde jeg kun skiælvende bringe Navnet Phillip Dorn over mine Læber.

"Phillip Dorn," gientog han, i det han langsomt besindede sig. "Oh! han er alt for tre Aar siden begraven i al Stilhed!"

Drømmen,

tildeels af Criminal-Akter.

"Har vi langt endnu, Postillon?" spurgte Cecil S.., den eneste Passager, som den umagelige Postvogn des ubarmhiertigere skumplede om, tilligemed hans Hund, paa Veien til den lille Landsbye B... Det var en taaget Eftermiddag, langt henne i Efteraaret, og den Reisende stirrede forgiæves i det Fierne, for at opdage det Kirketaarn, ved hvis Fod alle hans Barndoms Erindringer sagte slumrede.

"En lille halv Miil!" lød Svaret.

Cecils Hierte bankede stærkere. Hvad ventede ham i hans Hiem — Glæde, eller Smerte? Hvormed skulde han undskylde den foreestaaende Overraskelse, hans kierlige, dadelløse Ulydighed? Nu

godt, sagde han til sig selv, taler ikke den sønlige Længsel høit og fyldest nok for mig, saa har jeg ingen Forældre meer. Hans Fortrydelse yttrede sig i en frembrydende Taare; han trykkede den rask ud med Fingeren og faldt i dybe Tanker.

Cecil havde alt fyldt sit tyvende Aar; og dog kiendte han sin Faders Huus lidet, eller rettere, slet ikke. Hans Fader, en endnu rørig men ustadig Mand, havde prøvet paa mangeslags borgerlige Sysler. Som Handelsbetient i et anseeligt Huus i Marseille, havde han ægtet sin Principals Datter; seenere efter Svigerforældrenes Død, endnu førend Revolutionen med sine Rædler var udbrudt, nedlagt sin arvede Handel, var vendt tilbage til sit roelige Fædreneland; havde der, med de Summer hans ophævede Handelskab indbragte ham, forenet med hans ikke ubetydelige fædrene Arvedeel, anlagt et Fabrik; seenere atter ophørt dermed, og sysselsatte sig nu, i den lille Bye, med den Landhuusholdning, som laae til hans Faders Gaard; hvilken, tilligemed hans arvede, skiøndt betydeligt indsmeltede, Formue dog ernærede ham rigeligen. Altid utilfreds med sin egen Stilling, besluttede han endeligen, da hans Søn

alt havde fyldt sit trettende Aar, at give ham en lærd Opdragelse, og sendte ham, uden at tage Hensyn til Moderens Taarer, til den temmeligen langt fraliggende Hovedstad, for der, i et kostbart men berømt Institut, at meddeles en Aandsdannelse, som svarede til Omkostningerne.

Efter syv Aars Forløb, lod man endeligen Faderen vide, at hans Søn nu fandtes moden til at gaae til et Universitet, og faa Postdage efter modtog Cecil et Brev fra sin Fader, som bestemte det Universitet, hvorved han skulde fuldende sin videnskabelige Dannelse, tilligemed en rigelig Vexel til at bestride Reisen derhen, samt hans øvrige Udgivter i det første Fierdingaar; desuden endnu en heel Mængde meer oekonomiske, end faderlige Formaninger, og ikke et Ord mere.

"Og Intet meer!" gientog den stakkels Cecil meer end eengang for sig selv, "slet Intet meer? Det bærer mig for, som om mit gamle, tydske fædrene Huus ømmer sig ved at modtage den franskfødte Yngling. Hvor tit tilforn har dets gamle mørke, med Ryslæder betrukne Vægge, ligesom med hule, alvorlige Øine, stirret vredt paa den muntre, lattermilde Dreng? Og dog var han saa tilfreds deri!

Min Fader er jo, i det Heele taget, føielig og god! Hvor eftergivende, hvor hiertelig var ikke min Moder! Hvor skiælmsk min lille Søster, og hvor gavmild viste ikke den fromme alvorlige Tante sig imod mig! Og de skulde Alle ikke gierne ville see mig? De skulde ikke have anet mit meest brændende Ønske i disse syv lange, lange Aar? Eller vilde de kun sætte mine Følelser paa Prøve? Burde de ikke være overtydede om min Længsel? De vide jo dog, at jeg, paa min Reise til Gøttingen, kun behøver at giøre en Omvei paa to Mile, for at slutte dem i mine Arme! — Ja, jeg vil hiem, jeg vil overraske dem!"

I den glade Forudfølelse af det saalænge forønskte Giensyn, satte Cecil sig jublende i Vognen, men, under Postkaretens sneglemæssige Fremskriden, løste Ynglingens brusende Glæde sig op i veemodige Følelser, og nu, **en lille halv Miil** fra Maalet for hans Længsler, beklemte trange ængstelige Fornemmelser hans Bryst. Alle hans Barndoms kummerfrie Erindringer, hvori hans ellers saa gode Faders Opfarenhed rigtignok ogsaa spillede en Rolle med, syntes at holde op med en bestemt Dag, og det Eventyr, som paaeengang kastede sig

saa plumpt og uvenligt midt ind i hans lystige Barneglæde, hvilket indtraf saa Maaneder før hans Afreise fra hans Fædrehiem, stillede sig nu atter truende for hans Siel, og fyldte den med mørke Anelser.

I en stille Vinteraften var det, just som den lille Familie, i fortroelig Kreds, sad forsamlet om Ovnen, at med Eet Lyden af et Posthorn uden for Huset opvakte en almindelig Forstyrrelse. Forældrene sprang forundrede op, og ilede hen til Dørren, ligesom denne aabnede sig; et høit, rankt meget magert Fruentimmer, fra hvis blege Ansigt sorte, funklende Øine straalede frem, traadde ind i Reiseklæder. Med et skiødesløst, koldt: bon soir mes amis, kastede hun sig udmattet paa en Stoel. Synet af hende lod til at forstene Ægteparret.

Endeligen raabte Konen: "Min Gud! Søster Agatha! hvor kommer Du fra?"

"Mit Kloster er ophævet," svarede hun paa fransk, hvilket Sprog Cecil alt tidligen fra Moderens Side var ret bevandret i, "og, truet af Mord og Brand, søger jeg nu et Tilflugtssted hos mine kiære Paarørende i Tydskland!"

Faderen bad hende, lidt forbauset: Velkommen, og sendte Børnene hurtigt til Sengs, hvilke den Nyligankomne endnu ikke havde værdiget noget Blik. Fra dette Øieblik af syntes al Glæde og Munterhed at være forjagen fra ethvert Bryst; thi Tante Agatha, stedse alvorlig og andægtig, kunde ikke nogensinde fornægte sin afbrudte Klosterbestemmelse, hvilken ofte udtalte sig i et bydende Væsen, der tillige gierne vilde blande sig i Alt. Det undgik ikke den skarpsindige Drengs Opmærksomhed, at hun, inden kort Tid, ledede det hele Huusvæsen, og, med en from men omgribende Virksomhed, udøvede en uimodstaaelig Magt over Alle; dog fra den første Dag af, hun traadte frem, udbredede en gespenstagtig Stilhed sig over det hele Huus; imidlertid syntes Cecil dog i Særdeleshed at være hendes Yndling; hun forsvarede ofte hans vilde Overgivenhed, selv for den altidømme Moder; ja, under hans syvaarige Fraværelse, forglemte hun ham ikke, og flere Gange havde han, ad hemmelige Veie, modtaget mangen vægtig Pung, til Fornøielser og Opmuntring, fra hendes Haand.

Dog beklemte, i denne bange Time, tungere end nogensinde før, den Tanke hans Hierte, at

dog neppe alle Ting i det faderlige Huus vare saaledes, som de burde være. Han havde aldrig modtaget noget Brev fra sin kiærlige Moders Haand, ogsaa vare enkelte Rygter fra Hiemmet af komne ham for Øre, om at denne Kone, som han ærede saa høit, var i de senere Aar bleven sygelig, lidende, ja endogsaa til visse Tider halv sindssvag; flere halve Ord og hemmelige Vink, syntes endogsaa at give tilkiende, at hans Fader, som sædvanligt utilfreds med sin Stilling, havde lagt under for en Tilbøielighed, der kun altformeget kom ham til at forglemme hiin, og sin egen Værdighed som Huusfader. Disse Forestillinger trængte sig nu med Vold i Ynglingens Siæl, og da nu endeligen Posthornet ogsaa uventet tonede for det faderlige Huus, kunde han neppe blive Herre over den Angst, som overkom ham ved hans Indtrædelse.

Ligesom forhen Tanten, traadte han rask ind i Dagligstuen til den just opspringende Familie, men idet hans Blik hurtigt giennemløb den hele Kreds, blev han kun eet Øie vaer, som gav et Giensyn af den Glæde, som straalede fra hans, nemlig hans Moders. Næsten kun derpaa kiendte han hende igien, saa udtæret og lidende stod hun

nu for ham. "Cecil!" raabte hun, i det hun styrtede sig ham imøde, og sank halv afmægtigt i hans Arme.

En Smule forbauset, men med et mildt, fast koldt Smiil, ilede Tante Agatha Moderen til Hielp, idet hun venligen rakte Cecil Haanden. Han overlod Moderen hende, for at vende sig til sin Fader, som med en mørk Mine lod ham kysse sin Haand, og sagde forlegen:

"Hvad fører Dig til os?"

"Min Længsel og barnlige Kiærlighed!" var Alt hvad Cecil, der følede sig dybt saaret, var istand til at svare. Under den dybe Taushed, som fulgte paa dette Svar, ilede han atter hen til sin Moder, der saae paa ham med et somt Smiil; da faldt hans Blik pludseligen paa et deiligt, frygtsomt Barn, som stod ganske stille i en Krog, og hvis høist reenlige, dog halvt fremmede, nonneagtige Paaklædning stak forunderligt af mod de stjernefunklende Øine, hvormed hun betragtede ham.

"Monica!" raabte Cecil spørgende, og udbredede sine Arme imod hende.

"Maa jeg, lille Tante!" hvidskede hun ængstligen.

Tanten vinkede hende et Ja til; da fløi den Lille med et Glædeskrig i hans Arme, og skiulte sit Ansigt i hans Barm. "Min gode, kiære Broder!" aandede hun neppe hørligen ud.

"Vi havde ikke ventet Dig, Cecil!" sagde nu Faderen venligere, "dog siden Du nu engang er her, vil jeg ikke giøre Dig Bebreidelser. Nogle Dage kan du gierne blive hos os. Et ungt Menneske har ingen Tid at spilde. Ih nu!" blev han ved, bestandigen blødhiertigere, "Du har jo meent det godt; jeg glæder mig over at see Dig! Du er jo ogsaa bleven ret stor!"

"Jeg er heller intet Barn meer, Fader!"

"O! jo!" tog Tanten, som nu med Færdighed talede det tydske Sprog, med et alvorligt Smiil, Ordet, "med Hensyn til Dine Forældre, altid; bedste Cecil! Forglem det aldrig! Det er snart paa Tiden, at vi gaae til vort tarvelige Aftensbord. Du har altereret Dig, kiære Søster," henvendte hun sig til Moderen. "Et lille Pulver vilde giøre Dig godt!"

"Oh!" raabte Moderen glædeligt, "nu er jeg friskere, end nogensinde før!"

"Vogt dig for Gemytsbevægelser, bedste Veronika!" afbrød Agatha hende alvorligt med et strængt Blik, for hvilket hun sænkede sit langsomt til Jorden.

Dermed gik Samtalen i Staae. Under det høist frugale Maaltid førte Tanten fast ganske alene Ordet: dog, jo alvorligere og ordknappere de Øvrige vare, desmere og mildere talede hun med Søsterſønnen, hvis Opmærksomhed det ikke undgik, hvor ængstligt, men hemmeligt hun søgte at forhindre Svogeren fra, meer end billigt, at fylde sit Glas.

Neppe vare de staaede op fra Bordet, førend Agatha, skiøndt det endnu var tidligt paa Aftenen, og Cecil slet ikke følte sig træt af Reisen, dog næsten mod hans Villie, førte ham bort fra sin Familie, og bragte ham op paa hans Sovekammer, medens hun meget bestemt erklærede ham, at han trængte til Hvile.

Da Cecil blev alene, kastede han sig fortrydeligen i en Stoel. Modtages saaledes en Søn efter lang Fraværelse? raabte en Stemme i hans saarede Bryst. Han havde bemærket Nok til at op-

vække hans Nysgierrighed, Intet derimod, som kunde tilfredsstille hans Følelser. Han faldt i dybe Tanker, og saaledes hengik vel et par Timer, under hans mismodige Grublen; da aabnede Døren sig sagte, og hans Moder stod for ham.

"O! min dyrebare Cecil!" hvidskede hun ængstligt! "Hvor har mit stakkels Hierte længtes efter Dig! Hvormeget, hvormeget har jeg ikke at sige Dig! Lad mig her, befriet fra besværlige Vidner, omfavne og velsigne Dig!"

Dog hurtigt blev den varme, moderlige Omfavnelse forstyrret; thi med et strængt Blik traadte Agatha iilsomt ind i Værelset; Moderen veg bestyrtet tilbage.

"Hvad tager Du dig for? stakkels Veronika!" sukkede Tanten, idet hun rystede med Hovedet, og føiede, i en noget haard Tone, til: "Jeg saae Lyset bevæge sig i den lange Gang, og blev strax opmærksom derpaa; tak være min søsterlige Omhue, som aldrig taber Dig af Sigte; følg med, kiære Søster! og erindre Dig, at din Helbred hverken kan fordrage Natteluften, eller noget hæftigt Indtryk, hvilket det end monne være!"

Hun tog Søsteren under Armen, og drog hende, som kastede et smerteligt betydende Blik til sin Søn, hurtigen bort med sig.

Saaledes blev en nye Gaade opgivet for den forbausede Cecil, men ikke en heel søvnløs Nats uroelige Betragtninger formaaede at løse den. Ved Dagens Frembrud sprang han hurtigt op af Sengen, og saae ud i den høstlige Hauge, som laae ligesaa sørgeligt og ublidt for ham, som det var i hans Sicel. Han maatte ud i den frie Luft; og forlod sit Værelse, for at gaae ned i Haugen; men endnu herskede der en dyb Stilhed i det rummelige, gammeldags Huus, og alle Dørre, som han troede at kunne komme ud af, selv de, som førte til Folkekamrene, fandt han i Laas, eller dog uoplukkelige. "Har jeg da," sagde han fortrødent til sig selv, "forvildet mig ind i et Kloster; er jeg kun kommen hertil for at ængstes af utydelige Billeder, som jeg ikke engang med Sikkerhed formaaer at skiælne fra deres dunkle Baggrund?" Langsomt vendte han tilbage til sit Værelse, og, først efter flere dræbende lange Timers Forløb, hørte han Dørrene underneden slaaes op og i. Han ilede hurtigt ned. Ligesom han vilde gaae ud i Hau-

gen, floi en lille Sidedør op, og Monica traadte venligen, skiønt frygtsomt imod ham. Synet af det smukke Barn giorde et velgiørende Indtryk paa ham, og virkede forsonende paa hans Gemyt. Han kysfede hende med Ømhed.

"Hvis Du vil i Haugen," hvidskede hun sagte, idet hun ængstligen saae sig omkring, "saa beed Tante, at jeg maae gaae med!"

"Stakkels Søster!" sukkede han, "behøver Du Tilladelse dertil? kom kun; jeg skal nok tage Skylden paa mig!"

Hun saae tvivlsomt paa ham, dog fulgte hun; men jo mere de fiernede sig fra Huset, desmere snaksom og munter blev den trettenaarige Pige.

"Holder Du ogsaa noget af mig? Monica!" spurgte Cecil.

"Af ganske Hierte! naar vi engang imellem blive alene, Moder og jeg, saa tale vi kun om Dig! Du er min fødte Forsvarer, siger hun — jeg skulde lide paa Dig!

"Velan da!" raabte Broderen hæftigt, "saa fortæl mig, hvorledes gaaer det til her i Huset?"

"Oh! her gaaer det kun daarligt til, siger Folkene!"

"Folkene! Hm! Hør, holder Du ogsaa af Tante?"

"Ikke saameget, som af Moder og Dig! Hun er altid saa alvorlig og streng; men det kommer nu deraf, at hun er saa forskrækkeligen gudfrygtig! Hun er ogsaa god imod de Fattige, og imod Tieneſtefolkene; men mig holder hun ikke meget af!"

"Af Dig ikke? hvorfor det?"

"Hun holder vel ogsaa af mig; og det er vel blot mig, som er vild og uartig. Hun gior ganske Ret deri, at hun er saa streng imod mig! Oh! naar hun bare vilde tillade mig, oftere at være hos Moder!"

"Maa Du ikke det?"

"Kun sieldent ganske alene! Moder er syg, mener hun, og veed ikke selv, hvad hun siger! Oh! hun veed det ret godt; ellers var hun vel ikke saa bekymret og græd saa ofte i Stilhed; eller tog mit Forsvar hos Tante, naar jeg ikke er hende stilfærdig nok."

"Og dog holder Tante af Dig?"

"Ja! Cecil! thi hun maa være ſtræng; den gode Moder indſeer det kun ikke ret!"

"Stræng? hvorfor det?"

"Til mit Bedſte? for i Tide at vænne mig til Lydighed, og til Forſkrivterne!"

"Til hvilke Forſkrivter?"

"Jh! jeg ſkal ja træde i Kloſter!"

"Umueligt!"

"Som jeg ſiger; jeg ſkal til Urſelinerinderne i Frankfurt!"

Cecil vendte ſig hurtigt; thi han hørte Skridt bag ved ſig. Det var Tanten. "Monica!" raabte hun med et giennemborende Blik paa Pigen.

Hun klyngede ſig frygtſomt op til ſin Broder.

"Jeg har taget hende med imod hendes Villie," ſagde han alvorligen og mørkt, "og tillige lovet hende, at vilde tage Skylden paa mig."

"Deri har du giort meget ilde, kiære Fetter! Monica! gaae op paa dit Kammer, jeg har Noget at tale med din Broder!"

Hun adlød taus. Saaſnart de Begge vare eene, tog Tanten Ordet igien: "Kiære Fetter! Du er intet Barn mere, og jeg læſer i dine Øine,

at jeg har en Mand for mig. Saameget desbedre! Jeg skylder Dig Regnskab for mange Ting, og er bered til at forklare Dig alt, hvad Du monne finde gaadefuldt! Du kan vist heller ikke miskiende mig. Hvor svage de end monne være, har jeg dog givet Dig Beviser paa, at Du er mig kiær!"

"Det har De, min gode, kiære Tante!"

"Hvorledes behager det Dig her i Huset?"

"Det kommer mig for, som om jeg befinder mig i et ulykkeligt Huus!"

"I et meget ulykkeligt! Derfor, kiære Cecil, har vi ikke heller villet vente Dig her. Det er min Skyld, at Du ikke er indbuden hertil; thi Dine Forældre havde gierne seet det. Jeg vil vove paa at være oprigtig; endskiondt det er høist sandsynligt, at Du ogsaa i Nærheden af mig miskiender mig! thi da kan Du kun bedømme mig efter mit frastødende Udvortes, og det hører endnu Klosterlivet til, ligesom min Siæl til en anden Verden, men mit Hierte er ikke derfor utilgængeligt for menneskelige Følelser! dets Ild er endnu ikke uddøet; det koger endnu deri, men jeg har ingen Taarer!"

Cecil saae forundret paa hende.

"Dine Forældre! kiære Cecil! føre intet lykkeligt Ægteskab!" blev hun ved, med mere Fatning; "jeg kiender ikke Aarsagerne dertil, og skiotter ikke om, at drage det Slør bort, som bedækker dem. Din Fader — hvorfor skulde jeg fortie for Dig, hvad hele Verden veed? — har, maaskee for at overdøve en indvortes Stemmes Paamindelser, kun altformeget overladt sig til en ungdommelig Tilbøielighed; din Moder, min elskende, ulykkelige Søster, synes at bukke under for Sorger, som jeg ikke vil kiende, og dog priser jeg hende lykkeligere, end mig; thi en blytung Sindssvækkelse omgiver hendes Siæl, og kun det uventede Syn af den elskede Søn har igien skiænket hende nogle lyse Øieblikke. Miskiend ikke, kiære Fetter! den tilsyneladende Strænghed, hvormed jeg maa behandle hende. Den mørke Hypochondrie, som nu engang opfylder hendes Siæl, grændser saa nær til Afsindighed, at den samme Haarhed, hvormed den maa mødes, desværre ogsaa er nødvendig her. — Saaledes er jeg den eneste Sunde i dette Huus, og jeg takker min Gud, at mine Kræfter ikke ligge under for Byrden af det

hele Huusvæsen, og desforuden saa megen Kummer!"

"Min Søster har i sin Uskyldighed fortalt mig, at hun er bestemt til at blive Nonne."

"Hm! har den Lille dog igien sladdret? Ja, min Ven! saa er det. I denne Sag alene formaaer jeg ikke at rokke Forældrenes Stivsindighed."

"Forældrenes?"

"Faderens, vilde jeg sige. Det lader, som han har giort Himmelen dette Løfte, maaskee for at forsone en ungdommelig Forseelse. Jeg har ikke for ingen Ting ladet hende døbe Monica, saaer jeg bestandig til Svar. Vi maae finde os i det Uafvendelige, og jeg opdrager hende imidlertid for hendes ulykkelige Bestemmelse, med tilsyneladende Haardhed og Strænghed, for at giøre hende den engang i Tiden mindre trykkende. Nu, kiære Fetter!" blev hun ved, efterat de Begge havde taugt nogle Øieblikke, "er der endnu flere Ting, Du ønsker Oplysning om, jeg er bered til at give Dig al den, som staaer i min Magt; kun at Du ikke vil bedømme mig her efter det udvortes Væsen, som er blevet Vane hos mig; thi naar Du først er

borte herfra, vil nok min moderlige Omsorg, ligesom hidindtil, tale for mig."

"O! min kiærlige Tante!" raabte Cecil rørt, og dog usikker i sit Inderste, idet han ærbødigen kyssede hendes Haand.

"Ikke sandt!" raabte hun smerteligt, og lod ham beholde den i sin; "en uvilkaarlig Gysen farer igiennem Dig, naar du berører mig; jeg kommer mig jo ogsaa selv for, som en uroelig Aand, der synligt spøger i dette Huus, og forjager alle muntre Glæder derfra, siden den er fordreven fra sin Grav, ligesom jeg fra min stille Celle! ja, jeg kan neppe selv bare mig for en hemmelig Gysen, mangengang naar jeg træder for Speilet, og disse kolde alvorlige Træk, disse ubevægelige Øine, som ingen Taarer har, staae truende for mig; naar jeg da forfærdet siger til mig selv: det er jo Dig, Coelestine, saa klinger dette Navn i mit Øre, som et Spotdigt over mit Liv!"

"Coelestine?" spurgte Cecil forundret, hvem nu denne fremmede Benævnelse, ligesom alt forhen hendes umodiske, halv nonneagtige, deels sorte, deels hvide Klædning, havde giort et gespenstmæssigt Indtryk paa.

"Det er mit Klosternavn! kiære Fetter! Saaledes er Forholdet! Hvad har Du nu i Sinde at giore?"

"Jeg vil tale med Fader angaaende min Søster!"

"Giør ikke det! Vogt Dig for at berøre Strænge, hvis sagteste Klang smerteligt gjennemsittrer alle hans Nerver; troe heller ikke, at Du vil have større Indflydelse paa ham, end jeg."

"Jeg vil," sagde Cecil, der følede sig unberligt bevæget ved det træffende Malerie af hendes eget Udvortes; "jeg vil ganske overlade mig til Deres Veiledelse!"

"Saa reis endnu i denne Time! jeg har alt hemmeligen ladet en Vogn bestille. Gaae op paa Dit Værelse, og giør Dig reisefærdig; jeg skal imidlertid faae dine Forældre til at finde sig deri. Hvad vil Du i denne Grav, hvor barnlig Agtelse kun alt for let kan dunste bort, og Kiærlighed opløse sig i Smerte og Medynk! Det muntre Liv har endnu Fordring paa Dig; og nogle Dages Ophold her vilde fordærve Dig hele Aar. — Gid Du heller slet ikke var kommen hertil!"

Cecil sukkede; dette Ønske var grebet ud af hans Siæl. "Men, min Moder!" indvendte han, "vil ikke et Tilbagefald?" —

"Lad det være min Sorg! See her, min Ven!" Hun trykkede ham en vægtig Pose i Haanden; "min elskede Søsterson skal ikke mangle! Vel har jeg havt mit Indseende med, at din Fader ikke har været for knap med dine Reisepenge; men nu behøver Du Mere; jeg er ikke endnu saa sløvet for Verdens Fordringer, for ikke at indsee, at menneskelige Adspredelser, i dette Tilfælde, ere en Nødvendighed, for igien at forjage de mørke Billeder, som — det var idetmindste min Villie — ikke saa snart og ikke saa pludseligt skulde aabne Livets Afgrunde for dit ungdommelige Hierte."

Hun trykkede ham et koldt Kys paa Panden, og førte ham taus til den Trappe, som gik til hans Værelse.

Cecil var snart reisefærdig. Han var ikke et Øieblik i Strid med sig selv om, hvad han vilde gjøre. Hans Tantes Hensigt kom ham saa velmeent, saa forstandig for; kun Tanken paa hans Moder, og paa hans Søster, knugede hans Hierte

sammen; men hvad kunde han vel nu gjøre for dem her? Ogsaa over ham udøvede Tanten allerede sin uimodstaaelige Magt. Med Eet hørte han igien Skraldet af et Posthorn, og blegnende, med frembrydende Taarer, iilte han ned i Dagligstuen, hvor han, ligesom Aftenen tilforn, fandt Familien forsamlet i dyb Taushed.

Kun Moderen og Søsteren svømmede i Taarer. Den første forlod Værelset hurtigen! Tanten kastede et skærende Blik efter hende. Faderen rakte Cecil bevæget Haanden, og syntes at ville tale. —

Agatha forekom ham: "Jeg har forestilt ham Alt, hvad som er nødvendigt," tog hun Ordet, "og han har lovet mig at være flittigere paa Universitetet, end han var i Skolen. Han venter kun paa Deres Velsignelse!"

"Den har Du, min Søn!" sagde Faderen med tilbageholden Følelse; "vær den kun ikke uværdig!"

"Vi ville haabe alt Godt!" faldt hun atter ind; "og nu, bedste Fetter, lev vel!" Hun omfavnede ham alvorligt og koldt, og førte ham hurtigt i Faderens Arme.

"Hvor er min Moder?" raabte Cecil, og saae sig uroeligt omkring efter hende.

"Hold Dig ikke op!" hvidskede Tanten sagte, "jeg frygter hendes Sindsbevægelse!"

Da aabnede Døren sig paanye; og Moderen ilede saa hurtigt hen til ham, som om hun frygtede, at man skulde hindre hende derfra.

"Grusomme!" raabte hun næsten ude af sig selv, "er det ikke nok, at I rive ham ud af mine Arme, ville I ogsaa unddrage ham hans Moders Velsignelse?"

Hun sank kraftløst i hans Arme; han følte hendes Hierte banke voldsomt mod hans Barm, medens han holdt hende fast omslynget af sine Arme. Tanten nærmede sig alt.

Da samlede Moderen hurtigt al sin Kraft sammen, og hævede sig med Fasthed i Veiret. "Tag dette Billede, min Søn," sagde hun, "til min Admindelse og med min Velsignelse. Gienkiend deri din Moder, saaledes som hun engang var; thi i det Skyggebillede, som staaer for Dig, har hun kun beholdt det samme aabne, ømme Hierte for sine Børn tilovers. — Lad mig i dette altid være nærværende hos Dig; spørg det i mørke

Timer til Raads, og lid paa, hvad det figer Dig!"

Hun rakte ham det med et betydende Blik; han trykte det til sine Læber, og vilde just giemme det ved sit Bryst; da rev Tante Agatha ham det næsten ud af Haanden, og betragtede det opmærsomt.

"Du kiender det ikke Søster!" sagde Moderen roeligt, dog ikke uden Bitterhed; "thi det er malet i Tydskland, og siden din Ankomst her, er det ikke kommet tilsyne!"

Tanten flyede ham det tilbage med de Ord: "Og nu, afsted, kiære Cecil! undflye Følgerne af en alt for hæftig Gemytsbevægelse."

Han tumlede endnu engang i sin Faders Arme, trykkede Moderen smerteligt til sit Hierte, rakte Tanten Haanden, og vilde just, overvældet af sine Følelser, ile til Vognen, da styrtede den forglemte Monica, som hidindtil havde staaet i en Krog og grædt ganske stille, med høi Hulken i hans Arme. Han omfavnede hende hæftigt, og sagde ganske sagte; "Tilgiv, søde Glut! Du skal stedse blive mig kiær!"

"Tag mig med Dig, Broder!" hvidskede hun ham skiælvende i Øret, "ellers døer jeg!"

Hvad kunde den stakkels Yngling giøre? "Ogsaa langt borte fra Dig," svarede han ganske sagte, "bliver jeg din Forsvarer! kun Taalmodighed! jeg kommer tilbage!"

Da traadte Tanten atter imellem Begge; og skiød Cecil sagte ud af Døren. Han skiulede Ansigtet i sit Tørklæde, og kastede sig i Vognen med en Følelse, som om han ønskede, aldrig at maatte vende tilbage. Monica's sidste Ord fyldte hans Siæl med en uforklarlig Grue, og det skiønne muntre Portrait af hans Moder, der stak saa skarpt af imod Virkeligheden, giorde ham denne endnu mere qvalfuld og trykkende: "Og dog er jeg lykkeligere end den gode gespenstagtige Tante," sagde han til sig selv, "thi jeg har dog Taarer; altsaa maatte det være Udfaldet af en Overraskelse, hvortil jeg havde glædet mig saa meget!"

I denne mørke Stemning ankom Cecil til Gøttingen. Først da han var der, faldt det ham ind, hvorfor hans Fader havde valgt dette saa langtfraliggende Universitet. — "Vil han ikke have mig i Nærheden," spurgte han sig selv,

"eller har jeg ogsaa min Tantes Omsorg at takke derfor; thi i Sandhed, en indvortes Stemme siger mig: Jo længere borte, jo bedre! Ja! hun vil mig vel, maaskee os Alle! men hun har Ret, jeg maa være borte fra hende, for at kunne holde af hende!"

Dog Cecil var Yngling, og desværre en meget letsindig Yngling, hos hvem Tiden og selv Øieblikket formaaede at udslette de hæftigste Indtryk. Desuden havde den alvorlige, strænge Tante jo selv henviist ham til Adspredelser. Det er derfor intet Under, at Moderens sygelige Tungsindighed og den forskrømmede Søsters Lidelser, traadte meer og mere i Baggrunden. Selv hans Faders Hengivenhed til en alt nedbrydende Tilbøielighed syntes, i Cecils Mening, at betage ham Ret til at fordre en streng Jagttagelse af Sædelighedens Regler af hans Søn. Kort, hans korte Besøg i sin Faders Huus yttrede de skadeligste Følger; vel havde han ikke ganske ufordærvet forladt Hovedstaden, men dog med en høi Agtelse for sine Forældre, med den fromme, barnlige Drøm dybt i sit Hierte, at giøre dem i Fremtiden Ære og Glæde, at fortiene, som Mand, deres Kierlighed

og Agtelse; men denne skionne Udsigt var nu voldsomt formørket i hans Sicel; den forrige Høiagtelse for hans Fader havde lidt et farligt Stød. Moderen indgiød ham vel endnu stedse Kiærlighed; dog var denne nu forbunden med en Medynk, hvilken hendes nedbrudte Gemytstilstand selv giorde uvirksom, og hendes, saavelsom hans Søsters, Stilling, som han ikke saae sig istand til at kunne forbedre, opvakte kun Trang hos ham, til at bringe det Onde, som qvælede ham, i Forglemmelse ved stedse nye Afspredelser. Desuagtet forestille man sig ikke Cecil som en raa, alt for udsvævende Student, der forspildte sine Læreres og sine Commilitoners Agtelse og Kiærlighed. Tvertimod, han besøgte de fineste Cirkler, spillede kun en alt for glimrende Rolle, tog kun alt for lidet Hensyn til sine Indtægter og til Anvendelsen af sin Tid, saa at han, ved Begyndelsen af det femte Aars Ophold i Gøttingen, endnu ikke havde fuldendet sine Studier; fandt sig desuden fordybet i Gield og blev ovenikiøbet qvælet af utaalmodige Creditorer. Heller ikke kan det nægtes, at han paa denne Tid, da hans Fader endeligen syntes at ville giøre Alvor af sine gientagne Trudsler, ikke

at sende ham flere Penge; og da de hidindtil stedse rigelige Hielpekilder fra Tante Agatha paa eengang holdt op at flyde, meer end eengang laae under for den Fristelse at sætte Fortunas Gunst paa Prøve ved en Pharaobanqve; dog smigrede Udfaldet ham ingenlunde.

Under hele sit lange Ophold havde han stedse meer og meer slaaet sit Hiem af Tankerne, og i de faa Øieblikke, hvori disse endnu vendte tilbage dertil, var han i Særdeleshed sysselsat med at udgrunde de Gaader, Tanten endnu stedse syntes at opgive ham.

Saaledes blev han endeligen opmærksom paa, uden at han kunde erklære sig selv hvorfor, at, i al den Tid, han havde opholdt sig i Gøttingen, — hvor han, ligesom forhen i Hovedstaden, altid havde modtaget Tante Agathas Understøttelser, uden den mindste Linie fra hendes Haand, kun med mundtlige Hilsener — hine altid bleve ham tilstillede paa samme Tid, som den bestemte aarlige Sum fra hans Fader; derimod aldrig paa de Tider, hvor Tanten dog kunde indsee, at hans fierdingaarige Indtægt maatte være paa Heldingen; hvoraf fulgte, at han snart havde Overflødighed

paa Penge og snart slet ingen. Videre, naar han just derved mangengang havde seet sig nødt til skrivtligen at tage sin Tilflugt til hendes Godhed, henviiste hun ham, istedet for at komme ham til Hielp, blot igiennem de sædvanlige Canaler, til Faderen selv; og først efterat Denne, omendskiøndt, som det lod til paa Grund af hendes Overtalelser, og efter undertiden meget bittre Irretesættelser havde betalt hans Gield, indløb strax efter igien en Summe fra hendes Haand, der sommetider endog oversteeg den, Faderen var rykket ud med.

Dog holdt han sig ikke gierne længe op ved slige Skrupler, hellere henvendte sig da hans Tanker, skiøndt sieldent, paa hans stakkels Søster, som nu snart, med sit attende Aar, nærmede sig en Tidspunkt, hvor hendes Stilling blev betænkeligere; dog haabede han endnu stedse at kunne fuldende sine Studier tidsnok, for, med Opbydelsen af alle sine Kræfter, at tilintetgiøre hendes ulykkelige Bestemmelse. Da blev pludseligen alle de Saar, hans Fædrenehiem havde bibragt ham, atter smerteligt opvævne.

En Aften, da det paanye begyntde at blive Ebbe i Cecils Pung, kunde han ikke afholde sig fra engang igien at forsøge sin Lykke ved det grønne Bord. Efter en, desværre meget ofte forgiæves, Kamp med sig selv, sneg han sig, saa hemmeligt han kunde, ind i det velbekiendte Huus, og greb med bankende Hierte Kortene. Denne Gang syntes Lykken at begunstige ham; og, ganske sysselsat med dens Vink, gav han kun lidt Agt paa, hvad der foregik omkring ham. Under en tilfældig Pause i Spillet, klappede en Ven af ham ham paa Skulderen: "Hør engang," hvidskede han ham i Øret, "er Du doppelt i Aften?"

"Hvorledes det?"

"Du staaer jo ogsaa paa den anden Side af Bordet, besætter ogsaa der de samme Kort, giør de samme Indbukninger, og vinder saaledes paa begge Steder. Croupiererne begynde allerede at mumle imellem sig."

Cecil kastede et Blik over Bordet, og saae, ligeover for sig, sit udtrykte Billede, ikke alene med Hensyn til Ansigt og Bygning, men ogsaa i Klædedragt; hvilket dog var mindre forunderligt, da de Begge bare en meget afholdt Modefarve.

Spillet begyndte igien, og med Forbauselse lagde Cecil Mærke til, at den Ubekiendte ikke alene pointeerte aldeles ligesom han, men ogsaa havde valgt de samme Kort. Nysgierrig, og desuden tilfreds med, hvad han alt havde vundet, holdt han op at spille og drog sig tilbage fra Bordet. Næsten i samme Øieblik var ogsaa den Fremmede traadt ud af Kredsen, og kom ligehen til ham.

"De gad vel gierne vide," sagde han smilende, dog i brudt og slet Tydsk, "hvem af os To Lykken i Aften egentligen synes at begunstige; dog skulde den ikke kun have i Sinde at tyde hen paa: at vi i troe Forening maaskee formaae at bekæmpe en ugunstig Skiæbne! Jeg paa min Side er villig til et Forsøg!" Han holdt Cecil sin Haand hen.

Cecil slog til. — "Skiæbnen synes idetmindste" svarede han, "at have lagt det an paa et Broderskab imellem os; og jeg tvivler ikke paa Opfyldelsen deraf, hvis vore Sind kun stemme halv saameget overeens, som vort Udvortes. I Sandhed — vi ligne hinanden til Forfærdelse!"

"Dog ikke blot for denne Ligheds Skyld har jeg opsøgt Dem her?"

"Opsøgt mig her, i Spillehuset?" indvendte Cecil en Smule fornærmet, og drog ham hurtigt ind med sig i et tilstødende Værelse, hvor de satte dem og bestilte varme Drikke hos den ventende Opvarter. "Her i Spillehuset?" gientog Cecil.

"Just her!"

"Besynderligt! jeg kommer her dog meget sieldent! og selv i Dag vidste jeg, en halv Time før jeg traadte herind, ikke Noget deraf! Ved et heelt forunderligt Sammenstød af Omstændigheder maatte vi altsaa træffe hinanden her! Hvo har opgivet Dem just dette Sted?" føiede han noget hæftigt til.

"De har mange Bekiendtere!" meente den Fremmede, med et Smiil og en lille Bøining med Hovedet. "Jeg maa overlade Dem Valget imellem dem. Imidlertid, da jeg blev Dem vaer ved Spillebordet," blev han ved med Lethed, "faldt det mig ind at undersøge, hvem af os to Skiæbnen vel havde udseet til Originalen. De har vundet mit hemmelige Væddemaal; thi ligesom jeg i Begyndelsen tabte Deres Penge, saa vandt jeg atter

ſtrax, da jeg kopierede Dem i Spillemaade og Valget af Kortene; og denne Børs, ſom hører Dem til, har paa den Maade faaet en ganſke artig Tilvæxt." Han vilde ſlye Cecil en vægtig Pung.

Uden at modtage den, ſaae Denne forbauſet og fornærmet paa ham.

"At det forholder ſig ſaaledes, og at jeg har det Ærinde, at ſøge Dem op i denne Bye idetmindſte, vil dette Brev beviſe!"

Han lagde et Brev paa Pungen, og holdt Cecil Begge hen.

Cecil greb det Førſte, og betragtede Udſkrivten, ſom rigtigt nok var til ham, men ſkreven med en ubekiendt Haand. Han brød Seglet tvivlraadigen, og erkiendte, paa Underſkrivten, det førſte Brev, ſom han nogenſinde havde modtaget fra Tante Agatha! Det indeholdt Følgende:

"Kiære Fætter!

"Overbringeren af Dette, en ung, elſkværdig Franſkmand, ved Navn: Victorin de l'Orbe, er Din Paarørende! Hvor gierne vilde jeg høre, at Du med Kiærlighed og Venſkab var kommen hans troe Hengivenhed for Dit Fædrenehuus imøde. Jeg er nu, med Henſyn til Dig, roelig. Da

seg, i det mindste for nogen Tid, veed en omhyggelig og forstandig Ven ved Din Side. Din til Gud for Dig bedende, troe Tante.

Coelestine.

Efterat Cecil i Stilhed havde læst disse faa Linier, kastede han forsigtigen, som om han endnu var sysselsat med sit Brev, hemmelige Blik paa den Fremmede, for ret at betragte ham nøie. Denne syntes imidlertid at have fordybet sig i sine egne Tanker, og holdt sit Blik stivt fæstet paa Gulvet ligeud for sig. Cecil havde saaledes Leilighed til, i nogle Minuter uforstyrret at kunne betragte ham. Jo mere han saae paa ham, jo tydeligere blev han vaer, at den skuffende Lighed imellem dem Begge egentligt bestod i en Totalform; thi alle enkelte Træk vare ikke alene forskiællige, men frembød et ganske andet Udtryk. Den smilende Venlighed om den Fremmedes Mund var, under hans stumme Grublen, aldeles forsvunden; derimod syntes hans blege Ansigt høist belivet af stedse vexlende, men dog tungsindige Træk, og hans stive, funklende Blik udstraalede en vild Flamme. Endeligen foer han, som fortørnet over sin Selvglemsel, medeet op af sin Tankedrøm, og den forrige selskabelige Venlighed

blev igien Herre over hans Miner. Cecil rakte ham pludseligt Haanden, som om han Intet havde mærket.

"De er," sagde han med Varme, "min Paarørende og kommer fra mit Hiem; nok, for at have Fordring paa mit Venskab; men til fuldkomment at giøre Dem det egent, hører ogsaa **Taalmodighed** til at besvare mine egenkiærlige Spørgsmaal, og til at tilgive min **Utaalmodighed**! Hvorledes staaer det til i mit bedrøvelige Hiem?"

"Bedrøveligt!" svarede Victorin; af hvis Ansigt den igienerhvervede Venlighed paanye forsvandt!

"Min Moder?"

"Hvad Godt kan jeg sige Dem?" tog den Fremmede hurtigen Ordet; "den mørke alvorlige Klosterstilhed i Deres Fædrenehuus lader ikke til at ville vige. Hvorfor da formørke os Begge disse lysere Øieblikke ved Beskrivelsen af, hvad De kiender. Det samme kan desværre ogsaa gielde om Beboerne. Deres Herr Fader har rigtigt nok i de faa Timer, hvori jeg havde Leilighed til at ære den værdige Huusfader i ham, beviist sig høist venlig og forekommende imod mig; men jeg tør tillige hel-

ler ikke fordølge Dem, at slige Timer altid blive sieldnere; hvorved hans Villie stedse mere kan blive fremmed Indflydelse underkastet. Deres Frue Moder, hvis Sindstilstand synes at være endnu svagere, end hendes legemlige, er det, uagtet al min Umage, ikke lykket mig at vinde nogen Tillid hos."

"Men min Søster? min ulykkelige Søster, som jeg holder saameget af! Har hendes barnlige Frygtsomhed endnu ikke givet hende Mod til, med Virkning at modsætte sig hendes ulykkelige Klosterbestemmelse?"

"Og det spørger De om? De — hvem Deres Søster engang kaldte sin Forsvarer, og dog forsømte denne skiønne Pligt, til al Redning var forsilde." Victorin sprang op; Taarer fyldte hans Øine.

"For Guds Skyld!" raabte Cecil! "forsilde? Ja! ja! jeg er et forvorpent, nedrigt Affkum, hos hvem Mindet om den skiønne blege Glut, og hans saa ofte fornyede Forsætter Intet formaaede mod hans opblæste Forfængelighed, og hans fordærvelige Tilbøieligheder! dog — ved den almægtige Gud! Jeg vender snart hiem — strax!

"De forglemmer at De først, naar De har fuldendt Deres Studier, er velkommen i Deres Hiem; og da først ogsaa vil besidde den nødvendige Anseelse for at kunne udrette Noget der. Stakkels Ven! med Forundring, med Glæde seer jeg det, De besidder et blødt Hierte fuldt af Kiærlighed og Hengivenhed, og dog har begge Disse, ligesaa lidet som Kummers og Længsels bange fierne Sukke, været mægtige nok til at indgyde Dem Kraft og Vedholdenhed til at beflitte Dem paa Studier, som alt for to Aar siden kunde have været fuldendte."

"De har Ret! men snart! Fordømt vil jeg være, om jeg bryde dette hellige Løvte! og det er endnu Tid!"

"Neppe! thi Deres Søster har nu frivilligen, uigienkaldeligt besluttet, at tage Sløret!"

"Hvad? — O! min Herre! hav Medynk med denne græsselige Angst, som De har vakt i mit Inderste! Fortæl mig om min Søster! Alt hvad De veed! Alt!"

"Hvad skal jeg da først fortælle Dem om?" blev Victorin ved, rørt og blød, men uden Bitterhed; "om hendes ubemærkede og alt henvisnende Skionhed, om hendes blide, pletløse Aand, eller

om hendes uafvendelige Offer! Ak! det maatte bringe os Alle til Fortvivlelse, naar vi ikke erkiendte en mægtigere Skiæbne, hvilken vi med Ydmyghed maae underkaste os!"

"I vort Huus hedder Skiæbnen: Tante Agatha!" sagde Cecil mørk; han kunde ikke sætte sig tilbage i sit Hiem, uden at forestille sig hende med en lille Gysen.

"Tante Agatha!" indvendte Victorin med et skarpt Blik paa ham, "er Deres Paarørende, og Velgiørerinde, ligesaavel som min. I min Barndom har hun overøst mig, som blev opdragen i Nærheden af hendes Kloster, under tilsyneladende Kulde, med Velgierninger. Saaledes som jeg engang i den forgangne Tid har seet hende imellem de andre Nonner, saaledes stod hun for mig i Deres Fædrehiem, vel i en noget forandret Klædedragt, men forresten ganske den samme, opvakte hun den samme ængstlige Følelse hos mig; dog hendes kiærlighedsfulde Omhue kunde jeg ikke miskiende. Vi have begge havt lige Andeel i hendes Kiærlighed, og besidde vi den ikke længer i lige Grad, maae vi vel søge Aarsagen dertil i vor egen Opførsel. Dog, da Alt synes at foreene sig til at befæste vort Ven-

skab, saa bør heller Ingen af os staae tilbage i Fortroelighed; og jeg tilstaaer Dem aabenhiertet, at min Følelse, med Hensyn til hende, ofte var bleven vildfarende, havde ikke min faste Overbeviisning strax faaet Bugt med den."

Cecil, paa hvem dette nye Bekiendtskab havde giort et dybt, paa eengang sønderknusende og velgiørende Indtryk, undslog sig heller ikke for at lade Victorin see ind i sin af Naturen aabne Siel. Han fortalte ham ikke alene sit flygtige Besøg i sin Faders Huus, men fordulgte ham ikke heller den fordærvelige Retning, som hiint havde givet hans Liv og hans Studier ved Universitetet. Victorin hørte alt dybsindigt og opmærksomt. Ved Slutningen trykte han forunderligen bevæget hans Haand; i hans hele Væsen var der en Uroe kiendelig, der syntes at tiltage, jo meer Cecil udviklede den Skat af angrende og hengivende Følelser, hvilke hans Letsindighed saalænge havde bragt til at tie; men nu engang opvakte, giorde den bløde, godhiertede Yngling desmeer elskværdig.

Cecil, hvorvel han blev denne Uroe vaer, vilde det dog ikke lykkes at faae Victorin ret snaksom. Han undveg vel ikke de Spørgsmaal, som angik

Cecil og Fædrehiemmet; men han vidste altid at give sine Svar en saadan Vending, at Cecil i Grunden ikke fik Meer at vide, end han vidste i Forveien, dog faldt det tydeligt i Øinene, at en ulykkebringende Beskikkelse holdt Monica, endnu fastere end før, i sine Garn; dog blev det ham ikke klart, om Victorin kiendte de nærmere Omstændigheder derved, eller ikke.

Det var under Deres lange Forhandlinger blevet sildigt. Vægteren forkyndte alt, at Midnat var forbi. Cecil, som endeligen havde puttet Børsen, der var bleven liggende imellem Begge, til sig, saasom den var bleven ham tilstillet ligesaa uomtalt som sædvanligt fra hendes Haand, vilde til at reise sig; men Victorin holdt ham tilbage, og bestilte endnu to Glas Punsch hos den halvsovende Opvarter.

Med hæftige Skridt, som røbede en indvortes Kamp, gik han imidlertid op og ned i Værelset; endeligen da Punschen var bragt, standsede han rask ligetæt foran Cecil. Han betragtede ham nogle Øieblikke taus, som det lod, inderlig rørt.

"Jeg haaber," udbrød han endeligen med dæmpet Stemme, i det han bød Cecil det ene Glas og

greb selv det andet — "jeg haaber vi i disse faa Timer ere blevne hinanden kiære for vor hele Levetid. Idetmindste er Du bleven mig det! Saa lad os da drikke Broderskab, siden det saaledes er Skik. — Vort Venskab maa tage Exempel af Kiærlighed, for hvem et Øieblik er nok. Hvo veed, om Skiæbnen fører os sammen igien!"

"Hvad for Noget!" raabte Cecil forbauset; "vor Tante taler i hendes Brev om et Ophold for nogen Tid!"

"Det var Aftalen! men vor Tante har dennegang forregnet sig; mine Forretninger ere alt i Aften tilendebragte. Din Siæl ligger aaben for mig Cecil! og meer forlanger jeg ikke. Afslaae mig ikke min Bøn, og mind Dig en Ulykkelig, som, for af Hiertet at kunne kalde Dig Broder, maa rive sin Skiæbne fra Din Slægts, om endog hans skal blive, at forbløde sig derover."

Han hævede Glasset høitideligen i Veiret, klinkede med Cecil og tømmede det hurtigt; derpaa omfavnede han ham omt, trykkede et langt Kys paa hans Læber, saae ham venligt i Øiet, og, i det han slog den eene Arm om hans Skulder, og med den venstre Haand tog ham under Hagen, udbrød

han rørt: "Een Ting endnu maa Du love mig, Cecil! Søg snart at blive færdig med Dine Studier, og see til, Du kommer hiem jo før jo heller!"

Cecil ledsagede ham under tusinde Spørgsmaal til hans Vertshuus, men Victorins Svar blev bestandigen kortere, og mere undvigende. Hans nye Ven troede, ligesom forhen, at afmærke ham en indvortes, stedse tiltagende Kamp.

"Der er Noget, Du sortier for mig, min Broder!" sagde Denne endeligen omfindtligt, da de vare ved hans Dør, og det er Uret imod det nys sluttede Venskab, som, fra min Side, er uden Forbeholdenhed!"

"Ganske sandt! Men man skal aldrig tale om, hvad der er os selv uforklarligt," svarede Victorin. "Det var kun et slet Beviis paa Venskab, om jeg bragte en dunkel Forvirring ind i Din Siel! Kun Saameget til Din Efterretning: Du er sværtet i Din Faders Huus; Din Tidsspilde og Dine Adspredelser er Man i Dit Hiem omhyggelig for at give langt slemmere Navne; selv Din Velgiørerinde synes at have fattet en urigtig Meening om Dig; men jeg vil herfra give hende bedre Underretning; og nu drøm bedre om Din

Ven, end Du maaskee vil finde ham, naar Du vaagner."

Med disse Ord unddrog han sig Cecil, der gik, virkeligen saa godt som drømmende, hiem. Da han den næste Morgen temmeligen tidligt vilde besøge Victorin, var Denne alt afreist om Natten. Desuden kom hele denne flygtige, forbiglidende Begivenhed Ynglingen saa liig en Drøm for, at Tantens Brev og den medfølgende Pung næsten vare nødvendige, for at overbevise ham om Sandheden.

Omendskiøndt dette Bekiendtskab bidrog til at giøre ham sin Faders Huus og Tanten endnu gaadefuldere, saa stod hun dog fra dette Øieblik af mindre betænkelig for hans Tanker, siden hans forstandige Ven havde erklæret ham hendes udvortes Væsen, som noget i hendes Stilling ganske sædvanligt. Hans Hengivenhed og Tillid til hende blev tvertimod formeret derved; men hele hans Opmærksomhed, var henvendt paa Mindet om hans nye, saa hurtigt igien forsvundne Ven, saa meget mere, som det Gaadefulde og Uvisse gierne drager os til sig, og Victorin havde, i sin Handlemaade, opgivet ham en nye Gaade, hvis Opløsning var forbeholdt Tiden eller hans Fædrenehuus.

Dog dennegang holdt han helligt og strængt sit Løvte, og arbeidede virkeligen saa flittigt og uafbrudt, at han, efter tre Maaneders Forløb, alt kunde bestemme Dagen til sin Afreise, da den gruelige Begivenhed indtraf, som har givet Anledning til disse Blade.

Cecil indfandt sig i den senere Tid kun sieldent paa offentlige Steder; og da den største Deel af hans Venner, ligesaalidet som han selv forhen, besøgte Collegierne, saae han sig der omgiven af ubekiendte, unge Mennesker, hvilke han ikke gav sig synderligen af med. Den eeneste Time, hvori han stødte sammen med sine gamle Venner, var om Middagen; thi han spiste, som sædvanligt, ved et table d'hote i et offentligt Hotel. Engang, da han, første Gang efter en lille Upasselighed og noget sildigt, traadde ind i Værelset, troede han at bemærke, at den høirøstede, temmeligen almindelige Samtale pludseligen gik i Staae, ja, det kom ham endog for, som selv hans Venner hilsede ham med en vis Forlegenhed. Giæsterne skottede hemmeligen til ham, Flere af dem endogsaa med Medynk.

Omfindtlig, dog ikke ganske stolende paa sine Jagttagelser, fiernede han sig, saasnart det var pas-

seligt, for at læse Tidenderne i et Caffehuus tætved. Ogsaa der syntes hans Indtrædelse at tildrage sig hans tilstædeværende Venners Opmærksomhed. Men som han fortrædeligen slængte sig ned ved et Bord og greb efter Avisen, traadde en af hans fortroelige Venner hen til ham, fik han leende den alt grebne Tidende ud af Haanden, og foreslog ham at gaae ud i Haugen med sig, da han ønskede at tale et Par Ord alene med ham. Der var noget Engstligt i hans Stemme, som strax smittede Cecil. Han fulgte ham taus.

"Har Du ikke nyeligen hørt Noget hiemme fra?" spurgte hans Ven ham med et skarpt Blik, i det de satte dem ned i det grønne Lysthuus.

"Ikke et Ord! — Hvorfor seer Du saaledes paa mig? Er der hændet Noget?"

"Saa maa jeg bringe Dig en sørgelig Tidende!"

"En sørgelig Tidende? For Guds Skyld!"

"Saa samle al Din Kraft sammen; thi Du behøver Standhaftighed!"

"O! Gud! mine Forældre? Er Nogen af Dem død?"

"Begge, og i det mindste den Ene — dræbt!"

Cecil sank næsten afmægtig tilbage; uden at giøre nogen Støi, søgte hans Ven at faae ham igien til sig selv. Det lykkedes ham; dog var det vanskeligere at bringe den ulykkelige Ynglings Fatning tilbage. Cecil vinkede ham, at tie, selv stod han længe, lænet paa sin Vens Skulder, bedækkede det blege Ansigt med begge Hænder, og begyndte endeligen at hulke høit.

"Nei!" sagde endeligen hans Ven, som ved sig selv, "jeg vil giøre min Eed paa, han har ikke vidst Noget deraf!"

Disse Ord gave Cecil pludseligen sin Fatning tilbage. "Hvadfor Noget? Jeg?" raabte han; "hvilken skændig Mistanke! tael, tael, lad mig vide Alting!"

"Her er den offentlige Beretning." Hans Ven tog den giemte Avis frem igien. Cecil revham Tidenden ud af Haanden; men hans Hænder bævede; hans Øine kunde ikke skiælne noget Bogstav. Han flyede sin Ven den tilbage og bad ham stum, med Tegn, at læse den. — Han læste:

B** den 8 Novbr. 18**.

"I et herværende agtet Huus er der begaaet et ligesaa ubetvivleligt, som uforklarligt Mord. Den

forrige Fabrikant S — s Ægtemage, som, efter Rygtets Sigende, alt i mange Aar har været sindssvag, blev for nogle Dage siden om Morgenen funden død i sin Seng. Forfærdet ved denne Tidende, iilte Manden ind til Liget, betragtede det opmærksomt, og sank med Eet, rørt af et Slag, om paa Gulvet. Han døde to Dage efter, uden at faae sit tabte Mæle igien; ikke desmindre skal han dog, i Vidners Overværelse, temmeligen tydeligt, og med Hæftighed have fremstammet det Ord: Givt. Paa Øvrighedens Befaling, blev strax den følgende Dag en Sections-Forretning med Ligene foretaget. Lægerne have erklæret, at Fabrikant S.. er bortreven af en naturlig Død; men derimod hos Hustruen ere der forefundne tydelige Spor af Forgivelse. Da sindssvage Personer tit gjøre sig skyldige i Selvmord, uden at denne Gierning kan regnes dem til Forbrydelse, syntes den offentlige Meening alt tilbøielig til at antage hiint; men desværre ere nyeligen Omstændigheder indtrufne, som give Anledning til en endnu skrækkeligere Mistanke."

"Græsseligt!" raabte Cecil. "Og det skulde jeg være Medvidende om? Har Du ikke meent det saaledes? Saa tael dog, tael!"

"Der ere komne Breve til Øvrigheden her, tillige en Reisende fra B... Der bliver talt allehaande. Samtalen dreiede sig just derom i Hotellet i Dag, da Du traadde ind. Der angives Omstændigheder, som rigtigt nok klinge ganske besynderlige."

"Nu, saa lad mig høre dem!" sagde Cecil pludseligen, udvortes roelig; just denne Hentydning paa ham, jo dybere den krænkede ham, virkede derved desmere velgiørende paa hans Fatning.

"Man vil for Exempel vide, at Din Fader, kun ved et Tilfælde, er sluppen frie for denne Givt, som egentligen var bestemt for ham; tillige fortælles der, at han just i de samme Dage var ifærd med at lade udfærdige et Dokument, i Kraft af hvilket Du skulde erklæres arveløs; thi — forlad mig Broder! jeg snakker kun efter, hvad Rygtet alt har sagt, og Sagen er altfor alvorlig til, at ikke selv den mindste utidige Skaansel vilde være Forræderie imod vort Venskab — thi han skal have betalt saamegen og saa betydelig Gield for Dig, at hans

Formue derved er kommen i den sørgeligste Forfatning!"

Cecils Forbauselse overgik virkeligen hans Forskrækkelse; Forbittrelse rødmede igien hans Kinder. "En diævelsk Bagtalelse!" raabte han; "og sæt endog det var sandt! Hvor kan, i saa mange Miles Afstand, selv den ringeste Mistanke for at være medvidende derom træffe mig."

Vennen trak paa Skuldrene: "Ogsaa Det har Bagvaskelsen vidst at sørge for. Der tales om en hemmelig Forstaaelse mellem Børnene. Det er et Factum, som de sidste Efterretninger bevidne, at Din Søster er flygtet."

"Flygtet! Almægtige Gud! min stakkels Søster! Jeg vil afsted!"

Denne Efterretning, Overbeviisningen om endnu ikke ophørt Fare, som giorde Krav paa hans Virksomhed, gav ham paaeengang de Aandskræfter, og den Besindelse tilbage, som den gyselige Tidende om Mordet i det første Øieblik havde berøvet ham. Men med hvormegen Kraft ogsaa hans Aand hævede sig, hans Legeme var endnu mat og skiælvende. Hans Ven maatte ledsage ham til hans Værelse, og besørgede, paa hans Anmodning,

en Hest; thi paa den Maade meente han hurtigst og mindst kiendt at kunne nærme sig sit Hiem, — medens han selv pakkede sine uundværligste Sager sammen.

Da han nu saaledes ragede i sin Pult, faldt hans Moders Portrait ham igien i Hænderne; ak! han havde kun altfor hurtigt forglemt hendes Ord, tilligemed de øvrige forjagne bedrøvelige Erindringer; han betragtede det med dyb Bevægelse, og trykkede Portraitet taknemmeligt og angrende til sine Læber. "Maa jeg først nu saa smerteligt erkiende dit høie Værd?" sagde han til sig selv; "nu skal du heller aldrig mere komme fra mit Hierte!" Med Øinene uophørligen henvendte derpaa, hensmeltede han i sønderknusende Følelser, som hans Vens Tilbagekomst først rev ham ud af. Han havde besørget, hvad som var nødvendigt. Det var alt tusmørkt; Hesten stod for Dørren. Cecil overgav sit efterladte Tøi, Bøger og Papirer i sin Vens Varetægt, og, blot ledsaget af sin troe Puddelhund, den Eneste, der, i hans Tanker, saae ham ligesaa fortroeligt og venligt i Øiet, som forhen, begav han sig paa Reisen til sit Hiem, som han — denne Erindring traadde klar for hans Siæl — havde for-

ladt med det hemmelige Ønske, aldrig at maatte vende tilbage til.

Det var langt henne i November; Veiene vare slette og ufremkommelige; naar Stormen hylede Naturens Gravsang igiennem de øde, afklædte Skove, forekom det ham, som om den tungtpustende Hest bar ham hen til Retterstedet. Fortræden gav han den af Sporerne, for at komme hurtigere afsted; for at opnaae dette, bortbyttede han den to Gange underveis, og hvergang for en Slettere. Den fierde Dag henimod Middag var han kun halvanden Miil fra B.., ved en lille Kroe. Da han ikke gierne vilde komme til sit Bestemmelsessted ved høilys Dag, steeg han af og gik ind i Stuen. Hans ikke udmærkede, paa Reisen og ved hans Tungsindighed forsømte, Udvortes, et falsk Navn, han gav sig, fritog ham for at blive kiendt. Hvo skulde ogsaa gienkiende ham i en Egn, hvilken han i en Alder af tretten Aar havde forladt? Ubemærket satte han sig ved Enden af det store Bord. Stuen var fuld af Bønder og Smaakræmmere fra Byen. Den Ulykkelige! Her i Nærheden var hans Families Historie meer end nogetsteds Gienstanden for den almindelige Underholdning; og endnu smerteli-

gere, endnu græsseligere skulde hans stakkels Hierte saares her.

"Som jeg siger!" — vedblev i sin Tale en gammel fiirskaaren Mand, som især syntes at føre Ordet, og hvis Udvortes røbede en formuende Forpagter. — "Det er ingen Tvivl meer underkastet. Hun har tilstaaet Gierningen."

"Nei! det maa en Anden troe, og jeg ikke;" — udbrød Kroekonen med foldede Hænder; — "en Moder ombringes af sin egen kiødelige Datter! Hvad kan have bevæget hende dertil?"

"Det maa Gud vide! Sønnen har heller aldrig duet Noget! Da hun blev indhentet, tilstod hun strax, at hun vilde flygte til sin Broder; men da Givtpulveret blev fundet hos hende tabte hun strax al Fatning."

"Men er det ogsaa sandt?" faldt Kroekonen ind, "at hun skal være frugtsommelig?"

"Ja saamænd er hun frugtsommelig! men ikke et Ord, ikke den mindste Lyd kunde man aftvinge hende. Dog, nu har hun med Eet frivilligen tilstaaet Mordet!"

"Jeg kan neppe faae det i mit Hoved! jeg skulde snarere troe den gamle Jomfrue Agatha istand

til saadan en Gierning, efter hvad Folk fortælle om hende; jeg har rigtignok aldrig seet hende; thi hun kommer aldrig ud, ikke engang i Kirke! Hun skal ogsaa være en catholsk Klosterfrue. Jh nu! hele Familien er jo katholsk."

"Forsynd Jer ikke, Kroemoer! Den gamle Jomfrue skal længe have afværget Ulykken; men naar engang Syndekrukken er fuld! Nu! I kan troe mine Ord; thi jeg har endnu i Morges talt med min Advokat, Prokurator Dreves; men kunde ikke snakke fornuftigt med ham, saa forbløffet var han over denneherfens Bekiendelse. Alligevel har han indgivet en Ansøgning til Øvrigheden, om at blive Misdæderskens Defensor."

Ovenstaaende var omtrent Kiernen af deres modsigende, og, med de urimeligste Bemærkninger, langtudtværede Underholdning, hvoraf ethvert Ord trængte, som en tveægget Kniv, indtil det Inderste af Cecils Sicel. Hans Søster, den frygtsomme, blide, barnlige Monica, sin saa høitelskede Moders Morderske? Den uskyldige, sædelige lille Pige frugtsommelig? Umueligt! Med Afskye forkastede han disse Tanker, og kun Navnet **Dreves**, som han flere Gange havde hørt nævne med Agtelse, selv

af sin Fader, var ham et ledende Fakkelglimt i den gruelige Gravnat, hvori hans Væsen gik under; en reddende Planke i hans Tilværelses Skibbrud.

Han sprang hurtigt op; men hvorhen? Det var endnu meget for tidligt; det var ham umueligt, ved Dagens Lys at nærme sig det blodbestænkte Fædrehuus. Hellere slet ikke derhen! Men vende om igien, nu, da hans Søster svævede i Dødsfare; da hun lagde under for den afskyeligste Mistanke; da hans egen krænkede Ære saa høit opfordrede ham? Nei! han maatte derhen; da faldt der ham pludseligen en Tanke inde.

Med tilkæmpet Fatning traadde han hen til Værten; betalte ham forud for at pleie sin Hest i nogle Dage, indtil han, som han sagde, kom tilbage fra en lille Forretningsreise i Biergegnene; og begav sig til Fods langsomt paa Veien igien. Omendskiønt det var en vinterlig, mørk Dag, varede det ham dog for længe, inden Tusmørket faldt paa; dog kunde han endnu stedse ikke skimte Taarnet i Byen giennem den fugtige Taage. Han spurgte En, som kom ham imøde: om han havde endnu langt tilbage?"

"En lille halv Miil?" raabte han Cecil til, idet han hurtigt ilede ham forbi.

Det samme Svar havde han ogsaa faaet, da han, for fem Aar siden, med saa høist forskiellige Fornemmelser, nærmede sig sit Hiem. — Denne Erindring bevægede ham forunderligt. Hvor riig var han dengang, selv i sine ængstlige Følelser; hvor barnlig, hvor uskyldig hans Frygt; og ak! hvor meget bedre var han ikke selv, end nu? Thi omendskiøndt han med Selvfølelse kunde foragte det Rygte, som beskyldte ham for, at have sat sin Faders Formue overstyr, beklemte dog den spildte Tid, de smaa Summer, hvilke han rigtigt nok havde sat til, de forglemte moderlige Formaninger, med tung Anger, hans Hierte, og den Overbeviisning, at han ikke mere kunde giøre det godt, fyldte hans Siæl med vildere Fortvivlelse, end de vanærende Beskyldninger, som mindre haardt rammede ham, endskiøndt de vare meer end nok skikkede til, at tildrage ham Verdens Haan. Dog frem for Alt traadte Monica, ligesom dengang, bleg, frygtsom og fuld af Uskyldighed, for hans Siæl; og i denne aflagde han en hellig Eed paa: at opfylde

sit forglemte Løfte til hende: at være hendes Beskytter, om det end skulde koste ham Livet.

Da blev det endeligen dunklere omkring ham, endskiøndt langt fra ikke saa meget, som det alt længe havde været i hans Siæl. Det var mere end tusmørkt, da han med Gysen traadte hen for det gruelige Huus. Hans Pudel klyngede sig, ligesom anende, frygtsom op til ham; det modstræbende Sind hindrede hans Trin. Med Eet faldt det ham ind: først, førend han traadde inden for de truende Muure, at tale med Den, der var nævnet ham, som hans Søsters Forsvarer. Det skulde jo være en retskaffen, menneskekiærlig Mand. Han vilde ganske betroe sig til ham; han skulde lede alle hans Skridt.

Han vendte hurtigt om, spurgte om Advokat Dreves's Boepæl; og erfoer snart, at han var hiemme.

"Hvem skal jeg melde?" spurgte Tienestepigen.

"En Fremmed!"

Han blev strax modtagen. Paa hans Vink, lagde Hunden sig roeligt ventende ned paa Dørtærskelen vedsiden af den lille Vadsæk, og Cecil traadde

ind. Der var allerede tændt Lys. Dreves kom ham imøde, og saae vist paa ham: "Oh!" sagde han venligere, idet han hilsede!

"Har jeg den Ære at være kiendt af Dem?"

"Vi har vel aldrig talt med hinanden; men hvis mine Øine ikke skuffe mig, saa er De Herr de L'Orbe, den unge Slætning af den ulykkelige Familie S**, i hvis Huus De for nogle Maaneder siden opholdt Dem?"

Denne Forverling kom Cecil meget tilpas. Han følte i Øieblikket sit Hierte lettere; thi med Tanken paa den skændige Mistanke, der, som det lod, hvilede paa ham, havde det været ham yderst piinligt at nævne sit Navn. Nu derimod, som nær Slægtning og Huusfælle, var hans Deeltagelse ligesaa retfærdig, som umistænkelig; desuden turde han haabe, at Dreves vilde tale endnu aabnere og uden Forbeholdenhed med ham under dette Navn.

"Saa vil De," svarede han, i det han fattede sig saa godt, som han kunde, "ogsaa tilgive mig den Uroelighed, hvormed Rygtet og mine Paarørendes Skiæbne har drevet mig tilbage hertil. Jeg har endnu ikke seet eller talt med nogen

Siæl i denne Bye, men ilede lige til Dem, som man har nævnt mig, som den ulykkelige Datters Defensor, for at erholde det Lys i denne Begivenhed, hvorefter min bange Siæl tørster, og som jeg er istand til at oplyse. Der finder dog vel ingen Hemmelighed Sted, hvilken De behøver at skiule for en deeltagende Slætning?"

"Hemmeligheder nok! unge Herre! Maatte De kun være behielpelig til deres Opdagelse! Hvad der alt ligger for Dagens Lys, er ingen Hemmelighed; det kan og vil jeg gierne meddeele Dem. Her har jeg just de ulykkalige Akter liggende for mig! Hvormeget kiender De til Sagen?"

"Slet Intet! thi, af alt hvad Rygtet fortæller, troer jeg kun meget Lidt. Er det vel sandsynligt, at en eiegod, fromt opdragen Pige, en Datter, skulde — jeg kan ikke tale Ordet ud!"

"Jeg kan heller ikke troe det, men den Ulykkeliges egen Bekiendelse —?"

"Hendes egen Bekiendelse? Rygtet siger det rigtignok? men — Nei! Nei!

"Jeg vilde ogsaa gierne sige Nei! og Gud give, De kunde give dette Nei Bekræftelse. — Dog

min Tid er afmaalt. — Jeg vil fortælle Dem Alting fra Begyndelsen, ligesaa kort og tydeligt som Akterne selv."

De satte sig; Dreves begyndte:

"Just i de Dage, hvori denne gruelige Begivenhed indtraf, førte Forretninger mig der i Huset. Den gamle S** var just sysselsat med at ville gjøre sin Søn arveløs, fordi —

"Jeg har hørt det! nu, fordi —

"Fordi den unge Herre, der nu paa femte Aar endnu ikke har fuldendet sine Studier paa Universitetet, efter indløbne Beretninger, fører et ryggesløst Liv der, og har ikke alene sat betydelige Summer til, som han har havt i Hænde, men ovenikiøbet sendt Faderen en saadan Mængde Æresgield, ubetalte Regninger, Vexler og Forskrivninger paa Halsen, at hans, desuden ikke betydelige, Formue er, ved at betale dem, kommen i den største Uorden."

"Det har jeg rigtignok hørt. Men jeg har gode Grunde til at formode, at her maa være Ondskab og Bagvaskelse i Spillet med; thi paa Universitetet selv —"

"Uden al Tvivl! De har jo ogsaa selv, med en roesværdig Varme, i Deres Brev til den moderligsindede Tante, beviist, at —"

"I mit Brev?

"Erindrer De Dem det ikke mere? Det maae ligge her imellem Akterne." Han drog en Skrivelse frem, og flyede den til Cecil. "Jomfrue Agatha," blev han ved imidlerlid, "kan rigtignok giøre sig selv den Bebreidelse, ved alt for megen Eftergivenhed hos hendes Neveu, og ved hendes Indvirkning paa Faderen, at have ladt Sagen gaae i Langdrag, og formaaet ham til at betale og betale, indtil den Gamle haardnakket fattede denne Beslutning. Hun har just tilføiet dette Brev til hendes mange Undskyldninger for sig selv og sin Søsterson, og derved ogsaa stemmet mig til hans Fordeel. De fortryder dog vel ikke hvad De dengang skrev?"

Cecil havde imidlertid taget Brevet, og læste stille for sig selv:

"Min eiegode Tante Coelestine!"*)

"Nyeligen ankommen til Gøttingen, staaer jeg alt i Begreb med at afreise paanye. Jeg har

*) Dette Brev er i Originalen fransk.

lært at kiende Cecil; hurtigt, men nok. Jeg elsker og agter ham! Ved den Almægtige Gud! Han fortiener Deres moderlige Godhed. Laan ikke mere Øre til en Bagvaskelse, som, meer end De selv vil tilstaae det, har smittet Deres ellers saa billige, elskende Sicel. Stil Dem kiækt mellem Faderen og de ubegribelige Bagtalelser, hvormed Sønnen er sværtet hos ham. Cecil har rigtignok levet en Smule lystigt, og lader ingen munter Glæde ile ugrebent forbi? Men er dette da saa forskrækkeligt? Den stakkels Yngling har kun giort sig Umage for at glemme, og har grebet feil af Midlerne. Smaa Udspredelser ligge jo Ungdommen nærmere, end et modnere Livs alvorlige Philosophie, som heller ikke altid smager den erfarne Verdens kloge Ulykkelige, naar han bestræber sig for at udfylde den Tomhed, Smerten har efterladt i hans Bryst. Vor Ven kan ikke, og nu mindre end nogensinde før, finde i det faderlige Huus Erstatning for de Savn, som enhver barnlig Erindring kun alt for hierteknusende paaminder ham om. Dernæst berørte, da vi endelig kom i Samtale sammen, hans hele Væ-

sen saa mange ligestemte Strænge i mit Bryst, at jeg umueligen anden Gang kunde miskiende ham. Det er ikke vor udvortes Lighed, som vel maa være mere paafaldende end De, som ikke har seet ham i fem Aar, beskrev mig den, der drog mig egenkierligen hen til ham! Nei! det var hans varme, troefaste Hierte, hans redelige Gemyt. Jeg har i ham erhvervet mig en ædel Broder. Og da han sikkert ligesaalidet selv har en Opsynsmand nødig, som hans Familie En hos ham, for at han ikke skal styrte den i Fordærvelse, saa reiser jeg bort herfra, for at unddrage mig min egen. Jeg gaaer, uden Forhaling, herfra til Amerika. Derfra skal De, men heller ingen Anden, høre fra mig; thi jeg vil ikke være afhængig af nogen."

Victorin.

Inderlig bevæget begyndte Cecil Samtalen paa nye.

"Hvad her staaer skrevet skal altid være mig dyrebart!" raabte han. "Cecil selv vil heller ikke vide Noget af en saa umaadelig Gield! Har De de Qvitteringen og øvrige Papirer, som bevise den?"

"Siden om det," indvendte Dreves. "Nu først til Sagen selv."

"Da jeg en Morgen traadte ind i Huset, blev jeg Skræk og Forfærdelse vaer paa alle Ansigter. Konen i Huset, klagede man mig imøde, var pludseligen død samme Nat. Herren selv var, ved Synet af Liget, bleven rørt af et Slag. Man lod mig gaae ind i hans Værelse. Han laae i Sengen, rallende og uden Besindelse. Jeg gik nærmere. Den Syge syntes, endskiøndt han kastede Øinene paa mig, dog ikke at kiende mig. Lægen gik hæftigt op og ned i Stuen. Ved Sengen stod den gamle Jomfrue Agatha, indvortes synligen bevæget; udvortes alvorlig, som sædvanlig, bleg, men fattet."

""De kommer her i et Sørgehuus,"" talte hun mig imøde, ""min Søster er alt i Nat pludseligen bortrevet af et lignende Tilfælde, og tør jeg haabe her?""

"Hun havde taget Feil af den Syges Tilstand; thi uagtet det udvortes Skin af Bevidstløshed, vare Siælens Funktioner dog ikke ganske slovede; hendes Tale derimod syntes at give ham nye Kræfter. Han kastede et skærende Blik paa

hende, udstødte derpaa et Par uforstaaelige Ord, og sank derpaa tilbage i sin forrige Apathie. Lægen stod pludseligen og lurende stille."

""Hvad sagde han?"" spurgte jeg umistænkeligen.

""Jeg har ikke forstaaet ham?"" svarede Tante Agatha roeligt.

""Men jeg!"" raabte Lægen hæftig; ""han sagde: **Givt! Givt!** Ogsaa før, da det lykkedes mig, ved en stærk Gnidning under Fodsaalerne at vække ham af sin roelige Apathie, har han to Gange nævnt det samme Ord. Fat Dem; her er ganske andre Symptomer forhaanden, raabte jeg til ham. **Ikke jeg**, stønnede han, **Hun, Hun!**""

"Vi gik begge hen til den Syge. Lægen ruskede i ham; raabte ham sit Navn i Øret; han syntes at samle sig igien, stammede nogle uforstaaelige Ord frem, som vare ganske uden Sammenhæng, og lode sig ikke bringe i Forbindelse med de foregaaende."

""Sagde jeg det ikke nok,"" hvidskede Tanten til os, ""han taler ganske vildt!""

"Den Syge var igien sunken tilbage i sin forrige bevidstløse Tilstand; vi traadde alle Tre sam-

men, og beraadsloge om denne Hændelse. Lægen holdt det for sin Skyldighed, at giøre Øvrigheden opmærksom derpaa; dog vilde han først afvente Følgerne af de næste Timer. Vi spurgte Begge om Datteren; det undrede os, ikke at see hende hos sin døende Fader. ""Hun er ikke til at bringe bort fra sin Moders Liig,"" erklærede Tanten. Lægen forlod os, for at besøge sine Syge."

"Saasnart jeg blev alene med hende, bad hun mig om at forebygge Lægens Hastværk, der let kunde opvække en forgiæves og skandalos Opsigt; thi hun holdt sig overtydet om, at hine Ord kun vare Frugten af Vildelse. Paa hendes Anmodning gientog jeg mit Besøg henimod Aften. Den Syge havde intet lyst Øieblik havt; hans Rallen var blevet stærkere. Da jeg den følgende Morgen kom igien, traadde Lægen ind paa samme Tid, som jeg. Den Syge sov hen i vor Nærværelse. Lægen forlangte nok engang at see Husfruens Liig. Vi gik alle Tre ind dertil. Ved nøie at undersøge Legemet, malte meer end Forbauselse sig paa hans Ansigt. ""Min Pligt paalægger mig,"" tog han endeligen Ordet, ""at paastaae, dette Lig skal aabnes. Jeg er bange for,

at jeg ikke tager Feil, thi disse smaa Pletter ere Kiendetegn paa Gift.""

""Lad os da strax skride til denne Forretning,"" tog jeg hurtigt Ordet, ""at Byen ikke, ved en overilet Beretning til Øvrigheden, tidligere end nødvendigt, skal faae Anledning til Forargelse.""

"Den fremfusende Mand var villig dertil; men da han gik hiem, for at besørge det Fornødne, maa han dog vel have mødt flere Venner, for hvem den snaksomme Olding ikke har kunnet fortie en Formodning, der fyldte hans Sicel med saamegen Engstelse; idetmindste var, endnu førend Resultatet af Undersøgelsen blev forelagt Øvrigheden, dette med mangehaande Tillæg alt blevet Byesnak."

"Man fandt ikke alene Spor af Gift, men endogsaa smaa Korn af Arsenik i Legemet. Lægen var ude af sig selv, skreg Alting ud, og bar sig ad som affindig, vilde strax have Øvrigheden hentet, modtog ingen Forestillinger om Forsigtighed og Skaansel for Familiens Ære, og slap os ud af Hænderne, jeg veed ikke selv hvordan. Kort, han havde aldeles tabt sin Fatning. Huusfolkene førte

sig ikke meget klogere op, end han; dog syntes Datteren allermeest giennemtrængt af Forfærdelse. En stum, dødmæsig Fortvivlelse havde bemægtiget sig hende. Tanten alene beholdt sin Fatning.

""Hvad siger De nu?"" spurgde jeg hende, idet jeg betvang mit indvortes Oprør."

""Jeg veed hverken hvad jeg skal troe, eller sige?"" gav hun mig til Svar, ""dog, da jeg nu engang er sat i den Nødvendighed at maatte giøre Formodninger, saa har jeg vel een, men Gud skal bevare mig fra at yttre den!""

""De mener Konen selv —""

""Nei! nei! Hvorfra skulde hun vel komme til at faae givtige Ting i sine Hænder. Hendes egen Datter, og jeg, vi passede alt for nøie paa hende.""

"Imidlertid gav hun dog efter for mine Bønner og Løvter om Taushed, og jeg tilstaaer Dem," føiede Advocaten til, "jeg har længe i Stilhed næret den samme Formodning, fordi den i alle Henseender forekom mig sandsynligt."

"Og den var?" spurgte Cecil.

"Nu! siden det desværre er kommet ganske anderledes: jeg kan gierne betroe Dem det. Hun

meente at S** selv havde forgivet sin sindssvage Hustrue, da de, efter hendes Udsagn, i de sidste tyve Aar aldrig havde forligtes godt; men at han, ved Synet af Liget, var bleven overvældet af Anger og Forfærdelse, og derved havde tildraget sig en Dødsmaade, som hans Legemes Beskaffenhed længst havde været udsat for. Og i Sandhed, selv hans enkelte, afbrudte Ord, som om denne Tanke alene beskiæftigede hans Siæl i Døden, syntes at tyde derhen paa."

Cecil følede sig ikke i Stand til at fremføre et Ord; Advokaten blev ved:

"Endeligen traadte Befuldmægtigede fra Øvrigheden i Huset. Jomfrue Agathas Udsagn blev først nedskrevet. Hun blev spurgt om alle Forhold i Huset og om Folkenes Opførsel. Hun tillod sig heller ingen Formodninger, og besvarede alle Spørgsmaal kort, men bestemt." —

"Blandt Andet blev hun spurgt, om det ikke var tænkeligt, at der var Nogen mellem de Tjenestefolk, som besørgede Kiøkkenet, der enten havde baaret et Nag til Konen, eller havde kunnet vinde en eller anden Fordeel ved at skaffe hende afveien?"

"Dette benægtede hun, men syntes tillige aabenbart at studse ved denne Tanke. Man spurgte hende om Aarsagen."

""Fordi jeg indseer,"" gav hun til Svar, ""at den noiere Undersøgelse af dette Spørgsmaal kunde let hos mindre fiintfølende og mindre dannede Mænd, opvække en Gnist til Mistanke mod en Person, der i denne Sag sikkert er saa uskyldig, saa uantastelig af en skændig Formodning, at hendes Navn alene maae friekiende hende i Deres Inderste, nemlig mod Datteren af Huset. Min salige Søster har alt i flere Aar fundet en særdeles Fornøielse i at undervise Monica i Kogekunsten, og da Pigen havde opnaaet en temmelig Færdighed deri, maatte hun bestandigt besørge vort Bord. Da nu hendes Moder, som jo ofte er Tilfældet med sindssvage Hypokondrister, virkeligen alt fra lang Tid af stod i den ulykkelige Indbildning, at man søgte at forgive hende, havde hun vænnet sig til, naar hun ikke indfandt sig ved Bordet med os Andre, blot at spise af saadanne Retter, som hendes Datter selv lavede og selv bragte hende; ja, Monica havde endogsaa paa det helligste maattet love hende, aldrig at sætte andre for hende.""

"Monica blev kaldt; bleg, med hovnede Kine, men med temmelig Fatning, traadte hun frem. Hun stadfæstede Tantens nyelige Udsagn, og forsikkrede, at hun stedse paa det Strængeste havde iagttaget det Løvte, hun havde maattet giøre sin Moder. Man forelagde hende ogsaa Spørgsmaal angaaende Maden, den sidste Dag før Moderens Død. — Hun berettede, at just den Dag havde hendes Moder været tilstæde ved Middagsbordet; om Aftenen derimod vilde Faderen, der alt ikke befandt sig ganske vel, ikke komme til Bords. Hun havde derfor selv tillavet og bragt sin Moder to Æg, tilligemed Smør og Brød paa hendes Værelse. Hun erklærede desuden, at hun havde taget alt dertil Nødvendigt ud af Indelukker, hvortil hun, efter Moderens Befaling, altid selv bar Nøglerne hos sig."

"Hendes Troeskyldighed under dette Udsagn, hendes Roelighed, og den utvetydige, dybe Kummer, som hun næsten bukkede under for, afvendte enhver Formodning, afvæbnede enhver Mistanke. Øvrigheds-Personerne selv syntes tilbøielige til at gisne et Selvmord, saasom aldeles intet udvortes Spor var forhaanden. Ogsaa med Herr

S..s Legeme blev der, efter Øvrighedens Befaling, foretaget en Sections-Forretning; hans Død blev, uden Betænkning, erklæret for at være naturlig."

"Ligene bleve saasnart mueligt, tidligere end sædvanligt, begravne. Den følgende Middag giorde Jomfrue Agatha Øvrigheden Anmeldelse om, at hendes Søsterdatter var forsvunden. Efter al Sandsynlighed havde hun Aftenen i Forveien sneget sig bort; thi hendes Kommode var alt om Morgenen forefunden aaben, og nogle Klædninger borttagne deraf. Tanten formodede, at hun maaskee havde begivet sig paa Veien til sin Broder; thi hun havde i de sidste Dage flere Gange ført ham paa Tale, og giort adskillige Spørgsmaal, ham angaaende. Iøvrigt var hendes Tungsindighed tiltagen Dag fra Dag, saa at Tanten ikke var uden Uroe for, at hun jo kunde have tilføiet sig selv en Ulykke. Hun vidste aldeles ikke, hvad hun skulde dømme om en saa hemmelig Undvigelse, om den endog kun gialdt et Besøg hos Broderen!"

"Ufortøvet blev Rettens Folk udsendte paa alle Kanter. Monica blev snart opdaget i den

Postvogn, som gik ad Göttingen til. En Politiekommissair betydede hende, at hun maatte vende om. Hun blev hæftigen forskrækket: ""Min Gud! har jeg da giort Noget, som ikke er ret?"" raabte hun bleg som et Liig; ""Jeg har jo ikke tænkt paa at skiule mig, og reiser med en offentlig Post, for at begive mig til min Broder!""

""Det vil man vist heller ikke nægte Dem; men De har ved Deres hemmelige Afreise sat Huset i Skræk, Deres Tante i en ængstlig Uroelighed, og opvakt almindelig Opsigt i Byen. Desuden er en ung, anseet Dame, uden Ledsagelse, i en Postvogn en Sieldenhed, som altid har den offentlige Mening imod sig. Jeg har Ordre til at bringe Dem tilbage. Siden staaer det Dem vist frit for, igien at reise hen, hvor De finder det for godt.""

""Ak! Det vil Tante aldrig tillade!"" sukkede hun, og vred fortvivlet sine Hænder; dog fulgte hun uden mindste Indvending, men svømmede hele Tiden i Taarer!"

"Politiebetienten selv syntes at have Medynk med hende, dog holdt han det for sin Skyldighed, at melde den Øvrigheds-Person, som han ved de-

res Tilbagekomst forefandt i hendes Faders Huus, at en Værtshuuskone, som de underveis vare stegne af hos, for at udhvile sig noget, havde yttret, at det unge Fruentimmer sikkert var frugtsommeligt. Heller ikke kunde han nægte, at da hans Opmærksomhed nu engang var opvakt, havde hans egne Jagttagelser rigtignok ogsaa bestyrket denne Formodning. Raadmanden fandt strax, at denne Mistanke fortiente meer end almindelig Opmærksomhed, gav Politiebetienten et Vink til ikke at forlade det Værelse, hvori hun befandt sig, og lod, i sin Embeds-Iver, Lægen ufortøvet hente."

"Denne kom; Tanten blev tagen paa Raad med. En Forbauselse uden Lige bemægtigede sig hende; hvilken dennegang bragte hendes ellers uforanderlige Sagtmodighed til at vige."

"""Hvis denne Formodning skulde være grundet,""" spurgte Raadmanden hende, efter en dyb Betænkning, """skulde da denne Omstændighed ikke staae i Forbindelse med Moderens Dødsmaade?"""

"Tanten blev saa forvirret over dette Spørgsmaal, og følte sit Inderste saa hæftigen angrebet, at hun ikke formaaede at svare et Ord. Monica

blev hentet. Ved det første Spørgsmaal af Lægen, sank hun uden Besindelse om. Hendes Svangerskab var ingen Tvivl mere underkastet. Fra dette Øieblik syntes det, som om Øvrigheden ikke erkiendte nogen Grund mere til at skaane den Ulykkelige; fra dette Øieblik af, hvor der just frembød sig saamange nye. Ligesom om denne sørgelige Omstændighed ikke tydeligen nok røbede den sande Aarsag til hendes Flugt, trængde man hæftigt ind paa hende, for at faae hende til at angive en, som Tanten og jeg bævede tilbage for. Al Bestræbelse for at faae Bugt med Raadmandens raa Iver var forgiæves; blot for at indjage hende Skræk, som jeg formoder — thi der var endnu ingen egentlig Grund forhaanden dertil — blev han ved at paastaae, at hun maatte føres i Arrest, at alle hendes Giemmer strax skulde giennemsøges, selv de Klæder, hun bar, om hun ikke havde Noget, som kunde bestyrke den opvakte Mistanke, hos sig. Dette skede, uagtet Tantens Forestillinger, uagtet hendes egen Afmagt. Der blev aldeles intet Saadant forefundet, kun — et omhyggeligen indviklet lille Pulver, som Lægen strax erkiendte for at være Gift. Nu syntes alle de Forholdsregler, som

vare tagne, med Ret at være retfærdiggiorte. Jeg selv, havde jeg endogsaa været tilstæde, maatte have taugt dertil. Hun, blev uden videre Hensyn, ført i Fængsel."

Cecil var selv en Afmagt nær; dog betvang han sig med Magt. Advokaten blev, efter en kort Taushed, ved.

"Jomfrue Agatha lod mig strax hente. Det var den første Gang jeg havde seet hende uden Fatning. Hun bad, besvor mig endogsaa, at forskaffe mig Adgang i Fængselet, at tage den Ulykkeliges Forsvar, at beskytte hende. Jeg giorde hende det begribeligt, at jeg ikke endnu kunde giøre noget Skridt til hendes Søsterdatters Bedste; da jeg roeligen maatte oppebie den Tid, da det turde tilstædes mig, at træde frem, som hendes Forsvarer. Jeg lovede hende kun, ved min Indflydelse, at bevirke, at den saa dybt nedbøiede Pige blev behandlet menneskeligt. Lykkeligviis havde man Tillid til mine Kundskaber og hørte villigen paa mine Raad. Jeg gav Anledning til, at hun ufortøvet blev spurgt, om hun erkiendte denne Giøt for sig tilhørende, og hvor hun havde faaet den fra. — Det lod sig jo dog altid tænke, omendskiøndt jeg

havde Ingen i Mistanke, at det paa en ondsskabsfuld Maade var puttet til hende. Men hun erklærede det for hendes Eiendom, ""for at ingen Anden skulde komme i en saa skændig Mistanke!"" føiede hun til. Dog paa det Spørgsmaal, til hvad Brug hun havde giemt det, og hvor hun var kommet dertil? kunde man ikke aftvinge hende noget Svar. Ved den ligefremme Beskyldning, at hun havde myrdet sin Moder, blegnede hun og forfærdedes hæftigen; men hendes roelige, lidende Blik op mod Himmelen syntes fyldestgiørende at svare for hende. Ved den Erklæring, at hendes urokkelige Taushed til denne Beskyldning, hendes Vægring ved at give nogen Forklaring angaaende Giften næsten alene vare tilstrækkelige til at fælde hende, blev hun sienspynligen uroelig, og var — det saae man tydeligen — Fortvivlelsen nær. Men hun vedblev endnu stummere, endnu mere indsluttet i sig selv, naar man affordrede hende Navnet paa hendes Fosters usalige Fader; hun modsatte dette Spørgsmaal en fast og urokkelig Rolighed, og dog var det Retten netop meget om denne Opdagelse at giøre, thi de haabede stedse, derved at erholde vigtige Oplysninger angaaende

Mordet; men Bønner, List og Trudsler vare lige forgiæves, og hendes Sindsstemning syntes stedse mere at udarte til en stum Trods; i hendes eensomme, stille Fængsel derimod skal man ofte have fundet hende grædende, seet hende med Fortvivlelse vride sine Hænder, og undertiden skal hun være bleven overrasket i andægtige, men uroelige Bønner."

"Hun blev egentligen ikke strængt behandlet; den buldrende, men tillige menneskevenlige Læge, foreholdt Øvrigheden bestandigen, at her var et aldeles uskyldigt Væsen i Spillet med, som endnu ikke havde seet Lyset, og maatte skaanes. Han besøgte hende ofte, forestillede hende med Grunde og med Godhed, dog ikke at fremture i hendes ulykkelige Taushed; giorde hende opmærksom paa, at dog Ingen holdt hende selv for skyldig i denne Misgierning, og at hun, da hun vistnok ogsaa følte sig skyldfrie, kun behøvede at nævne den, hun havde faaet Givtpulveret af, for at blive frikiendt for al Mistanke. ""Just fordi der ikke ligger mig Lav paa Livet,"" gav hun ham da til Svar, ""tier jeg, og hvad kunde jeg ogsaa sige, som man ikke vilde tage for Usandhed."" Ofte

tilbød han sig, hvis hun vilde overdrage ham Et eller Andet, som kunde bringe hende Beroeligelse og Trøst, da vilde han troeligen besørge det. Saa smilede hun smerteligen, spurgte til Tanten, om Alting i hendes lille Værelse endnu stod urørt, som før, og især syntes hun at være bekymret for sine Blomster."

"Hendes Blomster!" raabte Cecil hæftigt, "og denne uskyldige Blomster-Siæl, — thi kun under hine blomstrede hun i et beskrænket, harmløst Liv — kunde man paadigte en saa uhyre Misgierning? Ligesom om dette Spørgsmaal alene ikke frikiendte hende!"

"Saaledes tyktes det ogsaa os," tog Advokaten atter Ordet, "Lægen og mig! men hvor høist forskiellig, var Udfaldet. En Morgen, da han fandt hende svagere end sædvanligen, thi en indvortes Kamp fortærede hende siensynligen, gientog han bevæget sine Tilbud, idet han tillige berettede hende, at man sandsynligviis snart kunde vente hendes Broder, som Øvrigheden just nu havde ladet kalde hiem, hvilket virkeligen for nogle Dage siden er skeet. Hun blegnede ved denne Efterretning og raabte forskrækket: ""Jeg vil ikke see

ham! vi har alt taget Afskeed; jeg har alt for flere Aar siden sagt ham, at jeg maatte døe!"" Derpaa hensank hun i en lang og dyb Grublen, og derefter, idet hun erindrede Lægen om sit venskabelige Tilbud, bad hun ham, om at udvirke hende Tilladelse til, at de Blomsterpotter, som stode i hendes Værelse, og uden omhyggelig Paapasning maaske endnu førend hende skulde henvisne, maatte blive hende bragte, frem for Alle det store Myrthetræ. Han tilstod hende villigen denne lille Begiæring, og gik for at bringe den i Opfyldelse. Med stille Taarer, med Henrykkelse kunde jeg næsten sige, hilsede hun sine Yndlinger paanye. Den gode Doctor kunde tydeligen mærke, at hun længtes efter at være alene med dem. Den følgende Morgen fandt han Myrthepotten liggende i Skaar, Træet selv knækket tversover; og med en endnu høiere Ro, end han siden hendes Fængsling havde bemærket hos hende, med stille Hengivenhed, forkyndte hun ham, at hun var bered til at giøre Retten en velkommen og vigtig Opdagelse, dog kun under det Løvte, at hende ingen videre Spørgsmaal desangaanende blev forelagt, saasom hiin var tilstrækkeligen. Under denne Be-

tingelse gav man hende, rigtignok ikke uden Sophisterie, den forlangte Forsikkring, og hun blev ført for Retten."

"""Jeg har dræbt mine Forældre!""" sagde hun roeligt."

"""Deres Forældre? Moderen var jo alene forgivet!""

"""Min Moder har jeg dræbt!"""

"""Ulykkelige! hvorfor?""

"""Jeg er roelig! nu er jeg det. Jeg har opfyldt mit Løvte. Opfyld nu ogsaa Deres. Jeg svarer ikke paa Noget meer!"""

"Og hun har lige til nu holdt Ord. Dommerne lade ikke til at betvivle hendes Udsagn, de ville ikkun gierne vide endnu meer. Jeg derimod tvivler høiligen derpaa, og seer blot Had til Livet og Længsel efter Døden i hendes Tilstaaelse. Jeg har nu tilbudet mig at være hendes Defensor, og er ogsaa antagen dertil, vist nok ikke i den Forudsætning, at jeg skal giendrive hendes Udsagn eller godtgiøre dets Ugyldighed, men i det Haab, at jeg, i de mig allerede tilstaaede Besøg hos hende, vil søge at udlokke den endnu skiulte Sammenhæng af hende. Og nu min kiære unge Herre!

hielp De mig, om mueligt, at redde den Ulykkelige fra hendes selvvalgte Offerdød. Ere ingen Omstændigheder bekiendte for Dem, som i denne Henseende kunde komme til Nytte."

"Min Herre!" svarede Cecil, idet han med Møie reiste sig, "De har bragt Uroe og Fortvivlelse i mit Gemyt. Her er min Haand paa, at jeg vil sætte mit Liv paa Opdagelsen af Sandheden; ja! mit Liv! Endnu Et, en Hændelse har bragt mig til at skuffe Dem; maatte jeg blot, idet jeg tilintetgiør denne Feiltagelse, ikke tillige tabe Deres Agtelse. Jeg er ikke Victorin de l'Orbe! omendskiønt mit Udvortes har en meer end flygtig Lighed med hans. Jeg er Cecil S**! Maaskee har vi den falske Formening, hvori De en kort Tid har staaet, at takke for, om denne Time er hengaaen uden Forbeholdenhed fra nogen af Siderne. Da nu mit Udvortes er Dem bekiendt, saa forsmaae heller ikke at giøre Dem bekiendt med mit Inderste; det skal ligge aabent for Dem. Jeg er bered til Alt, hvorved min stakkels Søster kan reddes, til Alt, hvorved hendes Liv og min Ære atter kan unddrages den Skændsel, hvormed de trues!" —

Advokaten saae forundret, rørt paa ham og rækkede ham taus Haanden.

"At ondskabsfulde Mennesker ere her i Spillet med," blev Cecil ved, "er mig saavel af Deres Beretning, som af min dyrebare Victorins Brev kun alt for tydeligt. Min Fader er ført bag Lyset. Al den Gield, som han, under min snart femaarige Universitets Tid, har betalt for mig, og som jeg virkeligen har giort, beløber sig ikke engang til 5000 Rigsdaler. De kan ikke have ruinert ham?" —

"Veed De ogsaa hvad De siger?" raabte Dreves forbauset. "Jeg har selv læst alle Papirerne, og de ere endnu forhaanden!"

"Lad os undersøge dem! Hvem veed, til hvilken Opdagelse de maaskee kunde føre os. Har min Fader aldrig nævnet for Dem, hvo der har bagvasket mig?"

"Aldrig!"

"Godt! Dog fremfor Alt gielder det først min ulykkelige Søster. Jeg gav hende engang det Løvte, at være hendes Beskytter; jeg vil holde mit Ord. Hun skal ikke døe; selv mit Navn forvikler

Rygtet i denne Misgierning. Her er jeg nu! Siig De mig, hvad jeg allerførst har at giøre?"

"Allerførst hvile Dem ud! thi De behøver Roe og Styrke! Hvad siger Deres Tante til Deres hurtige Ankomst?"

Cecil berettede ham med faa Ord, hvorledes han var ankommet, hvorledes han gruede for at betræde det blodbestænkte Huus, hvorledes han frygtede for det Øieblik, hvori han atter maatte træde frem for sin saa frastødende Tante.

"Det gode ærlige Fruentimmer!" faldt Advocaten ham i Talen. "Troe mig, De har ingen oprigtigere Veninde, end hun. De skulde kun have hørt, hvorledes hun i min Nærværelse antog sig Deres Sag hos Deres salige Fader, med hvor megen Kiærlighed taler hun bestandig om Dem, og ogsaa mit Omdømme har hun berigtiget. Hendes stakkels Søsterdatters Skiæbne har nu aldeles nedbøiet hende. Synet af hende vil nu virke velgiørende paa Dem!"

"Jeg veed det Altsammen, og gyser kun mod min Villie! Hun har jo ogsaa altid bevist sig kiærlig og veldædig imod mig; og dog føler jeg

mig i hendes Nærværelse, som betagen baade Villie og frit Aandedrag!"

"Min unge Ven! De er i en stærk Sindsbevægelse og i en ikke sund Tilstand. Det er nu just paa den Tid, hvor jeg pleier at gaae i Klubben. Jeg vil følge Dem til Deres Huus."

De traadde ud af Værelset sammen; Advokaten forskrækkedes næsten for den store Pudelhund, som laae roelig, med Hovedet paa Vadsækken, men med rundtom speidende Blik. Cecil foreskillede den, som sin troe Bevogter, og, under med Flid ligegyldig Samtale, kom de snart til Cecils Bestemmelse.

"Jeg vil" sagde Dreves, idet han forlod ham, "indtil vi sees igjen, ikke lade mig mærke med, hverken Deres Ankomst eller Deres Bekiendtskab. Kom til mig i Morgen henimod Aften."

Han gik. Cecil stod ubevægelig, og lyttede til den Bortilendes Fodtrin. Han følede sig atter saa ganske alene og uden Trost. Han saae op ad Huset. Der var overalt mørkt; kun i det Værelse, som han holdt for Tante Agathes, brændte et Lys dunkelt. Da forekom det ham, som om han hørte Advokatens sig sagtnende Trin paa engang

ſtandſe, ſom om han ſaae ham, ved Lygteſkinnet, vende om og lægge Mærke til ſig; han fattede hurtigt Mod, og nærmede ſig Dørren; den ſtod paa Klem. Han ſmuttede ind, ſneg ſig ſagte forbi Tieneſtefolkenes Værelſe, hvor han hørte tale, op ad Trappen, og bankede ſagte paa den Dør, giennem hvis Nøglehul et Lys ſkinnede. Tantens Stemme raabte: "herind!"

Han aabnede hurtigt; Tanten reiſte ſig forbauſet, og Cecil nærmede ſig frygtſomt.

Med Eet ſank hun tilbage i Stolen, og udbrød med Forfærdelſe: "Ulykkelige! hvor kommer Du fra? og i denne Tid! Jeg troede Dig langt, langt borte! Hvad vil Du her? Flye, flye!"

Overmaade, inderligen bevæget, ſtyrtede Cecil for hendes Fødder og bedækede hendes nedhængende Hænder med Kys. "Flye! hvorfor?" hvidſkede han ſagte.

Hun bøiede ſig omt ned over ham, greb ham med begge Hænder om Hovedet, og trykte ham et langt brændende Kys paa Panden. Han ſaae hende forundret for førſtegang i Øine, ſom vare fulde af Taarer.

"Taarer!" sagde han rørt. "Oh! kuns de, de alene have manglet. Hvorfor er dette milde Udtryk ikke før kommet mig imøde; da havde den stakkels Cecil aldrig tvivlet om Deres Kiærlighed!"

"Tvivlet?" raabte hun, sprang bestyrtet op, og saae længe vist paa ham, imedens hendes Ansigtstræk stedse bleve alvorligere og koldere; endeligen rakte hun ham Haanden; "tvivlet?" gientog hun alvorligt, dog med et venligt Smiil, "det havde jeg dog ikke fortient af Cecil! men hvad vil Du i dette fordærvelsessvangre Huus, som paanye har givet mig Taarer, særdeles bittre Taarer! Hvilken fiendtlig Skiæbne har drevet Dig hid? har Du da ikke faaet mit Brev?"

"Nei! min eiegode Tante!"

"Stakkels Cecil! Saa flye! Penge skal Du ikke mangle!"

"Men hvorfor just flye? Jeg er mig intet andet Ondt bevidst, end at jeg har tøvet saa længe med at vende hiem, men nu er jeg her; min stakkels Monica skal ikke være uden Beskytter!"

"Ikke saa høirøstet!" faldt hun ham hurtigt i Talen; "og ikke saa hæftig!" Hun ilede raskt hen til Dørren, og slog Skaaden for.

"Troe mig kiære Tante!" begyndte Cecil igjen, da hun kom tilbage, "vi ere omringede af slette Mennesker! Alt i Göttingen fik jeg Underretning om, at min Fader stod i Begreb med at giøre mig arveløs, at —"

"Lad mig kun blot sørge for Alting! Jeg har allerede længe anet hvad Du der tydeligen udsiger —!"

"Jeg vil rive Masken af dem. Sandsynligviis er den stakkels Monica styrtet i denne græsselige Ulykke af det selvsamme Komplot. Jeg vil løse den gruelige Gaade!"

"Monica kan ikke reddes! Hendes Fiender vil her ogsaa fange Dig i deres Garn, derfor flye!"

"Hvad er det mig om mit Liv at giøre; kun Monica ligger mig paa Hiertet! Kiender De hendes dunkle Tilskikkelse, hendes nedrige Forfører? Ak! nei! da havde De ikke taugt dermed!"

"Jo! jeg troer at kiende ham!"

"Hvem er det?"

"Hvis jeg ikke tager meget Feil — en simpel Betient her i Huset. Roelig Cecil! vær ikke saa flink til at fordømme den uerfarne, kun alt for

uskyldige Monica. Den slette Karl har sandsynligviis meddeelt hende den Givt, hvormed — Spar mig for Resten!"

"Nei! min eiegode Tante! det kan jeg ikke! jeg maae vide Alt."

"Ogsaa at den Givt, som blev forefunden hos Monica, var bestemt til mig, eller maaskee til Dig? Roelig! roelig! — dette udgiver jeg rigtignok ikke for mere, end for en Formodning!"

"Tante! det er umueligt!" Cecil forstummede; endeligen udbrød han med Bestemthed: "Alting skal komme for Dagen!"

"Hvad tænker Du paa? Skal jeg, eller vil Du bringe det for Lyset, som det arme, pinede Væsen har havt Mod og Kraft nok til at fortie? Hun staaer dog ikke meer til at redde — skulle vi nu ovenikiøbet berøve hende den sidste Trøst, den sidste Ro til at gaae Døden i Møde, den Overbeviisning, at lide høimodigen, som et mindre skyldigt Offer. Skulle vi, for at fyldestgiøre det Menneskelige i os, overvælde hendes til Døden alt indviede Hoved — istedet for at taarefulde Øine nu med Vemod vil følge det i Graven — med uudslukkelig Skiændsel, som ogsaa vilde træffe os,

med alle Menneskers Foragt, med Verdens Afskye og Forbandelse! Giv kun Tid! Den større Forbryder vil ikke undgaae sin Straf; lad den Overtydelse troste Dig, at Monica for saavidt gaaer skyldfrie ud af Verden, som hun vistnok aldrig har anet, at det var Givt, som hun bar paa sit Bryst. Kiære Cousin! fæst Tillid til min Roligheb og Klogskab! Du kiender min Kiærlighed til Dig. Du kan roelig overlade mig at vaage over vort Huses Ære. En offentlig Bekiendelse af disse Grueligheder vilde saare hiin alt for dybt. Den stakkels Monica er klogere og modigere, end Du! Derfor, endnu engang hvad vil Du her? Drage Dine paa Dig, hvori Du enten skal læse flygtig Medynk, eller kold Haan? Hvad kan Du udrette her? giøre en slem Sag endnu mere forvirret, udbrede Din Families Skiændsel endnu mere? Behøver jeg endnu engang at sige Dig, at Livets Munterhed endnu har Fordring paa Dig! Dine Aandebrag her ere Død! Har Du mig virkeligen kiær, saa adlyd mig, og flye!"

Under hendes sidste Ord var hendes Mine bleven saa bydende, Tonen af hendes Stemme saa streng, at Cecil uvilkaarligen maatte gyse. Tan-

tens sædvanlige, alt beherskende Væsen begyndte at udøve sin forrige Magt over ham paanye. Han følede allerede sit Mod synke; dog en Tanke paa hans Søster, paa Advokaten, der havde ført et ganske andet Sprog, hævede det atter. Han tog Hierte til sig, og sagde fast: "Det maa nu gaae som det vil, jeg bliver! I alt Andet vil jeg gierne give efter for Deres bedre Overbeviisning; men kun den Feige og den Skyldige flygter!"

"Som Du da vil," svarede Tanten fortrædeligen og mørk; "Du er jo ogsaa snart myndig!" Hendes Øie dvælede paa den lille Vadsæk, som han havde kastet paa en Stoel ved Dørren: "Paa hvad Maade er Du kommen hertil?"

Cecil fortalte, hvorledes han var reist under et fremmed Navn, hvorledes han havde efterladt sin Hest i Kroen, hvorledes han havde sneget sig ind i Byen, men uvilkaarligen, uden Overlæg, som ledet af en Instinkt, fortaug han sit Besøg hos Advokaten.

Hun hørte opmærksomt paa ham, gik derpaa nogle Gange i dyb Betænkning hurtigt op og ned af Gulvet, stillede sig derefter, i et øiensynligt be-

dre Lune, oprømt hen for ham, med det Spørgsmaal: "Har Nogen her i Huset seet Dig?"

"Ikke en Siæl?"

"Saameget desbedre! Man vilde ogsaa finde det høist besynderligt, hvis man havde seet Dig snige Dig saaledes herind, og endnu mere, om jeg nu, efter denne Indsnigen, vilde forestille Dig for Folkene her. Jeg gad derfor gierne giort Dig et Forslag. Om Du blev her ganske hemmeligen i Nat, tog i Morgen tidligt bort igien, hentede Din Hest af, og vendte derpaa tilbage hertil i Tusmørket? men ikke tidligere, af to Grunde: Først, for ikke at udsætte Dig, førend det er nødvendigt, for Byens Øine og dens Sladder; for det Andet, for ret i fri Luft at kunne overlægge vor gienſidige Handlemaade! lover Du mig det?"

"Ret gierne! kiære Tante!"

"Godt! det lader sig meget let udføre, især hvis Du ingen Frygt har for at tilbringe Natten paa Sofaen i din Moders Sovekammer; derfra gaaer der en Dør ligeud i Haugen; jeg vil selv i Morgen ret betids lave Dig Din Frokost, og saa kan Du ganske ubemærket smutte bort."

"For mig gierne. De kunde ikke anvise mig noget kiærere Sovested!"

"Velan da!" faldt hun ham hurtigt i Ordet; "jeg vil strax bringe Alt i Orden, og sørge for, at vi ikke blive overraskede."

Hun lod ham alene, og lukkede Dørren i Laas efter sig. Cecil kastede et frygtsom Blik omkring i Værelset. Han kunde ikke erindre sig at have betraadt det nogensinde før. Det forekom ham, som om han var henflyttet i en Nonnes Celle; kun det mørke gammeldags Ryslæders Betræk røbede det borgerlige Huus; iøvrigt var Alting indrettet paa Klosterviis; en lille Seng næsten som en Løibænk; en Bedestoel, et Bord med et Krusifix, for Resten faa Meubler.

Tanten kom snart tilbage, og satte sig venligen hen til Cecil. Han takkede hende for hendes Brev, det første og sidste, som hun havde sendt ham med Victorin, og tillige for den betydelige Børs, som fulgte dermed. Hans Hensigt dermed var især, at erfare noget Bestemtere om Victorin og hans Forhold.

Agathe saae forundret paa ham: "Hvilken Børs! ah! den Ubesindige! I Sandhed! der

har han paabyrdet mig en Velgierning, som jeg ikke kan bekiende mig til! Er han bleven Dig kiær?"

"Meget kiær! bedste Tante!"

"Saa beed for ham Cecil! thi vi faae ham neppe mere at see!" et dybt Suk undslap hendes Bryst.

Cecil sukkede ogsaa; Erindringen om Victorins omhedaandende Brev blødnede hans Hierte; men intet Ord mere om ham var at bringe over Tantens Læber. Da han trængte ind paa hende, blev hun strax alvorlig; og skyndte sig at sætte et frugalt Aftensmaaltid for ham; derpaa førte hun ham igiennem adskillige Værelser, ned af en afsides Trappe i hans Moders Sovekammer, hvor hun med Flid stillede Lyset saaledes, at det ikke kunde sees giennem Ridserne paa Vindueskudderne, som vendte ud til den desuden ikke besøgte Hauge, og forlod ham hurtigt.

Da først vovede Cecil at see sig ret omkring. Han stod midt i sin Barndoms Helligdom. Efter en Fraværelse af tolv Aar, stillede alle de kiære Billeder sig paanye for hans Siel; de udvortes Gienstande fandt han ogsaa alle igien, alting stod

endnu uforandret paa sin gamle Plads. Hun alene, fra hvem alle disse Erindringer gik ud, som varmende Straaler fra en endnu skionnere Soel, Hun, som havde været Dronningen i hans alt fierne Drømmerige, manglede, var ved en unaturlig Død unddragen disse Vægge og ham selv, og han følte sig selv som vanhelliget i hans Uskylds-Verdens stille Tempel. Hurtigt tog han sin Moders ungdommelige Portrait frem, og betragtede det med Andagt og Taarer. Hun var den Hellige, som han paa dette Sted, hvor hun havde baaret Martyrkorset og lidt Martyrdøden, alene kunde anraabe om Hielp for sin Søster, om Mod og Indsigt for sig. Maanen skinnede klart ind igiennem de smaa Aaabninger paa Vinduesskudderne. Han slukkede Lyset og rev Skudderne op.

Svage Sølvstraaler oplyste Værelset; det forekom ham, som om han fornam sig i Nærheden af Aander; endeligen kastede han sig udmattet paa Sengen, dog flyede Søvnen endnu hans taaresvulmede Øine. Hans Skiæbnes sørgelige Billeder stillede sig for hans Siæl. Selv Victorin traadde venligen hen for ham, men tillige med ham den Tungsindighed, den jernfaste Bestemthed,

det stive Blik, hvormed han allerede dengang forudsagde den ulykkelige Søster en uafvendelig Ulykke uden Redning. — Skulde Victorin? — Hans tækkelige Udvortes, hans indsmigrende Væsen, selv hans Lighed med hendes elskte Broder, maatte jo drage den eensomme Monica til sig; dog Tanten havde jo udtrykkeligen nævnet en simpel Betient. Hvorledes kunde der ogsaa komme Givt fra saa rene Hænder? hvorledes kunde blodige Tanker opstaae i det medlidende, kiærlighedsfulde Gemyt? ak! var da den stakkels Søster mindre reen, mindre kiærlighedsfuld og blød? — Hans Forestillinger forvirrede sig i hinanden, og lokkede endeligen Søvnen til. Under denne fremstillede fylgende Drøm sig:

Det forekom Cecil, som om han befandt sig i det samme Værelse, paa den selvsamme Sopha; men han laae vaagen, og foran ham stod et Bord, fuldt af Acter og Dokumenter, som han havde særdeles travlt med at læse igiennem; dog alt som han læste, desto dunklere og mere forvirrede bleve de skrevne Træk; da kastede han dem endeligen bedrøvet og uroelig tilside, greb sin Moders Portrait og betragtede det kiærligt; men idet han betragtede

det, var det ikke mere det yndige Ansigt, som ellers i Ungdoms Glorie smilede ham imøde; Trækkene deri bleve alt meer og mere skarpe og ældre, og blegnede i hans Hænder. Billedet saae alvorligen paa ham, og erindrede ham om det Øieblik, da hans Moder overrakte ham det; det forekom ham, som om han fornam de samme Ord: "Lid paa hvad det siger Dig!" Han saae forbauset op fra Portraitet — da stod hans Moder ungdommeligen og mild, ligesom forhen i Billedet, for ham; men hun var ganske sort klædt, ligesom i dyb Sorg, saae venligt paa ham med straalende, glandsfulde Blik, og pegede paa Portraitet, som hun nu holdt i Haanden, og som, uden at han vidste hvorledes, ikke mere befandt sig i hans. — Med et sagte Tryk aabnede hun den bagerste Side af Indfatningen og viste ham, at dette omfattede, skiøndt hemmeligen, et Portrait til. Hun holdt det hen for ham. Det var Monica, ganske saaledes, som han sidstegang havde seet hende, og som hun endnu stod for hans Siæl; dog festligen smykket i simple sneevide Klæder. Hun holdt Haanden fast trykket imod sit Hierte; mellem Fingrene spirede en hvid Lillie frem. Paa Haaret bar hun en Myr-

thekrands. Han var just i Begreb med at vilde gribe efter Portraitet, som det faldt Moderen ud af Haanden, og da han med et ængstligt Udraab, hurtigen vilde bukke sig ned efter det, vaagnede han.

Maanen var gaaen ned; de første utilstrækkelige Lysstraaler lod ham kun usikkert skiælne Omridsene af de forskiellige Gienstande i Værelset; ikkuns hans Moder var forsvunden; han fandt sig atter omringet af den glædetomme, beængstende, gyselige Virkelighed. Saa levende, som i hans Drøm, var Monica ikke før traadt for hans Siæl. Han troede endnu at see hende for sig; ak! kun alt for smerteligt mindede den ædruelige Forstand ham om, at hun sukkede som Misdæderske i et fugtigt, mørkt Fængsel; at han selv befandt sig omgiven af øde, givtbestænkte Vægge, inden hvilke hans sygelige, for alle saa aldeles uskadelige Moder var dræbt. Mørk og uroelig sprang han op af sit Leie, klædte sig hurtigt paa, og, da det imidlertid var blevet gandske lyst, greb han sin eeneste Trøst her, Portraitet igien.

Drømmen traadde paanye for hans Siæl. Det faldt ham ind, at betragte Bagsiden af Indfatningen ret nøie; den bestod af en eeneste glat

Guldplade, som han allerede saa tit havde beseet; men paa Randen drog sig en næsten usynlig Ridse rundt omkring den, hvilken han vel forhen havde bemærket, men altid anseet for Sammenlodningen; imidlertid var det dog altid mueligt, at den kunde tiene til at aabne et hemmeligt Rum. Han tog sin Penneknib frem, og søgte at udvide Ridsen dermed. Det lykkedes ham. Han saae nu tydeligen, at Indfatningen paa Portraitet ganske var indrettet som Laaget paa en Daase; kun med Taalmodighed kunde det aabnes, ved at skyde det op lidt efter lidt, og ligemeget paa alle Punkter. Han var allerede rykket saameget frem med dette Arbeide, at han var vis paa Udfaldet, da han hørte Dørren bag ved sig knarke. Uvilkaarligen skiulte han Portraitet hurtigt paa sit Bryst, og vendte sig om. Det var Tanten. Hun bar et besat Kaffebret, hvorpaa tillige stod et brændende Lys. Hun saae spørgende og forundret paa ham, da hun fandt Vindueskudderne aabne.

"Jeg kunde ikke længer sove," sagde han, "og behøvede Dagens Lys, for at klæde mig paa."

"Uforsigtige!" sagde hun alvorligt og ikke uden Engstlighed, idet hun omhyggeligen lukkede

Skudderne til igien "Vel ligger hele Huset endnu i dyb Søvn; dog hvor let kunde Nogen vaagne. Jeg vil selv lægge mig igien, for at Pigen ikke skal undres over, at jeg er staaen saa tidligt op."

Hun lukkede Haugedørren op, gav ham en lille Nøgle til den bagerste Haugelaage, som førte ud paa frie Mark, betegnede ham det Sted, hvor han skulde lægge Nøglen hen igien, og derpaa trykke Dørren i Laas efter sig; Dørren til Værelset derimod skulde han kun skyde fast til; derpaa bad hun ham skynde sig med sin Frokost, og skiænkede selv Kaffe i Koppen, medens hun gav ham det Raad: for ikke at vække nogen Opsigt, kun at opholde sig kort i Kroen, men heller at streife bravomkring i Egnen, for at den trætte Hest, naar han ankom i Tusmørket kunde synes at forkynde en lang Dagreise, derpaa trykte hun hans Haand til Farvel og til en snar Gienkomst. Han kyssede hendes med Ærefrygt og Kiærlighed! Ak! hun var jo ogsaa den eeneste Slægtning, som han kunde lide paa, som allerede havde givet ham, endskiøndt paa en egen paafaldende Maade, saa mange Beviser paa Kiærlighed og Omsorg. Hun forlod ham, og lukkede Dørren i Laas efter sig.

Det var endnu meget tidligt. Vinduesskudder-nes Gienlukning og det eneste svage Lys i det dunkle Værelse opvakte Natte-Følelser i hans Bryst, og stillede ham hans Drøm atter levende for Øine. Han troede føleligen at fornemme sin Moder i Nærheden af sig. En ængstlig Drivt i hans Siæl skyndte ham til ikke at opsætte den afbrudte Undersøgelse. Han kunde ikke lade være at tage Portraitet frem igien og forsætte sit Arbeide. Han tænkte ikke paa sin Frokost; der behøvedes kun en lille Anstrængelse endnu, og Indfatningen var aabnet.

Der var intet Billede deri; blot et tæt tilsammenlagt Blad Papir faldt ud deraf; Han greb det med hæftigt bankende Hierte, aabnede det og læste:

"Elskte Søn! Jeg beder til Gud, at han vil indgive Dig at finde og læse dette Blad, medens det endnu er Tid. En ulykkelig Tilskikkelse, som min anende Følelse ikke tydeligen kan afsløre, truer vort Huus. Troe ikke Tante Agatha! Vær flittig, fuldend Dine Studeringer, og vend snart tilbage, som Mand! Snart

og som Mand, for at Du kan give Din stakkels Søster det Foraars-Liv tilbage, som hun alt er berøvet, og som man gierne for stedse vil berøve hende. Ak! maaskee behøver Din gamle Moder selv en virksom Hielp, maaskee endogsaa Din forblindede Fader! Hav Tillid til Din ømme Moder, som for hendes Børns Skyld endnu ikke taber Modet til at leve. Troe mig: jeg er ikke sindssvag, endnu ikke! men jeg føler det, mine Sieleevner blive dagligen svagere; — Jeg kan endnu blive det, hvis ingen Frelser viser sig. Jeg forekommer mig selv, som et til Døden indviet Offer, maaskee er jeg det ogsaa, og Du, vi Alle! thi vor største Fiende lever midt iblandt os, og holder os som med Troldoms Lænker fangne i sin Magt. — Dig vil hun ogsaa rive fra os. Jeg tør, jeg kan ikke engang tale med Dig! mine Breve blive opsnappede; selv mit Forsøg paa at tale med Dig blev tilintetgiort; kun ved et halvt Underværk kan det lykkes mig, ubemærkt at tilstille Dig dette Blad! og ak! Du har hende jo alt kiær! Troe ikke Din Tante og hendes hyklede Kiær-

tegn, liid kun paa disse Linier, troe paa Din sanddrue og lidende Moders ufkyldige Træk.

Veronica S**

Cecil stod bleg som Døden, og som falden ned fra Skyerne! "Ak min tidlige dunkle Anelse," sukkede han tungt. "Forvorpne, uværdige Søn! Du har myrdet din Moder! din gode, kiærligheds-fulde, ømme Moder! og jeg — her har hun bedet til Gud for mig; her har jeg givet hende til Priis for en Misgierning — afsted, afsted for at hævne hende!

Han greb halv bedøvet sin Vadsæk; da sprang Pudelen logrende op ad ham, og drog ham hen til Bordet.

'Du er tørstig stakkels Dyr! og jeg har heller ikke nydt noget endnu!"

Han tog Koppen: "Hvis her ogsaa var Gift i!" faldt ham pludseligt ind. "Idetmindste gid-der jeg ikke nyde Noget mere, som kommer fra hen-des Haand! alligevel —"

Der var en ham dunkel utydelig Strid i hans Inderste, hvori det ikke blev ham klart, om han skammede sig ved en dog saa uværdig Mistanke, eller om det Ønske: idetmindste at giøre et Forsøg,

laae dunkelt i hans Sicel; nok: han satte den endnu urørte, af Tanken iskiænkede, Koppe ned til sin troe Hund, som med Begierlighed øienblikkeligen tømmede den.

Derpaa slukkede han hurtigt Lyset, og begav sig skyndsomst paa Veien, efterat han samvittighedsfuldt havde fulgt alle Tantens Forskrivter. Han kastede kun et Blik tilbage paa Huset, hvor Alting, ligesaavel som den hele Bye, endnu syntes at befinde sig i den dybeste Roe.

Langt hurtigere, end paa sin Henvandring, kom han tilbage til den bevidste Kroe. Han forlangte et Værelse for sig selv, under det Paaskud, at han havde skrivtlige Forretninger, og lukkede sig inde i en lille Stue oven i Huset, som man havde anviist ham. Her giennemlæste han flere Gange sin Moders eneste Efterladenskab. Alting viste sig nu for ham i et ganske andet, kun ikke glædeligere, Lys. Han fordybede sig i en Afgrund af Tanker, hvis Dunkelhed bestandigt tiltog; men tillige fornam han et, aldrig før saa erkiendt, Mod i sit Bryst. Han følede sig ikke afhængig mere; han var paa eengang bleven frie og myndig. Selv hans Drøm havde givet ham mere Tillid til sig selv. Monicas Uskyl-

dighed, som kun Tantens Aandedrag kunde henveire en Plet over, stillede sig nu seirende for ham. Den Beskyttelse, hvilken han usikkert, kun dreven af sit Hierte, havde tilsvoret hende, stod nu bevæbnet, tydeligt for hans Siæl. Han behøvede ingen Overster mere for at lede og bestemme sine Skridt; han saae sig kun om efter en trofast Ven, for at raadføre sig med ham. Da hans første, opflammende Ild sagtnedes noget, og han blev istand til roeligere at overveie Moderens Skrivt, kunde han ikke dølge for sig selv, at hine Linier mere dreiede sig om Mistanke, Frygt og Anelse, end havde Hentydning paa noget egentligt Factum. De burde kun giøre ham mistroisk og opmærksom; han vilde ikke ubetinget lide paa Tantens Ord mere, derimod vilde han forstille sig, og giøre et Forsøg paa at fange hende i hendes egne Snarer.

Under disse Betragtninger var Tiden rykket frem imod Middag; da han medeet blev opmærksom ved sin Pudels stedse tiltagende Stønnen; den laae sammenkrøben bag ved Ovnen. Han sprang hen til det troe Dyr og fandt det i Convulsioner. Forskrækket ilede han ned for at hente Vand; da han kom tilbage, havde det ophørt at leve.

Cecil stod stum af Forfærdelse. "Altsaa dog Givt!" sagde han til sig selv. "Stakkels troe Dyr! du har maattet bøde for din Herre! O! min Moder! min Moder! maatte Du saaledes endnu efter Din Død redde den utaknemmelige Søn, hvis Letsindighed forraadede dit Liv!"

Han kastede sig, fuld af Fortvivlelse, paa en Stoel, og bedækkede sit Ansigt med begge Hænder; dog snart vendte Besindighed tilbage i hans Siel. Det forekom ham, som om hans Liv medeet havde erholdt Betydning og Vigtighed, som om han meer end nogensinde havde Krav paa at være sin Families Hævner, sin Søsters Frelser. Victorins Ord, hans Advarsler faldt ham atter ind, den Børs, som Tanten ikke vilde vide noget om. Hvis hun hemmeligen havde ledet alle de Bagvaskelser, som havde rammet ham? Ja! — Nu havde hun jo villet dræbe ham, nu, da han traadde frem for at forsvare sin Søster. Et skændigt Bedragerie laae klart for hans Blik; **vend tilbage som Mand!** havde hans Moder tilraabt ham: han følte nu, han var det, og samlede rask alle sine Kræfter.

Han gik ned, bestilte tillige en Vogn, for hans Hunds Skyld, der var bleven syg, som han

udlod sig; betalte den Mad, han ikke kunde nyde; bar selv Hunden ubemærket og vaersom ned, og kiørte strax, uden at oppebie Tusmørket, til Byen.

Han steg af i det eeneste Værtshuus, der var, lod sig give et Værelse; bar Pudelen atter forsigtigt op, lukkede det i Laas, og ilede hen til Advokat Dreves, i hvis Værelse han traade umeldet ind.

"Alt der, og saa hæftig?" raabte denne Mand ham imode. "Hvad bringer Dem til mig før den aftalte Tid?"

"Jeg bringer et Lys i Sagen, et græsseligt, men tillige frelsende! Kiender De min Moders Haandskrivt?"

"Der forefindes Papirer fra hendes Haand; Regninger og gamle Breve! Ja! jeg kan ret godt erindre mig den!"

"Saa læs!" Han lagde Bladet hen for ham, og fortalte den stedse meer forbausede Ven Alting, Alt! "Og hvad giøre vi nu allerførst?" spurgte Cecil.

Advokaten lagde med Glæde Mærke til hans rolige og modige Besindighed; men ogsaa han var bestemt. Han lod hemmeligen den gamle Læge hente, og alle Tre begave sig til Værtshuset. Her blev saa

lonligen som mueligt en Sections-Forretning med Pudelen foretaget. Det viste sig strax, at den var forgiven.

"Lykkeligviis," henvendte Advokaten Ordet til Cecil, efterat denne Omstændighed nokſom var afhandlet, "lykkeligviis fulgte jeg Dem selv lige til Deres Faders Huus, saae Dem i nogen Fraſtand gaae ind deri, og er altſaa ligesaa phyſiſk, som moralſk overtydet om, at her ingen Opdigtelſe finder Sted; derfor beder jeg Dem roligt at oppebie Følgen af, hvad jeg nu strax vil foretage i denne Sag." Han meddelede Cecil ſit Forehavende, hvilken fandt det hensigtsmæssigt, og derpaa begav han sig tilligemed Lægen hen til den Øvrighedsperſon, hvem denne Slags Forretninger paalaae.

Ledsaget af denne traadde han, i Tusmørket, ind i Værelset til Tante Agatha. Hun kom dem frimodigen imøde.

"Jeg kommer egentligt kun," sagde Advokaten, "for at giøre Deres Søsterſøn mit Gienbeſøg."

Hun saae forundret paa ham: "Jeg forſtaaer Dem ikke!"

"Er da Deres Neveu ikke her? Ved hans Ankomst i Gaar, kom han først til mig, ved det han alt kiendte mig, som sin Søsters Defensor af Navn. Han vil ikke gierne vise sig offentligen, derfor lovede jeg at komme her. Det er befundet nødvendigt, paa Rettens Vegne, at forelægge ham nogle Spørgsmaal, og derfor gior denne Herre mig Selskab."

Tanten blegnede, og syntes et Øieblik at komme ud af sin Fatning.

"De synes at blive forlegen;" sagde Raadmanden noget fremfusende.

"Nei! men jeg forfærdes; thi jeg har ikke seet min Søsterson her, og uden mit Vidende kan han dog neppe opholde sig her i Huset!"

"Jeg selv har fulgt ham ligetil Huusdørren," tog Dreves Ordet, "og har seet ham gaae ind."

"Jeg veed ikke det Mindste deraf. Vi kunne rigtignok snart vente ham; thi Øvrigheden har jo ønsket hans Nærværelse, og jeg ogsaa. Iøvrigt ere vi endnu i Mørke; Hvo veed, om vi ikke Alle befinde os midt iblandt ubekiendte Fiender, som endnu ikke ere trætte af at bringe Vanheld over dette ulykkelige Huus. Har De ogsaa virkeligen kiendt den Person, som De paastaaer at have fulgt hertil,

for min Søsterson? kan han ikke have sneget sig ud igien, eller staae i Forbindelse med Nogen, der ponser paa nyt Forræderie."

Raadmanden saae tvivlsomt paa Advokaten.

"Det sidste," svarede Denne, "maa vel være Tilfældet; thi jeg har seet og kiendt Deres Søsterson, som har tilbragt denne Nat her i sin Moders Sovekammer, som De i Morges selv har lavet Kaffe til, som er kommen syg tilbage her til Byen, og som nyeligen har opgivet Aanden under Convulsioner, efter at han i Forveien i Vidners Overværelse har erklæret, at han i Dag ikke har nydt Andet, end hvad De har rakt ham!"

Hun skiftede Farve, og sank afmægtig tilbage paa Stolen! Begge søgte, uden at giøre nogen Allarm i Huset, at hielpe hende tilrette; endeligen slog hun Øinene op igien: "Død!" raabte hun; "Er det mueligt? og mig maa en saa skiændig Mistanke ramme! Jeg vidste det jo, at jeg befinder mig midt imellem Forrædere! Havde jeg dog kunnet tale med ham endnu førend hans Død! Det vilde dog have givet mig et Lys, og han skulde ikke være gaaen med en Usandhed paa Læberne i Graven."

"Oh! De kan endnu tale med ham!" plapprede Raadmanden pludseligen ud; han kunde ikke længere betvinge sin Harme; "Forsynet lod ham undgaae den overhængende Fare; kun hans Pudel er død af den Drik, som var bestemt til ham. Selv vil han ikke krympe sig ved at gientage sit Udsagn i Deres Nærværelse."

Hendes Øine funklede; hvad de egentligen udtrykte var tvivlsomt. "Det vilde ikke være at undres over" tog hun Ordet igien, "om jeg laae under for qvælende Sielssmerte, at see mig saaledes miskiendt; Jeg har elsket denne Yngling, moderligen, kunde jeg sige. Idetmindste har han skrevet mig de ømmeste, taknemmeligste Breve til, som jeg alle endnu kan fremvise, hvori han bevidner mig det; nævn mig en større Smerte, end den, at see et dyrebart, elskende Væsen forvandlet til en uforsonlig Fiende; thi enten er han ført bag Lyset, eller han stræber at føre bag Lyset; i begge Tilfælde maa han hade mig. Ingen kan mere træde tilbage. Han eller jeg maa falde! Hvilken? det staaer nu i Guds Haand, han maae styre Alt. Mine Herrer! For at gaae bort igien uden videre, ere De vel neppe komne?"

"Jeg kan ikke nægte," gav Advokaten til Svar; "der taler saameget imod Dem, at vi ikke kunne frietage Dem for stræng Bevogtning! De maa følge med os."

"Jeg finder mig deri! men da dog det unge Menneske — Gud være lovet! til mit Bedste, lever og befinder sig i en sund Tilstand, maa dog vel ogsaa Retten staae inde for hans Tilstædeblivelse; thi det lader sig dog altid tænke, og jeg turde næsten paastaae det, at Hunden med Flid er forgivet, for at paabyrde mig en Misgierning. De veed selv, hvormeget der er talt om min Søstersøns ryggesløse Levnet, og tillige, at netop jeg har taget ham i Forsvar."

"Meget rigtigt, Jomfrue! og jeg staaer inde for det unge Menneskes Tilstædeblivelse;" faldt Dreves hende rask i Talen. "Ogsaa vil Retten for det Første være tilfreds med, at De ikke forlader Deres Værelse, og at alle Deres undværlige Sager og Papirer blive tagne i Forvaring.

Med denne Fremgangsmaade, syntes Tanten vel ikke ganske tilfreds; dog da Raadmanden blev ved at paastaae, at Alt, hende tilhørende, skulde bringes i et andet Værelse, og dette tillukkes af Ret-

ten; paastod hun ogsaa, at alle Giemmer idetmindste skulde forsynes med hendes Segl, for ikke at aabnes, uden i hendes Nærværelse. Dette blev bevilget, og to Politiebetientere fik Vagt ved Stuedørren. Men efterat Cecil endnu samme Aften havde underkastet sig et Forhør, efterat Moderens Haandskrivt var bleven sammenholdt med det fremlagde Blad, og begge befundne overeensstemmende, efterat Verten i Kroen, den følgende Morgen, havde stadfæstet Cecils Udsagn, efterat Faderens Papirer vare blevne Sønnen forelagte, og han havde erklæret endeel Fordringer for uægte, blev Tanten strax bragt til et sikkert, men tillige anstændigt Fængsel paa Raadhuset; efterat hendes Pult i Forveien var aabnet paa Rettens Befaling; og man deri havde forefundet en betydelig Capital saavel i Guld, som i Papirer, hvorover hun, idetmindste for Tiden, ikke syntes tilbøielig til at ville give nogen Oplysning. Iøvrigt fandt man næsten slet ingen Breve eller andre Dokumenter deri, derimod saamange Rum og hemmelige Giemmer, at man, efter den nøieste Undersøgelse, dog endnu var tvivlraadig, om man ogsaa virkeligen havde fundet dem alle. Jomfrue Agatha lod sig, uden nogen Indvendig, føre i

Fængsel; hun udbad sig kun at maatte tage sit Krusifix med, hvilket ogsaa blev hende tilstædet.

Cecil længtes, som begribeligt, efter en fortroelig Samtale med Advokaten. Han meddelede ham sine mange Formodninger, som dog alle ikke havde nogen fast Grund. Han haabede, at Tantens Fængsling vilde have en nye Indflydelse paa hans arme Søsters Bekiendelse; meddelede sin Ven, hvad den Første havde betroet ham angaaende Monica, men erklærede tillige, at han nu maatte holde det altsammen for Bagvaskelse, derimod tilstod han aabenhiertet, at hans Formodning, med Hensyn til hans Søsters Forfører, alt forhen i hans stille Sind var blevet staaende ved Fætter Victorin.

"Min ogsaa," tog Dreves Ordet; "dog beroer den kun paa hans lange Ophold der i Hnset; just derfor kom jeg Dem ved første Diekast saa venligen imøde, fordi Victorins Ankomst især vilde være mig høist velkommen." Han meente ogsaa, at Cecil personligen skulde giøre et Forsøg paa, at vinde sin Søsters Tillid; men da hun var yderst svag, og hendes Nedkomst snart var i Vente, var det aldeles nødvendigt, først at forberede hende paa hans Besøg. Cecil selv ønskede Intet hæftigere end at

faae Monica at see, omendskiont han gyste ved den Tanke, at finde hende som Forbryderske i et Fængsel. Det blev tillige afgiort, at han, indtil Videre, skulde blive i Værtshuset, da han ikke kunde bequemme sig til, at betræde det faderlige Huus mere.

Den følgende Dag skulde Cecil see Monica. Lige indtil Døren for hendes Fængsel beholdt han sin Fatning; men da var den ogsaa borte. Han kom først til fuldkommen Besindelse igien, da han holdt den blege, hentærede Pige i sine Arme, da hendes tørre brændende Læber, mod hvilke han trykkede sine, forkyndte ham, at der laae et dyrebart, levende Væsen ved hans Hierte.

"Fat Mod! kiære gode Pige!" raabte han! "Nu er Din fødte Beskytter her."

"Forsilde, forsilde! ak! hvorfor er Du ikke kommen før? alt for hele Aar siden, haabede jeg hver Morgen, at Dagen vilde bringe Dig, og hver Aften haabede jeg paa Natten."

"Giør mig ingen Bebreidelser! En fiendtlig Skiæbne har været over os! dog nu — veed Du at vor værste Fiende er afvæbnet? vor Tante?" —

"Jeg veed det!" sagde Monica sagte, uden at hæve Øinene fra Jorden. Hendes Blik kunde ikke

møde Broderens; hvis hun ogsaa undertiden fæstede sine paa ham, bævede hun pludseligen tilbage, vendte sig hurtigen bort, eller bedækkede dem med Hænderne.

"Hun har ogsaa tragtet mig efter Livet! Formaaer hendes Fængsling, hendes uafvendelige Straf ikke at løse Din Tunge?"

Hun rystede taus med Hovedet.

"Har Du ingen Mistanke til hende? Monica! har hun ikke dræbt vor Moder?"

"Jeg, jeg har dræbt hende!" raabte hun under frembrydende Taarer.

"Nei! Nei! mit Hierte, og Dine Blik, Dit hele Væsen friekiender Dig! Du har kun altfor godmodig ved denne skændige Bekiendelse villet kiøbe Dig frie for en anden! Det er forgiæves! I mit Hierte hviler Din Hemmelighed. Jeg maa redde Dig fra Død og Skændsel!"

'Ingen af Delene formaaer Du," sagde hun mork og sagte; "nedbryd ikke min dyrtkiøbte Roe! Troe mig, jeg har valgt den bedre Deel! Du kan ikke kiende min Hemmelighed!"

"Jo! jo! skal jeg nævne Dig Dit Barns Faber — Victorin!"

"Gud! hvilken Formodning! har Du seet ham?"

"Ja! jeg kiender og elsker ham."

"Ikke sandt! det vidste jeg nok! fortæl mig om ham! hvad har han sagt Dig?"

"Jeg vil ikke skuffe Dig: Intet! men hans Blik, hans Deeltagelse. Han er høist ulykkelig, og dengang anede han vistnok ikke, hvad nu er skeet!"

"Er Du lykkelig?"

"Nei!"

"Veed Du, hvem han er?"

"Vor Fetter!"

"Oh! har da hans Lighed med Dig ikke sagt Dig mere? vor Broder er han, og Du undrer Dig endnu over hans Ulykke!"

Cecil skiftede Farve. — "Følgeligt han ikke?" udbrød han endeligen forbauset, med et giennemtrængende Blik paa hende. "Jeg gientog ham min Eed paa at redde Dig fra Klosteret; da indvendte han mig med Bitterhed, at din Skiæbne var uafvendelig. Hvad har I for Hemmeligheder?"

"Han kiendte min Skiæbne!"

"Ogsaa vore Forældres Død forud?" raabte Cecil med Gysen.

"Nei! oh! havde jeg kunnet forudsee den? Jeg meente kun: mit Livs Skiæbne. Om jeg under haard Tvang skal ende det i et Fængsel, eller i et Kloster, hvilket er bedre? eller i en frivillig Død — det er det bedste."

"Frivillig? ved et falsk Udsagn, det er Selvmord!"

"Ved Gud" — hævede hun forsikkrende Stemmen, "Jeg har dræbt mine Forældre."

"Monica! kiære Søster! Tante har, uden Dit Vidende, paalistet dig den Givt —"

"Jeg har ikke faaet Givten af Tante."

"Vidste Du hvormegen Mistanke hun har opvakt imod sig, og i hvor mange Henseender, Du vovede ikke engang at være høimodig! Din Høimodighed er min Fordærvelse. Jeg har anklaget hende, og maa bevise mine Beskyldninger. Det paaligger Dig, at sige mig Alt, hvad som kan tiene til at rive Masken af hende."

"Du har ikke handlet ret? Hendes Undergang kan ikke erstatte mine Lidelser, hvori hun er uskyldig, ikke heller vor gode Moders Lidelser.

Har den kiødelige Søster baaret med Taalmodighed, maae hendes Børn ogsaa tie!"

"Monica! var vor Moder ikke sindssvag?"

Hun rystede med Hovedet.

"Jeg har allerede vidst, at hun ikke var det. Oh! Søster! tael, tael! vor gode Moder har selv opfordret mig til at redde Dig og os. Hvem har indprœket Dig en saa ulyklalig Lære? Børn ere til for at hœvne deres Forœldre!"

"Ingen Hœvn, Broder! eller — den kommer over mig. Jeg er en unaturligere Forbryderske, end vor Tante. Gud straffer Forœldrenes Synder paa Børnene! Giv ham Hœvnen, Broder! og lad mig døe, for at jeg med min Straf kan kiøbe det uskyldige Væsen, som jeg ikke har seet og dog elsker, en bedre Skiœbne. Sørg Du for, Hvad som endnu ikke er født; saa vil jeg velsigne Din Nœrværelse og Dig. Kun for at give det en Forsørger, vilde jeg dengang flygte til Dig."

Saaledes var Udfaldet paa denne og flere Samtaler med den Ulykkelige. Cecil kom aldrig videre. Det blev ham, ligesaavel som hans Ven, Dreves, hendes Defensor, meer end tydeligt, at hun umueligen kunde have begaaet dette Mord.

Hun havde opgivet dem en nye Gaade, hvorvel ingen usandsynlig, idet hun havde lært Cecil at kiende Victorin, som sin Broder. Dog turde de Begge, han og Advokaten, ingen videre Brug giøre af denne Opdagelse, fordi Cecil havde maattet love sin Søster den dybeste Taushed, denne Punkt angaaende; heller ikke indsaae de, hvor denne Omstændighed egentligen kunde komme Sagen til Nytte. Monica vidste ikke synderligen mere. Victorin havde i en fortroelig Time betroet hende, at han var hendes Faders Søn, førend Dennes Ægteskab med hendes Moder; thi han var, efter sin Beretning, tre Aar ældre end Cecil. Aarsagen til hans Ophold i det faderlige Huus, saavelsom til hans Afreise, var ikke bleven Søsteren bekiendt.

Alle Undersøgelser angaaende Tanten havde intet bedre Udfald. Hun paastod med urokkelig Fasthed, at hun slet ikke havde seet Cecil; beraabte sig paa Huusfolkene, som nødvendigen maatte have mærke en Fremmeds Tilstedeværelse; erklærede, at hun ret godt indsaae, at det var anlagt paa hendes Undergang; gav tydeligt at forstaae, at hun holdt det for nødvendigt, ja opfordrede endog Dom-

stolen til, noie at undersøge Cecils Forbindelser, i det hun tillige erindrede den om Monicas Flugt hen til ham. Iøvrigt spillede hun den Uvidende, Roelige, Uskyldige. Kun paa Spørgsmaalet om, hvorledes hine betydelige Summer vare komne i hendes Hænder, og om de vare hendes Eiendom, gav hun en Forklaring, som stemmede aldeles overeens med Monicas fortroelige Meddelelser: Hendes Svoger havde, i det sidste Aar for hans Død, berettede hun, ladet et ungt Menneske komme fra Frankrig; hvilken han havde forestillet hende, som sin ældste, dog kun naturlige, Søn, omendskiønt uden at nævne hans Moder. Han havde videre betroet hende, at dette Forhold laae meget tungt paa hans Samvittighed. For at berolige den, havde han besluttet at tilstille denne Søn, giennem hendes Hænder, den forefundne Capital; hvilket han fandt, at være saameget billigere, da han ikke kunde efterlade ham sit Navn, og han desuden havde udbetalt endnu mere til sin yngre Søn, deels i klingende Mynt, deels til at dække hans Gield med. Datteren behøvede ikke Meget, da hun alt fra sin tidligste Barndom havde været bestemt til Klosterlivet, og den dertil nødvendige Capital var alt

forlængesiden nedlagt i en offentlig Casse. Tanten føiede til: at hendes Broder havde troet, ved Datterens Bestemmelse at forsone Himlen, som han, ved sin Opførsel mod Victorins Moder, havde forsyndet sig imod.

Paa Spørgsmaalet om, hvor denne Søn var, erklærede hun, at han var gaaen til Amerika; Aarsagen vidste hun ikke; blot at hans Afreise var gaaen for sig, kort efter en hemmelig og hæftig Samtale med Faderen; efter den Tid først, kort førend hans Død, havde hendes Svoger overgivet hende den forefundne Capital; efter at hun havde maattet love ham den dybeste Taushed. I Anledning af de hende forelagde Papirer, angaaende Cecils uerkiendte og dog betalte Gield, vedgik hun, at disse, saavelsom alle andre Brevskaber, efter vedtagen Skik, vel vare gaaede igiennem hendes Hænder, fordi hun altid maatte aabne og forelæse alle deslige, men hendes Svoger havde derefter taget dem til sig og besørget Resten. Heller ikke glemte hun at føie til, at hun selv — efterat Victorin, før sin Afreise fra Gøttingen, havde giort hende opmærksom derpaa — havde begyndt at ane, at her maatte være Bedragerie i Spillet med.

Kort! hun vidste at besvare alle Spørgmaal saa ligefrem og bestemt, at man ikke alene ikke kom til større Oplysning i Sagen, men Kriminal-Dommeren begyndte selv at vakle i Dreves's Overbeviisning om Jomfrue Agathas Forbrydelse, og yttrede ikke utydeligt: at man dog vel havde giort hende Uret. Ja, Advokat Dreves, der stod i den modsatte Formening, havde al sin Anseelse nødig, for at forhindre, at Cecil, i Følge hendes Fingerpegen og Opfordringer, ikke blev sat fast.

Virkeligen syntes ogsaa Monicas Bekiendelse — hendes haardnakkede Taushed angaaende saa mange Punkter, Cecils Mangel paa Beviser i Hovedsagen, hans tvetydige Rygte, Tantens bekiendte Velgiørenhed selv med Hensyn til ham, og hendes urokkelige Roe at vidne mod ham. Saaledes stod Sagen længe hen. Jomfrue Agatha begyndte alt høiere og dristigere at besvære sig over Rettens Lettroenhed, og Advokat Dreves kunde ikke længere skiule for sig selv, at saasnart Monicas Nedkomst, som dagligen lod sig vente, var forbi, blev der ikke synderligen Andet tilovers for ham at giøre, end at sende Akterne i Sagen til den høiere Ret i Hovedstaden, at anbefale den Ulykkelige saameget som

muligt til Regentens Naade, og tillige være betænkt paa, hvorledes han kunde drage Cecil paa en god Maade udaf den anden Sag med Tanten; han haabede at kunne dokumentere, at Monikas Forbrydelse, istedet for at være klar, tvertimod var meget tvivlsom, at hendes Bekiendelse kun var en Følge af den dybeste Tungsindighed og Had til Livet, en Tilstand, som grændser saa nær til Sindssvaghed, at han meente, derved at kunne redde hendes Liv. Han holdt det for sin Skyldighed, at tilkæmpe hende denne sørgelige Gave.

Cecil derimod, i sin faste Overbeviisning, og med ungdommelig Selvtillid, tvivlede ikke om et godt Udfald, især da Advokaten fortaug ham sin Frygt. Dreves undlod imidlertid intet Forsøg til at fange Tanten. Hun syntes overhovedet ingen Medskyldige at have; og derpaa grundede sig, efter hans Mening, den Sikkerhed og Roe, hvormed hun til Cecils største Forbaufelse udholdt hans Diesyn og hørte paa hans Beskyldninger. Da udstrakte Forsynet andengang sin hielpende Haand.

Da' Cecil en Aften vendte hiem til Værtshuset fra sin Ven Dreves's af, bemærkede han Værten udenfor Huusdørren i hæftig Ordstrid med

en Fremmed, som forlangte et Værelse; Værten nægtede ham Indgangen, fordi han slet intet Tøi førte med sig, og desuden ankom til Fods. Han affærdigede den Reisende oven i Kiøbet in en Tone, som nokſom tilkiendegav, at dennes Udvortes ikke maatte være meget anbefalende. Cecil kastede, i det han traadde ind, sine Øine paa Fodgiængeren, som stod saaledes, at det fulde Skin fra Lygten belysede ham. Men hvorledes blev han tilmode, da hans egne Træk sprang ham ud af en lurvet Klædeomgivning, blege, skarpe, fast forstenende imøde. "Victorin!" raabte han, fast ude af sig selv, og greb den Fremmede ved Haanden.

Denne foer forfærdet tilbage, saae paa ham, og styrtete bestyrtset i sin Broders Arme. Det kostede kun Cecil et Par Ord, og der blev strax anviist den Reisende et Værelse ved Siden af hans eget. Med Forbauselse og dyb Medlidenhed betragtede han den elskede, først nyeligen erkiendte Broder, der var sunken udmattet i en Stoel, uden at kunne fremføre et eeneste Ord. Hans Dragt var forslidt, fuld af Støv og Smuds; Fodbedækningen slet, næsten sønderreven. Hans indfaldne Kinder, hans mørke, barske Træk, hans knudrede,

ſvære Stok røbede meer en farlig Landſtryger, end den ſiirlige, tækkelige Frandsmand. Cecil ſtod taus, i ſit Inderſte dybt bevæget, for ham.

"Lever hun endnu?" ſtammede han endeligen med et vildt, uſikkert Blik?

"Monica?"

Victorin nikkede.

"Fat Dig Victorin! jeg haaber endnu at redde hende."

"Godt! men hun er dog i Fængſel, anklaget for at have myrdet ſine Forældre — man vil endog ſige, hun har bekiendt Mordet,"

"Ja! ſaa er det!"

"Saa er det. Hun, den engelreene Sicel, et Mord! og det troer man paa hendes blotte Ord. Jeg begriber, jeg føler retgodt hvortil Fortvivlelſe kan føre; men tør man bygge paa den Vanvittiges Udſagn? Og man har ſlet ingen andre Beviſer imod hende? Slet ingen?"

"Desværre eet, ſom for Domſtolen rigtigt nok maa opvække Mistanke! man har fundet Givt hos hende!"

"Givt!" ſkreeg Victorin, og ſprang op ſom i Vildelſe: Givt! og det er Alt?

"Alt!"

"Saa maa jeg jo være Misdæderen! thi Givten har hun faaet af mig!"

Cecil saae forfærdet paa ham. "Hvor hun har faaet den fra, har hun aldrig villet tilstaae!"

"Og dertil har den fromme Tante Coelestine taugt stille?"

"Den fromme Tante Coelestine" svarede Cecil koldt" sidder i Fængsel, fordi hun har villet forgive mig."

"Dig! Dig!" udbrød Victorin med funklende Øine.

"Kun roelig! Du skal erfare Alting."

"Oh!" vedblev Victorin med sit Blik mod Himmelen, og foldede Hænder, "kan Du bevise mig, at denne Qvinde er en Diævel, at hun har lviet! — Dog Nei! Du, Du selv har slaaet mit Haab til Jorden!" Han bedækkede fortvivlet sit Ansigt med begge Hænder.

"Beviser mangler jeg rigtig nok, men ikke Overbeviisning! Fat Dig Victorin! Du trænger til Roe! Fremforalt er Betænksomhed nødvendig. Derfor skal Du nu hvile ud! I Morgen ville vi udveksle hvad vi vide og hvad vi føle."

Det kostede Møie at faae ham til at finde sig deri; dog havde han neppe kastet sig i Sengen, førend hans legemlige Trathed og Udmattelse overvandt hans Sinds Uroe. Han sov haardt ind. Cecil besørgede endnu i al Hast en fuldstændig Klædning, som han lagde foran for Sengen.

Victorin sov endnu, da Cecil den følgende Morgen traadde ind i hans Værelse, dog stod Broderen neppe ved hans Seng, førend han vaagnede. Han rakte Cecil Haanden og saae halvsmilende paa ham med vilde Blik.

"Jeg har havt en forfærdelig, men dog en herlig Drøm; "begyndte han, i det hans Stemme bestandigen blev hæftigere: "Jeg drømte, at jeg saae Tante Coelestine paa et brændende Baal. Luerne forbrændte vel mit Legeme en Smule med, men jeg blev dog saa let om Hiertet! Vover Du end ikke sandfærdigen at udlægge denne Drøm, Cecil! saa skiul idetmindste ikke Sandheden for mig! Barmhiertige Gud! i hvilket Øieblik see vi hinanden igien!"

"Hvor kommer Du fra? hvad har ført Dig hertil? og i saadan Tilstand?"

"Min beklemte Samvittighed!" Han sank hen i dybe Tanker. Cecil vilde tale. Victorin holdt ham hurtigt Haanden for Munden, og raabte: "Tie! jeg vil i Forveien skrivte Alting, Alting for Dig! I skal lære at kiende mig ganske; min Mund skal frivilligen bekiende Alt, for at man ikke siden skal kunne sige: at jeg indretter mit Udsagn efter Omstændighederne."

"Jeg er opdraget i Huset hos en værdig Præst. Han kaldte mig Victorin de L'Orbe, og fra min spædeste Ungdom blev det mig sagt, at mine Forældre vare døde tidligen, mine nærmeste Paarørende dragne til Tyskland, og at en bestemt aarlig Kostsum blev udbetalt for mig af en Kiøbmand i Marseille. Jeg modtog en meget god Opdragelse; man tilstod mig fuldkommen Brug af en anstændig Frihed; kun blev jeg, som det hed, efter min Families Befaling holdt meget strængt til at lære det tydske Sprog; heller ikke blev det mig tilladt at gaae i Krigstieneste, som dog en ungdommelig Tilbøielighed, opflammet ved mit Fædrenelands Stilling, bestandigt lokkede mig til. Kun ugierne valgte jeg en anden Bestemmelse. Min Pleiefader var alt længe død; min Banqvier i Marseille nævnede mig,

paa mine hyppige Efterspørgsler om mine Paarørende, endeligt Dit Huus og fornemmeligen Tante Coelestine, der med Tiden vilde give mig den fornødne Oplysning. Jeg erindrede mig, at have i min Barndom seet hende, som Nonne i et senere ophævet Kloster, ikke langt fra den Bondebye, hvori jeg opdroges."

"Jeg skrev hende til; thi jeg vilde vide hvad jeg kunde haabe af Fremtiden; efter nogen Tids Forløb indbød hun mig, til at begive mig herhen. De nødvendige Reisepenge bleve mig tilstillede; jeg føiede min egen lille Capital dertil, og reiste. Ved min ubemærkede Ankomst, — thi jeg steg af i dette Værtshuus, — kom vor Tante mig alvorligen, men dog artigt imøde. Hun giorde mig foreløbigen bekiendt med det Indre i Huset, med Forholdene mellem dets Indvaanere, og forestillede mig derpaa for Familien som en Slægtning af dem."

"Huusfaderen modtog mig venligt, dog blev han, i Løbet af de Maaneder, hvori jeg opholdt mig i hans Huus, stedse mørkere og mere fordybet i sig selv; Din stille, næsten stumme Moder holdt mig, med en fiin høflig Kulde, langt fra sig, der, som Monica senere forsikrede mig, kunde have sin

Grund i Mistroe, men ikke kom fra hendes Hierte, der ikke vilde Nogen ilde."

"Saaledes levede jeg en Tidlang i Uvirksomhed, uden at faae nogen Oplysning hverken om det Forbigangne eller om Fremtiden. Tanten, al hendes Kulde og Strænghed uagtet, yttrede i sin hele Handlemaade noget saa Omhyggeligt, saa altid Eens, saa høist Retfærdigt, at jeg følede mig tilbøielig til at skiænke hende min hele Høiagtelse og Velvillie; dog vidste hun altid at undvige mine Spørgsmaal: Hvad skal jeg giøre her i Huset? — Leve, vinde Agtelse og Kierlighed! — men til hvad Diemeed? — til det Største! — Og det er? — Lykke og Retfærdighed! og saa fremdeles. Jeg vilde neppe have ladet mig nøie dermed; havde jeg ikke frygtet for, ved mere paatrængende Spørgsmaal, at forkorte mit Ophold der. Den blide, uskyldige Monica, hendes sørgelige Bestemmelse, som strax blev mig meddeelt, hendes rene barnlige Tillid, havde alt forviklet mit Hierte i Kierligheds-Lænker. Jeg kunde frit omgaaes hende, undertiden tale alene med hende; om vor Tante nu tillod det for at forunde mig en Adspredelse i det skumle Huus; eller maaskee og for at aflede mine Blik fra andre Gien-

stande, veed jeg endnu ikke; hun gientog blot Monicas uforanderlige Skiæbne for mig. Det har, fra det Øieblik af da hun blev fød, været hendes Faders bestemte Villie, og er en sørgelig Nødvendighed! saaledes lød hendes evige Omqvad. For mig vare disse gientagne Erindringer ligesaa mange Paamindelser til at unddrage det bange Offer sin Skiæbne. Til mig satte hun i Begyndelsen kun lidet Haab, men Dig, hendes elskede Broder, lærte jeg snart at elske som hendes Beskytter, — saaledes kaldte hun Dig. Vor Tante havde alt tidligere henvendt min Opmærksomhed paa Dig. Du syntes at være hende kiær, men Din uhyre Ødselhed, de mange Fordringer paa Dig, som indløb til Din Fader, den Letsindighed, hvormed Du forskiærtsede Din Tid, alt Dette krænkede hende dybt. Dagligen udbredede hun sig derover i de smertefuldeste Udtryk. Det blev mig tydeligt — tilgiv mig det Cecil! at Monica havde kun lidet at vente af Dig. Jeg besluttede at redde den elskede Pige; men paa hvad Maade? Mine smaae, sagte Hentydninger derpaa fandt ingen Gienklang hos vor Tante. Monica, hvem hendes Moder havde indgydet en Mistroe imod Modsteren, som jeg ikke kunde dele, vilde

paa ingen Maade tilstæde, at jeg opdagede hende min Hensigt. Hendes Grunde fortaug hun for mig. Det er et skiønt Træk i det yndige Væsens Karakteer, at hun aldrig taler Ondt om Nogen, selv hendes Paarørendes Svagheder synes at være hende hellige; kun mod sig selv er hun streng. Jeg havde vel lagt Mærke til, at jeg, naar det angik min egen Person, kunde virke paa Tanten, men derimod aldrig, naar Talen var om nogen Anden. Den sindssvage Moder blev ikke spurgt; Den egensindige Fader var, uden at han selv ret vidste det, aldeles afhængig af Tanten. Hun alene stod rolig, og sagtmodig, uafhængig af Enhver, men beherskede Alle. Kun Tanken paa min Fremtid syntes at udøve en Magt over hende, som jeg ikke kunde rime sammen med hendes kolde, selv mod mig høist sieldent smeltede Strænghed. "Kun min Formynder-Pligt mod Dig har jeg taget med mig ud af Verden," sagde hun mere end een Gang til mig; "jeg har tilsvoret Din Moder ved hendes Dødseng, at tilkæmpe Dig den Lykke i Livet, som en frygtelig Tilskikkelse skilte hende ved." Derfor vilde jeg søge at erholde det af hendes Samvittighedsfuldhed, som hendes kolde Hierte ikke vilde til-

staae mig. Ak! Mit stammede kun saameget desbedre. Monica maatte være min; saa, det følte jeg i mit Inderste, skulde ingen Dødelig rive hende fra mig; vare vore Skiæbner, først fast forenede maatte vel Faderen og Tanten give efter. Den elskværdige Pige var ganske min, førend hun selv vidste det. Hendes Upasselighed forkyndede først mig, og jeg hende, at hun var Moder. Afbryd mig ikke Cecil! Jeg er snart færdig. Hun blegnede og jeg jublede stolt, sikker paa mig selv og paa alle Følger, ak! jeg bildte mig det kun ind — med Glæde fast, betroede jeg Tanten, at Monica var min Viv. Et Ord af hendes Mund sønderknuste min drømte Lykksalighed.

Hun blev forskrækket; betragtede mig taus med giennemborende Blik og sagde mørk: "Jeg vil ikke haabe — Afsindige! Monica er Din Søster!"

Jeg stod som livløs for Forfærdelse.

"Er det sandt?" hvidskede hun betænksom, sagtmodig som ellers, og greb mig om de sittrende Hænder: "sagte! sagte!"

"Monica!" aandede jeg stammende frem, er min Huustroe for Gud og Moder!"

Hun stirrede i dybe Tanker paa Gulvet, hen for sig; og jeg — jeg Daare! troede i det Øieblik, at ingen større Brøde nogensinde kunde betynge min Samvittighed.

"Tab blot ikke Modet," sagde hun sagte og vinkende mig at gaae. — Jeg tyede hen til et eensomt Sted; det var Nat i min Siel. For at have begaaet en Forbrydelse, sagde jeg til mig selv, maa man forud vide og erkiende den. Naturen har ikke skrækket mig tilbage, mod den kan jeg ikke have syndet. Min Brøde beroer altsaa kun paa min egen og paa Verdens Mening; formaaer nu blot min egen Overbeviisning om mit rene Sindelag at svække den Første, og lykkes det min Forstand at forebygge, at den Anden ikke kommer til Orde, saa seer jeg jo en Havn for mig. Kun maa Monica aldrig erfare vort Slægtskab. Pigens ømme Samvittighed vil ligge under, hvor Mandens friere Aand føier sig modigt i Nødvendigheden. Alene ved Flugt og evig Taushed mægter jeg at redde hende, os Begge, og vor borgerlige Tilværelse."

Med Fatning traadde jeg atter ind til Tanten. Hun saae alvorligen og mørkt paa mig; jeg fremstillede hende frimodigen mine Anskuelser.

Hun rystede med Hovedet. "Romanhelt!" sagde hun bittert; efter en lang, ængstlig Taushed vedblev hun: "Faderen kiender Dig! Moderen aner, hvem Du er! En Flugt vilde dræb: Dem Begge; og jeg — **jeg** veed Eders Hemmelighed, Dit ugudelige Forsæt! tør Du bringe mig Religionens indviede Datter til Fortvivlelse? Turde jeg tie, og lade Eder henleve i Eders Synder? Umueligt! og Du! Affindige! vilde Du blive lykkelig? naar Din Lidenskab dunster bort, og Forbrydelsen ligger afklægt og blyetung paa det udbrændte Hierte, og fylder det med Ækkelhed og Grue, vil Græmmelse fortære Dig, hvis Du tier, og dræbe Din Hustroe, hvis Du taler. Derfor vælg Glemsel og ikke Fortvivlelse!"

"Hvad er Deres Mening?" spurgte jeg med et lettere Aandedrag!"

"Taushed!" sagde hun alvorligt, "og dernæst Død istedetfor Flugt! Lad Frugten af Din forbryderske Kierlighed være det eeneste Offer! Bliv ikke bleg! vilde jeg foreslaae Dig en Forbrydelse? deler jeg ikke denne Daad med Dig? Hvorledes? Saa selvtilfreds med Din forstandige Beregning traadde Du ind til mig, og Du bæver tilbage for den end-

nu forstandigere, for den langt simplere og nærmeste, fordi Din Lidenskab forblinder Dig. Kan den Fader beskyldes for Mord, som i sin Siels Angst raaber til Fødselshielperen: tænk ikke paa Barnet, red kun Moderen! Her er meer end eet Liv, meer end Livet selv at redde: Din Lykke og en heel Families Ære og Fremtid!"

Dybt grundende hørte jeg paa hendes Ord; Angstens Furier traadde atter sagte jublende ud af mit Hierte, for saameget desvisfere seenere at dele det imellem sig. Tanten seirede over min Affkye. Jeg maatte giøre en Reise, for at forskaffe mig et Middel, som forsigtigen anvendt, kunde frembringe den forønskede Virkning. Taus flyede jeg min Tante Pulveret. Hun havde maattet love mig selv at overtale Monica. Med en bange Følelse, dog kun for hende, gik jeg op paa mit Værelse; det fromme, kloge Væsens Overtalelser havde bragt mit Hierte til at tie. Den næste Morgen traadde hun ind til mig. "Monica er i Haugen!" sagde hun, "gaae ned til hende; her har Du Pulveret! jeg har overveiet det bedre; kun Kierlighed formaaer at seire i en saadan Strid; nævn ikke mit Navn! dog kan det ikke være Andet, saa siig hende iøvrigt Alt!"

"Jeg fandt, at hun havde Ret, og gik ned! O! min Gud! med hvilke Følelser! Cecil! fritag mig for at gientage en Samtale, hvorpaa Tanken alene kan bringe mig til Fortvivlelse! Jeg maatte sige hende Alt. Hvorledes kan jeg beskrive det rene Væsens Forfatning, som medeet, uden Redning, fornam sig besmittet med en aldrig anet Forbrydelse! Det lykkedes mig, først efter megen Anstrængelse, at bringe nogen Klarhed i hendes Siels Taage. Vor nødvendige, evige Skilsmisse og hendes Klosterløvte laae hinanden kun altfor nær, til, at hun ikke nu for første Gang skulde have kastet Øiet paa denne Havn med Trøst og Haab. "Nu er min Skiæbne først bleven mig tydelig," sagde hun med neppe hørlig Stemme; "men — oh! Victorin! kunde Du forraade min Salighed!" — Dog Forudfølelsen af den Skændsel, som ventede hende, Frygten for ikke engang at blive antaget i det nu forønskede Kloster; mine Forestillinger af den Virkning, en saadan Opdagelse maatte giøre paa Fader, Moder og Tante, giorde hende endeligen følesløs for det Græsselige, som hun blev anmodet om. Uden Taarer, uden Ord, stum som Graven, lod hun sin ene Haand omfatte det ulyksalige Pulver,

i det hun med den anden vinkede mig, at jeg skulde gaae."

"Jeg maatte adlyde; i hæftig Bevægelse traadde jeg troestlos atter ind til Tanten."

""Har Du Din Fatning?"" udbrød hun; ""fat Dig!"" Hun drog mig ind med sig i Faderens Cabinet. "Han maa i Øieblikket reise," sagde hun til den forberedte Mand; "Erkiend og velsign ham!" forbauset og forvirret sank jeg ned for hans Fødder; neppe formaaede jeg at fremstamme det Ord: "Fader!"

"Min bedre, miskiendte Søn!" sukkede han svagt; "reis lykkeligt og med min Velsignelse! hvad jeg kan gjøre for Dig skal skee!"

"Oh! Fader!" raabte jeg, "siig mig!" — jeg veed ikke selv, hvad jeg vilde spørge om; han faldt mig hurtigt i Talen: "Din Tante vil sige Dig Alting! Lev vel!" Han kyste mig med taarefulde Øine.

Tanten drog mig atter ud af Værelset. "Du maa reise, og strax," tog hun hurtigen Ordet, "Alting er færdig; jeg vil pakke Dit Tøi sammen, tag Afskeed med Monica! forevig! nu vil Klosteret dog være hende en Velgierning."

Jeg vilde giøre Indvendinger; bydende, som Den, der følte, at jeg nu ganske var i hendes Vold, men dog venligt, vedblev hun rask: "Adlyd mig, Victorin, og viid, at jeg kun er beskiæftiget med Din Lykke! Gaae herfra til Göttingen; giør Dig Umage for at lære at kiende Din Broder; alle Efterretninger om ham blive stedse ubehageligere. Sørg for, at han ikke aldeles sætter den Formue overstyr, der tilhører Dig, som den ældste Søn af Huset! Han har snart sat Mere end sin faderlige Arvedeel til; det er paa høi Tid, at hans Fader endeligen giør Alvor af sin Trudsel, at giøre ham arvelos; lad Dig ikke føre bag Lyset af ham; troe ikke hans indsmigrende Væsen! forglem heller aldrig, at han er Din Lykkes Fiende; læg noie Mærke til ham, og forstaae mine Vink! Og nu — gaae til Monica!"

"Saaledes omtrent talte hun, maaskee endnu bittrere; jeg gav kun lidet Agt paa hendes Ord; mit Hierte og min Siel vare alt for længe siden hos den stakkels Lidende, hvem jeg for stedse skulde forlade. Hvorledes jeg fandt hende, hvad vi talede sammen, paa hvad Maade jeg forlod hende: dette staaer altsammen dunkelt og forvirret for min

Siel; men fuld af denne Forudfølelse ilede jeg i Forveien op paa mit Værelse; der skrev jeg hende til, hvad jeg ikke kunde faae over mine Læber; jeg opbød Alt, for at indgyde hende det Mod, som jeg ikke fornam i min Siel; jeg besvor hende at skaane sit Liv, og anbefalede hende Forsigtighed. Hos hende selv kunde jeg neppe faae et Ord frem; Tanten rev mig ud af hendes Arme."

"Først paa Veien til Göttingen vendte min Besindighed tilbage. Ak! Nødvendigheden af dette Skridt blev mig kun altfor tydelig; nu da jeg engang var borte, velsignede jeg vor Tantes venskabelige Vold. Dybt i min Siel kaldte jeg hende min, vor Frelser; jeg havde anraabt hende om, at være Monicas moderlige Trøster; jeg tvivlede ikke paa at hun jo vilde holde sit Ord. Ak! men hvor ofte bragte blot en Tanke paa det forladte Offer min hele Fortvivlelse tilbage! Jeg turde ikke mere see mig tilbage, og saae med Anstrængelse fremad for mig; Göttingen altsaa var mit Bestemmelsessted, indtil vor Tante besluttede det anderledes; og der skulde jeg — saa kom det mig idetmindste for — første Gang i mit Liv give mig af med at være Spion. Laae dette ikke tydeligen i de sidste Ord,

Tanten havde ladet falde; de klang næsten, som om hun ønskede, at jeg skulde endnu dybere indvikle min Broder. Hun havde alt tidligere talt i en lignende Tone. For første Gang studsede jeg. Da maatte Hændelsen, faa Mile fra Göttingen, føre mig sammen i Reisevognen med en temmeligt noie Bekiendt af Dig, min Cecil! Jeg lagde ingen Dølgsmaal paa den Mening, man havde paatrængt mig, angaaende Dig; det unge Menneske var ikke engang Din Ven, dog billig nok til varmt og soeleklart at bevise, at alle Bagvaskelser fra Dit Hiem her i Nærheden af Dig eenstemmigen vilde erklæres for ondskabsfulde Løgne. Den skionne Hæftighed, hvormed han talte en uskyldig Forurettets Sag, hvilken han ikk. engang stod paa en særdeles god Fod med, beviiste hans Sandheds-Kierlighed, ja maatte giøre mig til Skamme, og opvarme mig for en Broder, som mit Hierte nu dobbelt drog mig hen til. Nu var det blevet mig en Fornødenhed at have Dig kiær, at udgrunde Dine Forhold til Dit faderlige Huus. Jeg ankom; jeg spurgte strax Din Boepæl op, og ilede, uden Opsættelse, derhen. Da traadde Du just ud af Huusdøren, uden at lægge Mærke til mig, og

gik mig langsom forbi. Jeg forskrækkedes for mine egne Træk; jeg troede at see Monicas Fordærver for mig; dog fattede jeg mig hurtigt, og fulgte efter Dig. Du har vist ikke glemt vor stedse hjerteligere Samtale. Hvor hurtigt blev Du mig kiær og dyrebar! Allerede førend jeg kiendte Dig, havde jeg besluttet ikke at giøre Indgreb i Din lovlige Ret, jeg vilde kun vinde Din Kiærlighed. Derfor bragte jeg Dig strax den Bors med, som Tanten havde lagt mellem mit Tøi; en dunkel Følelse sagde mig, at den egentligen hørte Dig til. Min lille Capital fra Frankrig af havde jeg endnu liggende urørt, og neppe var jeg bleven af med de paanødte, uretfærdige Penge, førend jeg følte mig frie, førend den hurtigt, men billigen opstigende Mistanke mod Tanten, med Hensyn til Dig, med Uvillie rev mit Hjerte fra hende. Du — det følte jeg nu med levende Overbeviisning, — vilde vist opstaae som Monicas Beskytter, hvis hun endnu skulde behøve en. Jeg turde ikke mere see hende; jeg vovede ikke engang at give mig tilkiende for Dig. Jeg følte, der maatte under saadanne Forhold altid blive noget Fremmet imellem os, der igien vilde rive os fra hinanden. Hvad skulde jeg giøre i et

Land, hvor jeg maatte undertvinge de helligste Følelser, hvor kun lovstridige, vanærende Baand endnu holdt mig tilbage? Alt dette foer utydeligt giennem min Siel; og, endnu før vi skiltes ad, var min Flugt næsten afgiort. I Nattens Eensomhed, da det Synspunkt, hvorfra mine Betragtninger tidligere gik ud, nemlig fra Tantens Anskuelser — nu eengang var forrykket, traadde hendes Handlemaade stedse mistænkeligere for min Siæl. Gud! havde hun ogsaa ført mig bag Lyset; hvis jeg ikke er Monicas Broder! — dog Din Faders egne Ord, Dine overtydende Træk! hvad Hensigt kunde hun vel ogsaa have dermed? Ak! jeg kan ingen udgrunde! Oh! Cecil! var jeg kun ikke Monicas Broder!"

Jeg maatte unddrage mig selv en saadan Forvirring. Jeg berettede vor Tante strax min Beslutning at gaae til Amerika, uden dog at have Mod til at lade min Mistanke skinne igiennem mine Ord; og Du fandt mig allerede ikke meer. Gud være lovet, mit Forehavende blev ikke udført!"

"Saaledes som Rovfuglen svinger sig langsomt, i stedse mindre Kredse, om Gienstanden for sin Attraa, saa vankede jeg i Begyndelsen om fra Bye til Bye i de yderste Dele af Tyskland, som jeg saa

gierne vilde flye, og dog ikke kunde forlade; stedse nærmede jeg mig, mod min Villie, mere og mere Troldomspunktet for alle mine Tanker. Jeg maatte — en Stemme i mit Inderste paabød mig det — oppebie Udfaldet paa Monicas Skiæbne; da først vilde jeg forlade hendes Fædreneland, blive atter glad, arbeide, fortiene! Nu kunde jeg det ikke; omendskiondt min lille Capital, som jeg ikke sparede paa, næsten ganske var hensmeltet."

Da læste jeg engang Anmeldelsen af Mordet i en offentlig Tidende. En dunkel Forudfølelse af noget endnu Skrækkeligere foer isnende giennem mine Aarer. En Feberkulde rystede mig. Jeg fik min Besindelse igien paa et Sygeleie. Utaalmodighed og Sieleangst forværrede min Tilstand; da jeg endeligen fornam mig saavidt helbredet, at jeg kunde gaae ud igien, var jeg næsten en Betler; mine Penge vare oppe; min Vært havde pantsat mine Klæder; dog tabte jeg ikke Modet, jeg vilde herhen. Det lykkedes mig, uden at forraade mig, at giøre flere Spørgsmaal. Monicas Fængsling, hendes Bekiendelse trængte paanye med bedøvende Sønderknuselse til mit Inderste. Og nu, atter bragt til mig selv, efter en maanedlang Kamp mel-

lem den forstyrrede Natur og min faste Villie, med Kræfter, som kun ere laante af Fortvivlelsen, kommer Din Broder, Cecil! fra et Fattig-Hospital for at dø her som Misdæder!"

Cecil slog sine Arme omkring ham. "Min dyrebare Broder," sagde han, "det skal mit Hierte altid erkiende Dig for! Dig havde den skændige Qvinde altsaa ogsaa udseet til sit Offer! Nu haaber jeg mere end nogensinde at redde vor Søster! Meget bliver mig nu tydeligt; men Du — Du skal ikke dø som Forbryder —"

"Tie!" raabte Victorin; "Jeg vil være, hvad jeg er! Født i Skiændsel, vil jeg ogsaa dø deri. Giv mig Klæder, at jeg selv kan fremstaae for Retten!"

Cecil strøbte kun forgiæves at beroelige ham, som Dreves, efter hvem der alt længst var sendt Bud, traadde ind i Værelset. Synet af denne fremmede Mand, den ulykkelige Piges Defensor, hans Besindighed og hans Anseelse virkede veldædigt paa Victorin, der maatte love at føie sig i hans Anskuelser. De raadførte sig roeligen med hinanden og skildtes derpaa ad.

Dreves med en jublende Følelse, som han neppe kunde skiule, begav sig, ledsaget af Cecil, til Monicas Fængsel.

Advokaten vilde tale, men han kunde ikke; grædende faldt han hende om Halsen. Cecil sank næsten for hendes Fødder!

Hun betragtede dem Begge forskrækket.

"Vi vide Alt," udbrød Cecil; "Alt hvad Din omme rene Følelse vilde tage med sig i Graven! Vor Broder, Victorin er her!"

"Kiære, gode, kun altfor ædelmodige Glut!" fremstammede Dreves. "Dølg nu Intet mere for os; vi kunne dog giette os til Alt; Givten har De faaet af ham! De har ikke forgivet Deres Moder!"

"Jo! jo!" sukkede Monica mørk!

"Kiære Søster! Nu gielder det ikke mere Dig alene; men ogsaa den stakkels Victorin! vil Du ikke hans Død, saa giv heller ikke Slip paa Dit Liv! Fremturer Du i Dit Forsæt, stiller han sig endnu i Dag, selv for Retten. Vi kunne ikke afholde ham derfra!"

"Jeg har myrdet mine Forældre!" tog Monica Ordet med Taarer, "havde de ogsaa oplevet

denne Dag, vilde da ikke Frugten af deres Datters blodskændende Kierlighed, ved sit blotte Syn, have dræbt dem. Det kiærlige Forsyn vilde, ved en pludselig fremmed Misgierning, spare mig for denne Synd, men ikke for dens Straf; derfor tilskikkede det mig denne fortiente Beskyldning. Saaledes skal jeg døe roelig og med Rette. Det er Guds Finger; det samme Værktøi, hvorved min Moder døde, blev fundet hos mig."

"Guds Finger!" raabte Dreves. "Straf istedetfor Belønning! Nei, Glut! For at dræbe Deres Livsfrugt, er hiint Pulver leveret Dem, det kan De ikke nægte; men De overvandt denne Fristelse, og styrtede saaledes i Ulykken!"

"Jeg har taget imod det, fordi jeg ikke kunde Andet. Jeg formaaede ikke at giendrive den ulykkelige Forblindede; men jeg har ikke et Øieblik vaklet; jeg har aldrig vildet betiene mig deraf. Cecil! beed Victorin tilgive mig! Jeg kunde ikke giøre det, og jeg haaber, at jeg ogsaa derved har væltet en Byrde fra hans Hierte. Siig ham, at hans Navn aldrig er kommet over mine Læber; at han selv nu først har løst min Tunge, og at jeg ikke har aflagt den Bekiendelse, hvorved jeg er ble-

ven roelig, et eneste Øieblik tidligere, end jeg var overbeviist om: han ikke kunde blive forviklet i min Skiæbne med; først da var jeg eenig med mig selv og bestemt."

"Og hvorfra havde Du den Overbeviisning? Glut!" raabte Dreves. "Nu maae vi vide Alt!"

"Faae kun Victorin bort herfra igien, og jeg vil ikke dølge Noget for Dem. Intet kan forraade ham meer. Man havde saa pludseligen, saa voldsomt giennemsøgt mine Klæder. Jeg frygtede for, man vilde vende op og ned paa Alting i mit lille Kammer, hvilket vistnok ogsaa er skeet. Nu besad jeg kun en eneste Seddel fra Victorin, hvori han havde taget Afsked med mig forevig, og tillige nævnet det ulyksalige Pulver deri. Oh! alligevel var denne Seddel mig saa dyrebar, saa dyrebar! men hvor skulde jeg forvare den? Ingen af mine Giemmer, selv ikke mine Klæder, ikke min natlige Ro var sikker for Tantes Undersøgelser; idetmindste var jeg bange derfor! Derfor begrov jeg den dybt nede i en Urtepotte med et Myrtetræe, som var mig saa særdeles kiært! Jeg havde engang hørt fortælle, at Brudene smykke sig med Qvistene deraf. Hver Morgen læste jeg hemmeligen min Seddel,

og skiulede den derpaa igien i Urtepotten. Da nu mine Forældre vare begravne, og jeg blev ganske alene tilbage med Tante, hvis blotte Syn indgiød mig en Gysen, faldt det mig pludseligen ind, som jeg saae Postvognen kiøre forbi, at jeg havde dog endnu en Beskytter i Verden; jeg besad desuden en lille Pung med Penge, som min Moder lidt efter lidt havde puttet til mig, og som jeg havde skiult etsteds. Jeg besluttede strax at sætte mig paa Postvognen; jeg vilde opdage Cecil Alt; her saae jeg jo dog kun Skændsel og Død for mig. Jeg tog forsigtigt en Kappe om mig, og flygtede ubemærket ud af Huset. Ak! i min Angst og Iil forglemte jeg, til Lykke, Victorins Seddel. Men jeg blev snart indhentet og kom aldrig mere op paa mit Kammer. Tanken paa min Blomsterpotte voldte mig i min Eensomhed den største Qval! og jeg giorde mig selv i mit Inderste det Løvte, naar jeg dagligen blev qvælt med Spørgsmaal angaaende min Forfører, som de sagde, at jeg vilde tilstaae den største Misgierning, hvori jeg fandt mig skyldig, nemlig i mine Forældres uudeblivelige Død, naar det kun vilde lykkes mig at fierne al Mistanke fra Victorin. Da bragte den gode, barmhiertighedsfulde

Læge mig Urtepotten. Jeg kunde neppe oppebie at jeg blev alene, førend jeg undersøgte den. Men ved mit ubehændige, ængstlige Hastværk faldt Potten samt Træet ned og Begge gik i Stykker; dog Gud være lovet! Seddelen var der endnu; jeg tilintetgiorde den i samme Øieblik. De sønderbrudte Qviste, hvoraf jeg engang havde drømt at skulde flette mig en Brudekrands, laae nu afrevne ligesom færdige for mig; da blev det mig saa meget desklarere, at jeg var trolovet med Graven. Uforsagt udsagde jeg min Bekiendelse, og flettede i Lønndom min Brudekrands."

Alle taug bevægede; endeligen spurgte Advokaten, hvis Skarpsindighed intet Ord var undgaaet: "Deres Tante indgiød Dem allerede da en Gysen?"

"Har jeg sagt det?" svarede Monica lidt forbauset!

"O! fordølg os Intet! bedste Søster!" raabte Cecil; "hun har krævet mig til Regnskab for falsk Beskyldning! vil Du, at ogsaa jeg skal falde, som et Offer for hendes Ondskab, hvis ikke Maasken bliver hende afreven. Siig, har Du ogsaa havt Mistanke til hende?"

"Det er Deres Pligt, Glut!" føiede Advokaten til, "mod Deres Broder, mod Gud og Staten!"

"Min stakkels Moder har alt længe havt Mistanke til hende; ak! hun var ikke sindssvag, kun syg, udharmet, lidende; i de sidste Aar vilde hun Intet nyde, uden hvad jeg havde tillavet. Hun vidste vel hvorfor; den sidste Aften før hendes Død, just som jeg lavede hendes Mad til, kaldte Tante mig bort derfra; jeg tænkte heller ikke paa noget Ondt, og gik strax; thi det var en saa umistænkelig Ret! Siden er det faldet mig ind, at hun vistnok maa have ombyttet Saltkarret, thi —"

"For Guds Skyld! Glut! og det har De fortiet?"

"Jeg vilde ikke angive nogen Paarørende, ikke noget Menneske! Jeg kunde jo ogsaa have taget Feil. Hævnen hører Gud til, og Straffen bliver ikke ude! Det seer jeg paa mig selv! ak! hendes Død kunde dog ikke giøre min stakkels Moder levende igien!"

De forlode det taalmodige Offer med de ømmeste Kiertegn! Glædestaarer trillede ned af Advokatens Kinder. De begave sig atter til Victorin.

Deres Beretning lettede hans beængstede Tilstand, i samme Forhold som Sagen antog et lovstridigt Udseende med Hensyn til ham. Advokaten ponsede paa, hvorledes de skulde give deres Udsagn en Vending, som kunde gjøre hans Andeel deri mindre forhadt. Victorin forkastede med Stolthed dette Tilbud; tvertimod skulde ydermere hans Beretning og Anskuelser tiene til at udvikle det Forefaldne destydeligere. En Omstændighed bragte ham til at studse; nemlig den Givt, som var funden hos Monica. "Men hvorfor," spurgte han, "har man ikke nøie undersøgt dette Pulver? Det kunde intet vorent Menneske dræbe!"

"Det er Arsenik!" svarede Dreves.

"Jeg gad dog nok seet det!"

Det blev snart skaffet tilstæde. Victorin gienkiendte strax Omslaget, men det ganske hvide Pulver var ikke det samme; han bragte den Omstændighed i Erindring, at Tanten havde havt det en heel Nat i sin Forvaring. Alle Tre stode forstenede over dette Fruentimmers Ondskab.

"Oh!" udbrød Victorin paa eengang med høi Jubel: "Hvor frygteligt har hun ført os alle bag Lyset, mig ogsaa, maaskee hendes Svoger

selv! Hvis vor Liighed kun skulde være et Naturspil; og Monica ikke min Søster?"

Vennerne slog deres Øine til Jorden. "Velan da, ved den evige Gud!" blev han fnysende ved: "jeg vil rive Masken af hende. Intet Hensyn paa mig, det siger jeg Eder. Den Skiændsel, jeg deler med min Søster, er min Stolthed!"

Efter lang Beraadslagning, hvori Victorin blev Seierherre, traadde Advokaten for den criminelle Domstoel og forelagde denne alle Forhold. Alle gyste for den afklædte Sandhed. Men paa hvad Maade skulde denne snedige, kloge Qvinde blive bragt til en lovformelig Bekiendelse. Kun ved Overraskelse vilde det være mueligt, meente Advokaten. Alle hendes Misgierninger, som man kiendte, skulde forelægges hende. Selv vilde han træde op imod hende, Cecil tillige, som Anklager, ved hans Side. Deres Beretninger skulde have det Udseende, som om de alene vare grundede paa begge Sødskendes Udsagn, og de Undersøgelser, Advokaten havde anstillet. Først da, naar den forhenværende Klostersøsters kolde Besindighed truede med at tilintetgiøre deres Bestræbelser, skulde Victorin pludseligen træde frem som Vidne; thi Dreves forud-

saae ganske rigtigt, at hun vilde søge et Smuthul bag hans Fraværelse, hvem hun troede i Amerika.

Saaledes gik det ogsaa for sig. Victorin maatte opholde sig i Nærheden, saa han kunde høre Alt, uden dog at blive seet.

I sort Dragt, med et hvidt klosterligt Korsklæde om Panden, alvorlig, kold og med Fatning traadde hun ind i Salen. Hendes blege Ansigt var roeligt, hendes store, sorte, brændende Øine giennemtrængte hver Gienstand, som de faldt paa. Mørk, uden at forandre Træk eller Stilling, hørte hun paa Alt. Intet udvortes Spor, intet Blad Papiir vidnede mod hende. Den i Portraitet fundne Skrivelse fra hendes Søster hørte hun med synlig Fortrydelse, og som det lod med undertrykt Følelse. Ombytningen af Saltkarret, Victorins Mening om Sødskendenes alt tidligere Forfølgelse, hvilken han skulde have meddeelt Cecil i Göttingen, hendes Forsøg paa at forgive den Sidste: Intet blev forglemt.

Hun benægtede Alt: "Planen til min Fordærvelse er ikke ilde anlagt. Altsaa fra den Moder af, som jeg med kiærlig Omhue pleiede, er hendes Fiendskab mod mig gaaet i Arv til Børnene. Min Sag

tale alene de ærbødige, kierlighedsfulde Breve, som Victorin og Cecil selv have skrevet mig til. Den Første har seet min Daad og Vandel i den seenere Tid. Han kunde vidne for mig; men han er langt borte. Dog hvad har jeg at frygte for? Gud vaager! Han taler til Eder i min Rolighed. Kun to Anklagere ere opstaaede imod mig, hvoraf den Ene er et ungt Menneske, hvis Fader, uden min Forbøn, forlængst havde giort ham arveløs, hvilket hans Advokat selv maa bevidne; og den Anden een sig selv modsigende Forbryderske, som nu søger at henvælte en Misgierning, som hun selv har bekiendt sig til, paa mig; to utaknemmelige Sødskende, Begge mine Fiender. Men deres blotte Ord kan ikke fordømme mig. Ikke et eeneste Vidne kan de opstille imod mig!"

Alle vare som slagne med Taushed. Da traadde Victorin ind, med et endnu frygteligere Udseende end nogensinde før, endnu blegere for Affkye og Forbittrelse.

"Jo! jo! diævelske Qvinde!" udpressede han med Anstrængelse; "thi jeg er her! Mig har Du ogsaa forgivet; vel ikke mit fast forstyrrede Legeme, men min bedre Siæl! istedetfor at lindre og

forsone min uvilkaarlige Brøde, ved den Religions Kraft og Trøst, i hvis Dragt og Glorie Du indhyller Dig, har Du vildledet mit forfærdede Gemyt med forføreriske, hjerteløse Overtalelser, forjaget alle faderlige og naturlige Følelser, og forvandlet med den Givt, som Du rakte os, de kiærlighedsfuldeste Fornemmelser til Helvedes Anger. Og ikke engang tilfreds med at giøre mig til mit Barns Morder, forvexlede Du Givten, for ogsaa at besvære min Samvittighed med den ulykkelige Moders Død. Dog, jo! Gud vaager: hendes seirende Dyd, som ikke et eeneste Øieblik bukkede under for Din diævelske Fristelse, har reddet hendes Liv, for nu at kunne vidne mod Dig; jeg rakte hende Giftpulveret, som Du i Forveien havde forbyttet med et endnu stærkere; er jeg en Misdæder, har Du alene giort mig dertil. Forbandet være Du og den Dag, hvorpaa jeg først saae Lyset! Forbandet den Moder, som overgav mig til Din Varetægt!"

Han vilde endnu bleven længere ved; men alt strax ved hans tilbageskrækkende Udvortes styrtede det hidtil urokkelige steenagtige Væsen pludseligt sammen i sig selv. Hans sønderrivende Tale belivede atter hendes Træk med den vildeste Forfærdelse.

"Tie, Ulykkelige!" udstødte hun, i det hun med den sidste Anstrængelse af sine Kræfter hævede sig i Veiret: "Jeg er Din Moder! Alting er jo kun skeet for Din Skyld! Maatte vi saaledes gjensidigen styrte hinanden i Fordærvelse. Ja! Gud vaager! Jeg er alene skyldig!"

Hun vaklede ud af Salen. Rettens Betjentere fulgte hende; Dommeren tænkte ikke engang paa at benytte det første Øieblik til et vidtløftigere Forhør, saa stor var den almindelige Forfærdelse. Victorin var, ved hendes første Ord, sunken sandseløs til Jorden. Man maatte bære ham bort. Advokaten og Cecil, Begge lige bedøvede, ledsagede ham. Alle skildtes ad i Taushed.

Bekiendelsen var nu giort. Monica, omendskiønt ved en Forbrydelse svanger, havde dog bragt denne i Forglemmelse. Alle troede at see en Glorie af Uskyld om hendes Hoved. Paa Rettens Befaling skyndte hendes Defensor sig, at forkynde hende sin Friehed; og at foranstalte hende en muntrere Vaaning og bedre Pleie. Han forefandt adskillige Fruentimmer i Fængselet. Hendes hæftige Gemytsbevægelse, hendes indvortes Siælekamp, som ved de sidste Begivenheder paany var opvakt,

havde paaskyndet hendes desuden snart forventede Nedkomst, Fødselstimen var forhaanden; men, alle Forestillinger uagtet, kunde man ikke bevæge hende til at forlade Fængselet.

Dreves ilede hurtigt til den ulykkelige Fader, hos hvem han forefandt Cecil. Victorins Afmagt var forbi; dog laae han endnu i en hæftig Feber; han kiendte Ingen og talte vildt.

En Retsbetient søgte Advokaten op i Victorins Værelse; i ethvert usædvanligt Tilfælde pleiede man i den lille Bye at spørge ham til Raads. Man lod ham vide, at Jomfrue Agathe paa engang havde tabt Mælet. Fra det Øieblik af hun forlod Domsalen, havde hun ikke talt et Ord. Hun gav kun ved Tegn tilkiende at hun ønskede at skrive; man var uvis, om denne Hændelse var en Følge af den voldsomme Bevægelse, hendes hele Væsen var sat i, eller om hun kun havde fattet denne Beslutning, for at befrie sig for alle besværlige Spørgsmaal. Efter Advokatens Tilraadelse tilstillede man hende, med den fornødne Forsigtighed, det dertil Nødvendige.

Cecil ilede til sin Søster. Hun var nedkommen med et dødfødt Barn. Dets Livløshed kunde

ikke længe blive hende skiult. Efter en kort styrkende Slummer forlangte hun, ligesom hun vaagnede, at see det; Med foldede Hænder sukkede hun sagte: "Gud være lovet, Herren hist oppe har giort det godt! Ved mig er der nu en salig Siel mere i Himmelen — ræk mig dets lille Jordedragt!"

Man vilde ikke strax føie hende!

"O! qvæl mig dog ikke mere," udbrød hun; "Nu behøve de dog ikke at være bange for at jeg skal dræbe det."

De rørte, godmodige Koner opfyldte hendes Begiæring; hun betragtede længe, taus det lille Legeme. "Der!" sagde hun endeligen og pegede paa et lille Syeskrin, som man efter hendes første Bekiendelse, havde tilladt hende at giøre Brug af; "jeg vil pynte det." Man rakte hende det Forlangte. Hun pudslede længe deri, var siden efter længe beskiæftiget med det døde Barn, lagde det i sin Arm, og slumrede ind med Hovedet kierligen nedbøiet over den lille Døde.

Saaledes fandt Cecil hende; da han blev vaer, at hun sov, drog han sig sagte tilbage. Efter et Par Timers Forløb kom han igien. Hun slumrede

endnu; han traadde forsigtigt hen til Sengen, betragtende hende kiærligt. Den stakkels Monica var død. I hendes Arm, trykt tæt op til hendes Bryst, hvilede det nyefødte Liig. Paa hendes Haar havde hun selv let henlagt den saalænge hemmeligen forvarte Myrtekrands. Da svævede Cecils Drøm atter langsomt og velgiørende forbi hans Siel.

Søsterens tilkæmpede Fred drev hans dybt rørte Hierte hen til den nu dobbelt ulykkelige Broder, der endnu stred med alle Livets Storme. Victorins Forfatning unddrog ham endnu bestandig Rettens Krav paa ham. Feberen syntes at tage af; men hans Befindelse vilde dog ikke ganske vende tilbage. I hans faa lyse Øieblikke svævede ham uophørlige Spørgsmaal paa Tungen. Cecil lagde ham da altid sin Finger paa Munden. Han veeg den hele Nat og den følgende Dag ikke fra hans Side.

Den næste Aften modtog Criminal-Dommeren et skrevet, og, i Fangevogterens Nærværelse, forseglet Hæfte fra Tante Agatha. Paa Omslaget stod: Jeg anraaber mine Dommere om, ikke at springe Noget over i disse Blade; men læse Alt i den rolige Orden, hvori det følger.

Advokaten var just tilstede. De besluttede at læse det strax igiennem. Seglet blev brudt, og Følgende, skrevet med en siirlig og fast Fruentimmerhaand, tildrog sig snart de Tilstædeværendes Opmærksomhed:

Søster Coelestines Bekiendelser.*)

Jeg har afsluttet min Regning med Verden, og har følgeligen Intet meer at fortie. Jeg har tilveiebragt meget Ondt; dog er jeg selv maaskee mindre slet, end mine Handlinger. En Forseelse avlede en Brøde; den første Brøde en heel Rad af Forbrydelser. Jeg dreves bestandigen fremad; vende om kunde jeg ikke; en angerfuld Stillestaaen havde kun beredet mig en haanfuld Undergang. Havde jeg slet Intet overladt til Skjæbnen, var mit Spil maaskee ikke gaaet tabt.

Jeg er født i Marseille, er den ældste af to Søstre og var mine Forældres Afgud, lige til den Yngste, ti Aar efter min Fødsel, kom til Verden. Fra den Time af blev jeg mærkeligen tilbageset. Paa den Maade blev min Søster, som man vilde tvinge

*) Ogsaa disse Bekiendelser ere oprindeligen skrevne paa fransk.

mig til at tilbede, lidt efter lidt forhadt. Vi vorte op. — Jeg var en ret dydig Pige; thi Lasten kom mig aldrig saa nær at den kunde bringe mit Temperament i Bevægelse, og min indvortes Fortrydelse og Misundelse saarede aldrig det udvortes Udtryk af det Anstændige. Ogsaa var jeg den Smukkeste; kun mine Forældre enten ikke bemærkede det, eller, for at det ikke skulde bemærkes, overgave Bestyrelsen af Huusholdningen til min Virksomhed, hvorved jeg var ligesom fastlænket til Husets Kjøkken og Forraadskamre; der skaltede jeg derimod ganske efter Godtbefindende, og vidste ikke alene ved Klogskab og Eftergivenhed at stemme Huusfolkene for mig, men ogsaa at tiltage mig et Herredømme over min blidere Søster, som vovede, eller rettere aldrig forsøgte at besvære sig derover for vore Forældre, ved hvis Forkiærlighed hun saae sig i Besiddelse af langt større Fortrin; thi det var hende tilladt at tage Deel i alle selskabelige Fornøielser i og uden for Huset, som mine Forretninger holdt mig fiernet fra; ogsaa blev hun holdt langt bedre i Klæder og Pynt, end jeg. Just derfor blev jeg ikke bemærket af Nogen blandt de unge Mennesker, som besøgte vort Huus; kun en ung tysk Handelskommis-

sionair, ved Navn Victor S**, som tillige boede i Huset, gjorde en Undtagelse fra denne Regel.

Han besad selv Formue. Intet syntes at sætte sig imod hans frie Villie, og hos mine Forældre stod han i megen Anseelse. Vi elskede hinanden, og jeg begyndte alt at befrygte Følgerne af vor sorgløse Fortrolighed, da Victor, vistnok, foranlediget af ham selv, maatte foretage en Handelsreise i min Faders Forretninger. Endnu havde Ingen anet vor Forstaaelse; Han reiste, og blev borte, meget længere, end han havde forudsagt mig det.

Imidlertid kunde jeg ret snart ikke længer dølge min Tilstand for mig selv. — Victor vendte endnu stedse ikke tilbage, og jeg stod ganske alene. Jeg havde kun een Veninde, som jeg kunde lide paa, og hun opholdt sig ikke i Byen. Hun var mit Søskendebarn, havde for kort siden ladet sig indklæde i et Ursuliner-Kloster paa Landet, og var lykkeligviis paa det Nøieste fortrolig med Priorinden, hvis mangeaarige Overtalelser endeligen havde formaaet hende til dette Skridt. Ogsaa var hun, som Klostersøster, istand til, ikke at virke saa lidet paa mine Forældre. Det lykkedes mig, at bibringe

hende Efterretning om: hvormeget jeg trængte til hendes Bistand. Under Paaskud af en Sygdom, hvori hendes Venindes Omsorg og Pleie var uundværlig, udvirkede hun mine Forældres Tilladelse, til at jeg maatte besøge hende paa en kort Tid.

Klosteret er en lille Verden, som vel ikke besidder den Ydres mangfoldige Behageligheder, men hvori dog alle de usynlige Drivefiedre, som beherske denne, ere, med endnu større Virksomhed, forhaanden, fordi Lidenskaberne der, mere sammentrængte i det menneskelige Indre, med mere Forsigtighed maae virke udenfor det. Der blev lagt en Plan til selv inden for Klostrets Mure at skille mig ved min hemmelige Byrde; det kom kun an paa, om jeg kunde erholde Tilladelse til at blive der saalænge som nødvendigt. Jeg kunde kun med Nytte betiene mig af et eneste Middel. Jeg meddelede mine Forældre mit først her erkiendte Kald til at tage Sløret, og udbad mig et Aar forinden Noviciatet grundigen at prøve mit Forhavende. Paa denne Maade stod det mig altid aabent, efter Victors Tilbagekomst og hans Barns Fødsel, pludseligen at forandre min Beslutning og vende tilbage til Verden.

Denne Leilighed til at berige den høitelskte Veronika med den største Deel af min Arvepart grebe begge mine Forældre med en Glæde, som kun giorde de skarpe Fornemmelser i mit Indre endnu bittrere. Min Cousine havde mig kiær, og tillige Midler i Hænde til nogenlunde at godtgiøre mig dette Forlis, om det endog virkeligen havde været mit Alvor at blive Nonne. Victorin blev født i en afsides Celle. Ingen anede denne Hemmelighed, eller vilde ane den. Drengen blev betroet til en fattig Præst i Nærheden.

Imidlertid kom Victor tilbage. Jeg elskede ham; meente at han maatte føle, at hans Fraværelse og min Længsel efter ham havde drevet mig i Eensomheden; derfor skrev jeg ham ikke til. Meer end tre Fierdedeele af mit stille Klosterliv vare forløbne; jeg besluttede nu at vende tilbage, for, som det hed, at sige mine Forældre et evigt Levvel; men i Tillid til, at min Elsktes offentlige Anholdelse om min Haand, vilde frembringe et ganske andet Udfald. Jeg vilde overraske dem, og traadde uanmældet ind i Værelset til dem. Min Fader kom mig med et Smiil i Møde. Han greb den forførdede Victors Haand, der gjorde en forgiæves

Modstand, og forestillede mig ham, som min Søsters Forlovede. Jeg troede jeg skulde synke i Jorden; dog Klosteret og mit Ungdomsliv havde lært mig Forstillelse. Forræderen vidste altid at gaae afveien for mig. Stolthed og Foragt tilstædede mig ikke at nærme mig til ham. Han erfoer ikke, at han var i Besiddelse af en Søn. Jeg vendte snart igien tilbage til Klosteret. Det blev mig kort efter bevilget, ved mine Veninders virksomme Omsorg, strax at maatte tage Sløret. Der var intet Andet tilbage for mig at giøre. Opdagelsen af min Skændsel vilde saa intet andet Udfald have faaet.

Da endeligen den Dag frembrød, paa hvilken jeg skulde indklædes, indfandt mine Forældre og min Søster sig. Victor havde ikke kunnet undgaae at ledsage dem. Den troeskyldige, jordiske Bruds Nærværelse opflammede endnu mere den Himmelskes hemmelige Harme. Jeg havde en lille Foræring af mit verdslige Efterladenskab til dem Alle. Jeg overrakte min Søster, ikke uden Betydning, et Kors af kostbare blodrøde Stene, og Victor tilbagegav jeg en lille, glat Ring, som jeg engang havde faaet af ham selv; paa den indvendige Side

havde jeg ladet stikke det Ord: vengeance. Uden at sige et Ord, trykkede jeg ham Ringen saa fast ind paa Fingeren, at et lille Skrig undslap ham. "Hvad er det?" spurgte min Fader. "Kun en Forudfølelse!" raabte jeg hurtigt. Der blev ikke videre agtet derpaa.

Jeg ponsede længe paa Hævn; endnu vilde intet Middel vise sig dertil, men jeg fortvivlede ikke. — Ikke engang da min Svoger, kort efter de gamle Forældres Død og Cecile Fødsel, vist nok kun af Frygt for mig, opgav sin Handel, og drog til sit Fædreneland. Med Haanlatter hørte jeg Beretningen om hans Reise. Jeg følede, at min Hævn alt var begyndt; og oppebiede roligen og med Tillid den beleilige Tid. Jeg havde ingen fast Plan; jeg vilde — det forsikkrer jeg helligst — hverken stræbe ham eller min Søster efter Livet, endskiøndt jeg hadede dem Begge: ham, som en Bedrager og en Forfører, hende, som Den, der havde forstyrret mit Livs Lykke, og rovet mig vore Forældres Kiærlighed og deres Formue. Kun det var bestemt i min Siæl, at min Søn, som sin Faders Førstefødte, avlet med mine Forældres ældste Arving, skulde indsættes igjen i de Rettigheder, hans Alder

og Fødsel hiemlede ham; dette var mit egentlige, men urokkelige Diemed; — ethvert Middel, som kunde føre dertil, skulde være mig velkomment, og saa meget mere velkomment, naar det maatte være forbundet med Deres Ydmygelse, som havde saaret mig saa dybt. Saaledes vilde jeg desvissere berige min Søn med Det, der alt i hans Fødsel hørte ham til, som jeg ikke turde indgyde ham de barnlige Følelser for mig, hvilke kunde have skiænket os en bedre Rigdom. Jeg vilde danne ham saaledes, at han, fast og alvorlig som jeg, skulde udføre sin Moders Forehavende, hvis Skiæbnen, der syntes at lænke mig til Klosteret, ikke lod mig noget andet Middel tilovers; kun paa ham selv strandede min næsten ynaaede Bestræbelse.

Paa engang bleve alle Klostrene ophævede, og jeg var frie. Jeg havde allerede længe i Forveien sørget for Midler til at kunne give Victorin en anstændig Opdragelse. Jeg førte intet Andet med fra Klosteret, end mit urokkelige Sindelag, de fornødne Reisepenge, og et lille Forraad af den sikkre Givt, som blev giemt sammesteds. Jeg havde dengang ingen Hensigt dermed, jeg lod kun intet mueligt Tilfælde af Sigte.

Ægteparret forfærdedes ved min Ankomst; om min Søster, enten af sin Mand selv eller ved Andre havde erfaret Noget om vor tidligere Forbindelse, veed jeg endnu ikke. Hendes Forlegenhed lod mig formode det. Saameget lettere blev det mig, ved min Behændighed at gienvinde mit gamle Herredømme over hende; især da jeg, bedre end hun, forstod at tumle mig i Huusvæsenet, og viiste mig altid høist virksom og omhyggelig.

En Morgen traadde jeg, mild, uden Bebreidelser, uden med et Ord at minde om den forgangne Tid, men dog alvorlig ind til min Svoger, og forelagde ham skriftligen de uomstødeligste Beviser for Victorins Fødsel. Han skiftede Farve; men min Fremgangsmaade indgiød ham Agtelse og Forundring. Han vidste ikke selv, om han i Hiertet skulde bevidne mig Ærefrygt, eller vogte sig for mig. Fra det Øieblik af var han alt i min Vold. —

Dog var det mig vanskeligere at faae en fuldkommen Seier over min mistænkelige Søster. Hun havde, omendskiønt uskyldig, saavel i sin tidligste Ungdom, som senere foraarsaget mig mange bittre Øieblikke. Tiden til Giengjeldelse var nu forhaanden; dog søgte jeg kun at giøre hende ube-

tydende, uskadelig. Først da det var lykket mig at bringe Uenighed imellem Ægteparret, opnaaede jeg min Hensigt; men stærkere end jeg nogensinde forhen havde fornummet det, opvakte Børnene og den tillidsfulde Kiærlighed, hvormed de hang ved deres Forældre, mit dybeste Had. Saaledes foremalede de min Sicels Forhold, som stedse vare blevne fremmede for mig og min stakkels Søn. Jeg fik Drengen, som ikke havde hiemme i mit Huus, snart skaffet til Side; ved Datteren knækkede jeg Moderens Mod.

Da jeg var vis paa at kunne haandthæve min Plads og min igien tilkæmpede Anseelse, sagde jeg engang til min Svoger: "De har kaldet Deres Datter, som er født her, **Monica**. Er det skeet for at spotte mig med dette Navn, eller har De bestemt Barnet til et Bodoffer for Deres Brøde?"

"Hvorledes mener De det?" spurgte han, uden at see paa mig.

"Jeg mener, vedblev jeg, om Deres Hierte og Samvittighed vil i hendes Uskyldighed give Kirken tilbage hvad der ved min Vanærelse saa ugudeligt er røvet den? Derved vilde De faae Leilighed til at indrømme Deres ældste Søn hans medfødte

Rettigheder, som min Forlovedes Troeløshed har skildt det uskyldige Barn ved. Jeg forlanger kun dette Offer, som ogsaa kan tiene til min Syndsforladelse. Overgiv Monica til Himmelen; jeg vil opdrage hende for denne Bestemmelse, i Ubekiendtskab med Verden og Hengivelse i sin Skiæbne; erklær Deres Kone, at dette er Deres urokkelige Villie. Men for at min Søster ikke skal ane det Forhold, vi have staaet i sammen, saa glem ikke, udtrykkeligen at tilføie, at det skeer tvertimod mit Ønske og Raad." Han adlød.

Konens hæftige Modstand foraarsagede en aabenbar Krig imellem hende og Manden. Sikkert har min Søster dog anet, fra hvem det Altsammen kom; men min Hensigt var opnaaet. — Fremmed i det Land, hvori hun opholdt sig, havde hun ingen Tilflugt, og ingen Støtte. Istedet for at haandhæve sine Rettigheder med Mod og fast Villie, trak det sagtmodige Væsen, der var ligesaa ubekiendt med Verden som med Lidelser, sig, ligesom Sneglen i sit Huus, tilbage i sig selv: fra det Øieblik af, hun klart indsaae, at hun ikke formaaede at redde sin Datter, var hun ogsaa tabt for sig selv. Hendes Mand, vant til Vellevnet og

Tvangløshed, havde let kunnet unddrage sig min Vold, hvis han havde besiddet Aand nok til at bringe sin Samvittigheds angerfulde Stemme til at tie; tvertimod søgte han at forglemme sin stedse mere indskrænkede Stilling i Nydelser, som ikke allene svækkede hans Forstand og Sinoskræfter, men ganske overgav ham til min vilkaarlige Bestemmelse.

Det første lykkelige Udfald drev mig, med mit Diemeed bestandig i Sigte, til stedse dristigere Foretagender; den lovmæssige Søn, som jeg endnu den Dag i Dag er betragter som en Bastard, maatte gjøres sin ældre Broder uskadelig, og styrte sig selv i Fordærvelse. Det lykkedes mig at forkorte et uventet Besøg af ham i sin Faders Huus; men det gav mig Leilighed til at bemærke, at Moderen ikke var til at lide paa, og at Sønnen, med nogen mindre godmodig Letsindighed, let maatte kunne fatte Mistanke; fra det Øieblik af viste jeg mig mere end nogensinde som hans Velgjørerinde; Midler dertil kunde ikke mangle mig; thi alle Husets Forretninger vare saa vel ved min Behændighed, som ved min Svogers stedse tiltagende Udygtighed dertil, komne i mine Hænder. Jeg benyttede mig

af alle muelige Midler til at styrte Cecil i Udsvævelser, ligesom jeg og paa den anden Side gjorde hans letsindige Karakteer mistænkelig for Faderen, og forstod at tale hans Sag paa en Maade, som gjorde det Onde endnu værre. Ved tildeels opdigtede Gieldsbeviser, som den fortørnede Fader, paa min Forbøn, dog altid tilsidst betalte, blev jeg tillige sat i Stand til at kunne, for alle Tilfælde, lægge en hemmelig Kapital tilside til Victorin. Imidlertid havde jeg ladet ham komme. Det første Syn af ham gjorde et ubehageligt Indtryk paa mig, saa livagtigt lignede han sin Broder; dog haandthævede den moderlige Følelse sin Magt; men hans bløde Hierte syntes ikke at kunne deele hans Moders alvorlige Anskuelser. Jeg maatte først udgrunde og prøve ham. Hvis ikke Nødvendigheden paabød det, saa havde jeg besluttet, vilde jeg aldrig give mig tilkiende for ham. Kun af alt det, som jeg gjorde for hans Skyld, skulde han ane sin Moder, og lidt efter lidt maatte han gjøres bekiendt med de Rettigheder, han skulde tilkæmpe sig.

Med Fortrydelse bemærkte jeg hans Deeltagelse i Monicas Skiæbne. Jeg holdt det ubety-

delige Barn ikke for at være istand til at opvække Kiærlighed, og jeg forskrækkedes, da Victorin opdagede mig sin. Følgerne af deres Forbindelse bragte mig til at sittre. Nu først faldt den saalænge trygtbevarte Givt mig ind. Det lykkedes mig, hvorvel kun med megen Vanskelighed, og ved at opdage Victorin hans nære Slægtskab med Monica, at faae ham til at see deres eneste Redning i mine Anskuelser; men Pigens Samvittighed, som vistnok eengang frygteligt vilde opvaagne, ængstede mig alt forud; hvad brød jeg mig om hendes Liv; hun var jo dog lykkeligere i Graven, end i Klosteret; uden at Victorin mærkede det, ombyttede jeg det næsten uskadelige Pulver, som han havde flyet mig. Dog var han ved denne Gierning alt i min Magt. Jeg turde nu gaae sikkrere; alligevel maatte Victorin ufortsvet bort, for ikke at ane den sande Sammenhæng. Jeg førte ham hurtigt til sin Fader, hvis Kiærtegn og Velsignelse skulde bringe ham til at finde sig i mine Planer til hans Lykke. Derimod mislykkedes det mig ganske at lægge ham ud med sin Broder. Hans kiærlige Tilbøielighed imod denne; hans hurtige, uforudseete Flugt til Amerika, hvilken jeg nu seer, kun var et falsk Foregivende,

og hvorved han syntes at vilde lade alt Det fare, som var ham bestemt, nødte mig til at gribe andre Midler, til, under hans Fraværelse, at befordre hans Lykke og min i den.

Monicas sienlige Kamp med sig selv, og hendes vedvarende Liv begyndte at ængste mig og bragte mig i Vilderede med mit Forsæt. Et Mesterstykke maatte giores, hvorved Victorin høitideligt blev indsat i de Rettigheder, han søgte at udslye. Kun for hans Skyld, og sandeligen af ingen anden Aarsag, tog jeg det Løvte af min Svoger: at han skulde række mig sin Haand, hvis hans Kone døde, og derpaa offentligen erkiende Victorin for sin Søn. Alt i mange Aar havde han ikke kunnet sige mig Nei, og giorde det heller ikke dennegang; men — jeg veed ikke — anede det ham, hvad der kan skee, eller tænkte han maaskee derved at afvende Faren fra hans dog i Grunden elskede Kone? Han paastod nu selv uopholdeligen at vilde erklære Cecil for arveløs, hvilket, siden Brødrenes venskabelige Forbindelse, ikke mere turde ligge i min Plan. For første Gang var han egensindig og bestemt. For at forebygge dette Skridt, lod jeg Monica, uden at hun vidste det, bibringe Moderen

Givt. Hendes Død vilde selv hos Datteren ingen Mistanke have opvakt, havde ikke den forfærdede Ægtemand, ved Synet af Liiget, anet hvad der var foregaaet, og Skrækken derover paadraget hans svagelige Legeme en Rørelse. Den Energie, som hans Siæl alt i mange Aar havde været berøvet, syntes tværtimod alle Regler, i denne Sygdom, i korte Øieblikke, at være vendt tilbage, for at udtale sig i det Ord: Givt.

Jeg frygtede endnu ingen slemme Følger for mig, og tænkte kun paa, i al Stilhed, at faae Monica afveien; først ved hendes uformodede Flugt blev jeg forfærdet. Hendes Sammenkomst med sin Broder havde kunnet have de farligste Følger; men da hun kort efter blev indhentet igien, da hendes Svangerskab blev opdaget — og hun, som jeg havde forudseet — standhaftigen vægrede sig ved at nævne sin Forførers Navn, da hun ligesaa uventet som troeskyldigen erklærede at have begaaet Mordet, for at uudgaae at forraade Victorin, begyndte jeg igien med Ro at drage Aanden. Da traadde en Aften en bekiendt Skikkelse hemmelighedsfuld ind i mit Værelse. Jeg troede først at see Victorin for mig, og tabte min Fatning; den Overtydelse

derimod, at det var Cecil, gav mig den tilbage. Dog han kunde personligen blive mig farlig; hans hæftige Spørgsmaal, hans Eed at redde Monica beviiste mig det kun altfor tydeligt. Mit Brev, som var skrevet for at skuffe ham og holde ham borte, havde han ikke faaet. Det vilde ikke lykkes mig at bevæge ham til at vende om igien. Jeg saae mig allerede udsat, om just ikke for min Undergang, saa dog for en stor Fare; da fortalte han mig, som jeg troede i al Troeskyldighed, sin hemmelige Ankomst; og da det med mindre Vanskelighed lykkedes mig at overtale ham til, ligesaa hemmelig at begive sig bort igien paa en kort Tid, gav han mig selv Anledning og Middel til at rydde min Roeligheds sidste Fiende af Veien, paa en Maade, hvorved Mistanken idetmindste ikke kunde falde paa mig.

Hvortil flere Ord. Mine Bestræbelser truedes alt længe med at strande paa min Søns Blødhed; men ved Synet af Den, for hvis Skyld jeg havde giort Alt, lidt Alt, forbrudt Alt, der pludseligen stod ligeover for mig, som min Anklager, som Forbryder ved mig, og udstormende Forbandelser imod mig, ved dette Syn gik min Kraft tilgrunde.

Det er nu engang saaledes; hvorfor da længere sukke over, at det kunde have været anderledes! Min Kamp med Skiæbnen er tilende. Jeg giver mig tabt, men ikke i Eders Hænder. Den Kloge uddeler ikke sit hele Forraad uden at forbeholde sig Noget selv; naar mine Bekiendelser ere læste til Ende, aander Den, som nedskrev dem, ikke mere.

Der blev hurtigt sendt Bud til Fængselet. Dreves ilede selv derhen. Man fandt Tante Agatha paa sin Seng i Convulsioner og døende. Neppe havde hun udstridt, før hendes udvortes Livs Roe og Alvorlighed vendte tilbage igien paa det strænge Ansigt. Paa Bordet laae en Pennepose og en lille Glasprop. Man fandt, at disse havde været skiulte i Krusifixet. Hendes Død opvakte almindelig Opsigt. Den opbragte Mængdes Forbittrelse fordrede en Fyldestgiørelse. Det afsiælede Legeme blev, halvt liggende paa en Sluffe, hensiæbt til det vanærende Sted, hvor det blev nedgravet.

De ulykkelige Brødre vare alene tilbage, og den ulykkeligste var Cecil. Monicas blide, sovende Hengang, Moderens pludselige Død bleve Victorin aldrig ret tydelige her paa Jorden. Den hæftige

Feber, som længe truede hans Liv, var endelig en vegen for en stille velgiørende Vanvittighed, af hvis forvirrede, men besynderligt nok, altid lykkeliggiørende Drømme Cecils Fløite i senere Dage kun forsaavidt kunde udrive ham, at han kiendte sin Broder, smilede til ham, eller trykkede hans Haand. Advokatens Mellemhandling og hans egen Tilstand befriede ham fra ethvert videre Krav paa hans Person fra Rettens Side. Han blev overgivet til den retmæssige Arvings Varetægt, hvem hele Familiens sørgelige Efterladenskab tilfaldt.

Cecil betraadde aldrig mere det faderlige Huus. Han søgte hos en Præst i Omegnen af den lille Bye et affides Tilflugtssted for sig og Victorin, lod Alting sælge og fandt sig, efterat have affundet sig med alle Tribunaler, i Besiddelse af en ikke ubetydelig Formue. Denne satte han om i Papirer, og forsvandt paa engang tilligemed sin Broder.

Saaledes forgik flere Aar; de forgiæves Eftersøgelser, som Nysgierrighed mere end Venskab havde foranlediget, hørte lidt efter lidt op. De Ulykkelige bleve snart forglemte.

Kun den tidligere omtalte Ven af Cecil, der forhen i Göttingen, ved hans Afreise, havde viist sig

saa virksom, taget hans efterladte Sager i Forvaring, og som det nu laae paa Hiertet igien at tilstille deres Eier disse; denne Ven lykkedes det endeligen, skiøndt efter megen Møie og flere forgiæves Reiser, at opdage begge Brødrene.

Cecil havde boesat sig i en afliggende skiøn, men lidet besøgt Egn, under et andet Navn, og som om han besad kun liden eller slet ingen Formue, havde han giort sig Umage for at erholde Gravertieneften ved Kirken sammesteds. Vel holdt han et Par Arbeidskarle til denne Forretning, thi han tilbragte gierne det meeste af sin Tid ved Victorins Side, hos hvem han enten sad fordybet i mørk Tungsindighed; eller førte ham til de eensomste Steder i Skoven, som han kunde finde; dog sneg han sig undertiden om Aftenen, naar Victorin sov, hen paa Kirkegaarden, og greb selv til Spaden; disse Timer syntes at være hans gladeste.

Rygtet i den nærmeste Omegn om den forunderlige Graver og hans stille Broder bragte den søgende Ven paa det rette Spor. Da han traadde ind i Cecils simple, men reenlige Dagligstue, der var udsmykket med Blomster, alle hentede fra Gra-

vene, fandt han ham bøiet over Victorins Leie, der syntes at ligge paa sit Yderste.

Da Cecil blev sin Ven vaer, gik han ham roelig imøde.

Der kom Taarer i Dennes Øine. "Stedse ulykkelig! Arme Cecil!" sagde han rørt til ham. "Hvorfor vil Du saa frivilligen bukke under for Andres Forbrydelser?"

"Stille!" svarede han, "Jeg bøder for min Letsindighed!"

"Cecil vilde ikke modtage sine efterladte Sager; disse, og hans Bøger, som endnu befandt sig i Göttingen, forærede han sin Ven; han bad ham kun, sende sig sine Classiker. De medbragte Papirer brændte han uaabnede.

Endnu førend hans Ven forlod ham, var Victorin blidt og roligt hensluмret. Cecil betragtede Broderens Liig endnu ømmere, end da han levede?"

"Ulykkelige!" sukkede Hiin; "ogsaa ham maatte Du miste, og er nu ganske alene!"

"Nei!" gav Cecil ham venligt til Svar. "Nu hører han mig først ret til; thi jeg lever kun blandt de Døde!"

Rettelser.

Side	5	Linie	3	nedenf., redlig læs: redelig
—	25	—	3	— Præses-Retten l. Præses i Retten
—	37	—	5	ovenf. Vagvaskelser l. Vagvaskelser
—	32	—	13	— aldrig l. altid
—	43	—	8	— vg l. og
—	44	—	14	— stammende l. stammede
—	46	—	3	— de l. De
—	53	—	10	nedenf. alt hvad jeg havde bemærket mig kun læs: alt, hvad jeg havde bemærket, mig kun
—	54	—	10	— am l. om
—	54	—	5	— Huusnøglr l. Huusnøgler
—	68	—	6	ovenf. fortvivlet over l. fortvivlede
—	74	—	3	— forekom Luften l. forekom mig Luften
—	83	—	10	nedenf. Gienſyn l. Gienſkin
—	93	—	10	ovenf. elſkende l. elſkede
—	93	—	4	nedenf. Haarhed l. Haardhed
—	100	—	6	ovenf. opmærſomt l. opmærkſomt
—	101	—	3	nedenf. Fader havde l. Fader vel havde
—	129	—	4	— lille l. ſtille
—	130	—	12	ovenf. inde l. ind
—	136	—	10	— hos l. for
—	137	—	10	— ugrebent l. ugrebet
—	143	—	4	nedenf. ſandſynligt l. ſandſynlig
—	154	—	16	ovenf. forſkjellig, var l. forſkjelligt var
—	—	—	18	— Kramp l. Krampe
—	155	—	1	— Affkeed l. Affked
—	—	—	4	— ſit l. hans
—	—	—	ſidſte	— tilſtrækkeligen l. tilſtrækkelig
—	156	—	14	— lade l. lode

Side	156	Lin.	15	ovenf. ville l. vilde
—	157	—	4	— ." l. ?"
—	—	—	13	— omendskjønt l. omendskjøndt
—	159	—	13	— hun l. hende
—	—	—	16	— bestandig l. bestandigt
—	161	—	16	— bedækede l. bedækkede
—	169	—	2	nedenf. Sjel l. Sjæl
—	186	—	11	ovenf. for qvælende l. for den qvælende
—	—	—	12	— Jeg l. jeg
—	189	—	8	— Bekjendelse l. Bekjendelse
—	—	—	14	— blevet l. bleven
—	194	—	8	— ulyklalig l. ulykkalig
—	209	—	4	— Skjebner, fast forenede l. Skjebner fast forenede,
—	211	—	6	— mig Religionens Datter l. mig, Rel. indv. Datter,
—	—	—	15	— afklægt l. afklædt
—	121	—	sidste	— skildtes l. skiltes
—	223	—	—	— pludselig l. ynudselig,
—	229	—	13	— Bekjendelse. l. Bekjendelse?
—	230	—	7	— Panoen l. Panden
—	232	—	3	nedenf. urokkelige steenagtige l. urokkelige, o. s. v.
—	233	—	14	ovenf. skildtes l. skiltes
—	—	—	16	— omendskjønt l. omendskjøndt

Paa Undertegnedes Forlag er udkommen:

Røde Robin. En Fortælling af Walter Scot. Oversat af C. J. Boye. 2 Dele. Heftet 4 Rbd Sedlr.

Af samme Forfatters tvende efterfølgende Fortællinger:

The Hearth of Midlothian, 4 voll. og
Ivanhoe, 3 voll.

udkommer endnu i dette Aar Oversættelser fra det Engelske ved Hr. C. J. Boye.

Disse Fortællingers ganske udmærkede Værd og det overordentlige Bifald, hvormed de i og udenfor Engeland ere optagne, kan ikke være nogen Ynder af Romanlecture ubekiendt. Som et Beviis paa, hvorledes de i Engeland selv bedømmes, tillader man sig, iblant mangfoldige andre høist fordeelagtige og anprisende Anmeldelser af disse Værker, at afskrive følgende Sted af Recensionen over Ivanhoe, i Edinburgh Review, No. 65, Januar 1820, saaledes som samme allerede i et af vore Blade har været meddeelt: "Siden den Tid da Shakspeare skrev sine 38 Skuespil i det korte Tidsrum af hans tidlige Manddom, have vi ikke truffet paa en saa overvættes Frugtbarhed, som hos nærværende Forfatter. I det korte Tidsrum af 4 Aar har han grundet en nye Skole af Opfindelse, og skiænket den henved 30 af de meest aandfulde og originale Arbeider, der i et Aarhundrede have beriget den engelske Literatur. Verker, som have fordunklet al samtidig Poesie og Prosa, (dem maaskee undtagne som Byrons Genie har avlet), og ved deres Kraft, Livlighed, magiske Lethed og levende Karakteerskildringer have gjort de nyere Tider den mægtige Dramatikers Mirakler begribelige."

Forlæggeren tilføier endnu blot: at det Udvortes af disse Oversættelser skal blive Indholdet værdigt, og Prisen billig. Den udkomne Røde Robin koster omtrent det Halve af hvad den tydske Oversættelse, og kun lidet over en femte Deel af hvad Originalen her kan sælges for.

Gyldendalske Boghandling.

Fortællinger

tildeels efter

Criminal-Acter

af

L. Kruse

Professor.

Andet Bind.

Kjøbenhavn, 1822.

Paa den gyldendalske Boghandlings Forlag.

Trykt i det schultziske Officin.

Indhold.

1. Rosen . . . . . Side 1.
2. Samvittighed og Eed . . . . . — 108.

Indhold.

1. Norden ..... Side 1.
2. Samvittighed og Dyd ..... — 108.

Rosen.

Det er bekiendt, at de romerske Skiønne ikke kunne udstaae Duften af Roser, og deres sædvanlige Udraab, naar disse komme dem nær: Eh, qvanto puzza! er næsten blevet til Ordsprog; ikke desmindre vil det dog neppe, uden en fuldstændig Beretning, holdes for troeligt, at denne Omstændighed ikke alene har voldet Een sin Død, men Flere Fængsel og Livsfare.

Det tydske Landsmandsskab i Rom blev i Sommeren 18** endeligen formeret med et alt længe forønsket Medlem. Den unge Friherre Emil v. Z** fra C*** ventedes dagligen og med nysgierrig Længsel. Egentligt havde blot hans Reisefæller og Venner, Brødrene Holdern fra hans Fødebye, hendraget den almindelige Opmærksomhed

paa hans Person; thi forresten var der slet Ingen i Rom, som kiendte ham. De derimod talte dagligen og med hiertelig Hengivenhed om hans snare Ankomst, hans besynderlige Luner, og om den pludselige Uglspilstreg, som de kaldte det, der havde skilt ham fra dem i Florentz; men saa enige Begge vare om at prise hans ligefremme Tænkemaade, hans Elskværdighed og troe Venskab, saa hæftige bleve de imod hinanden, naar Hver paa sin Viis søgte at finde Grunden i hans Charakteer, hvilken de i det Heele ikke kunde fatte, og hvorover de syntes at ligge i evig Strid, hvortil de ogsaa havde grundet Aarsag nok!

Den en og tyveaarige Emil v. Z** var et af de sieldne, forunderlige Væsner, hvis elskværdige Forekommenhed og umiskiendelige Hiertens Godhed altid maae paaskiønnes af Jevnaldrende, paa samme Tid den modnere, mere erfarne Menneskekienders skarpe Blik neppe formaaer at trænge ind i deres letbevægelige Aands Egenheder. — Fra sin Vugge af Lykkens Skiødebarn, opdragen af en næsten alt for øm Moder, under tre ældre, yndige Søstres Varetægt og deres fælleds Kiertegn; ved sit opvakte Hoved, sin hurtige Fatteevne, sine

Læreres Afgud, havde Emil, uden nogen Misgunst hos den ustadige Fortuna, alt længe fyldt sit tyvende Aar, da, som ved et Trolddoms-Slag af Skiæbnen, hans hele ungdommelige Lykkes Pragtbygning styrtede sammen, og en indflydelsesrig Sorg omgav hans Siæl med en uigiennemtrængelig Taage.

En ondartet Syge angreb den lille Bye, hvori hans fædrene Huus laae. Ved et Tilfælde naaede Smitten først derhen; og i mindre end tre Uger — Emil havde alt mistet sin Fader i sin spædeste Barndom — laae alle hans Elskte paa Liigbaaren, Moder, Søstre, Lærer, tvende gamle Tienere, som havde pleiet hans Barndom, og han stod alene tilbage, som en udødelig Genius, hvilken Døden og dens blege Følge undgaaer at berøre; men des dybere havde hiin saaret hans Siæl. — En saa bitter Græmmelse, der vel formaaede at knuse en Mands hærdede Bryst, den første, Emil kiendte, og derfor ogsaa ganske bemægtigede sig hans Gemyt, maatte endeligen yttre fordærvelige Virkninger paa et Legeme, der næsten var for svagt for dets utæmmelige Aand.

Han faldt i en farlig Sygdom, som aldeles forstyrrede hans vel sunde, men ikke stærke Natur, og hvilken ufordærvede Livs Vædsker og Ungdoms Kraft vel, efter flere Maaneders Forløb, hialp ham op fra; men hans Gemyt syntes fra den Tid af aldrig mere ret at ville læges; thi enhver lille udvortes Tilfældighed, selv en pludselig Forandring i Veirliget, var i Stand til med Eet at giøre hans Siæl forsagt.

Lægerne raadede til Forandring af Luft, til en hurtig Reise i ubekiendte, indtagende Egne, og da nu hans Onkel og Formynder ikke saa strax kunde rive sig los, bleve Brødrene Holdern valgte til foreløbigen at føre ham ind i Europas forjettede Land, hvor Hiin sildigere vilde støde sammen med dem.

Saaledes vare de nu ankomme til Italien; men de kunde ikke fatte hans indre Væsen; de forstode aldeles ikke denne Forsagthed, som pludseligen betog ham, naar i hans nordiske Hiem en kold, taagefugtig Morgen afløste en Række klare Soelskinsdage, eller naar en beklemmende Sciroko i Syden sammensnerpede hans Nærver; en Tilstand, hvorunder den Indfødte lider meget, men

som ellers den Fremmede først efter et længere Ophold føler sig underkastet.

I slige mismodige Øieblikke, som vel ogsaa undertiden indtraf ved et pludseligen tilintetgjort Haab, hvortil han havde glædet sig, fandt Emil midt i sin skionneste Ungdoms Blomstring, endnu førend han havde lært at sætte Priis paa Naturens og Verdens Glæder, alle disse, som rundt om smilede ham imøde, intetsigende og ækle. — Ofte overraskede Brødrene ham da, med hans Pistol i Haanden, som han mørk og dybsindig afpudsede, og lagde hurtigt tilside, naar han bmærkede de Indtrædende, idet han smilende sukkede: "Jeg skyder mig dog engang en Kugle for Panden!" — Saa spottede de gierne en Smule, kaldte ham et levende Barometer, og mere Sligt; — ofte hørte han taalmodigt derpaa, men til andre Tider vendte han med Aand og Bitterhed deres egne Vaaben imod dem selv; ogsaa forstod han paa en høist ømfindtlig Maade at drille sin Modstander, at pine ham med en ret barnagtig Uartighed; og holdt ikke op, førend Hiin reent tabte al Taalmodighed; da først syntes han at gaae i sig selv, og med Taarer og den smigrende Godmodighed, der var ham saa

egen, tiggede han om **Forsoning**, men aldrig om **Forladelse**. I muntre, soelklare Dage derimod hengav han sig ofte med Overgivenhed til Øieblikkets Lune, for siden efter, ved den mindste ugunstige Vending af Omstændighederne, at synke tilbage i en desdybere Tungsindighed. En varig Ligevægt i dette letbevægelige Gemyt var ikke at tænke paa. Ikkun Kiærlighed, meente hans Slægtninge, var istand til fuldkomment at helbrede hans saa voldsomt angrebne Natur. Sandselige Tillokkelser var Emil ikke ubekiendt med; meget tidligen havde i hans blødagtige, ikke omhyggeligt bevogtete Ungdoms Liv, en eller anden Kammerpige hos hans Moder eller Søstre ført ham i Fristelse, som han havde givet efter for, og maaskee just derfor fandt han nu, da Alt omkring ham havde antaget et saa sørgeligt Udseende, ogsaa denne Kiærligheds Glæder tomme og utilfredsstillende.

Dog i Florentz syntes det, som om et mægtigt Stiernebillede med Eet opklarede hans Himmel. Hans og hans Venners Afreise til Rom var allerede fastsat til den følgende Morgen. Da forsvandt han med Eet i Theatret af Brødrenes Selskab; kom en god Time tidligere hiem end de,

og erklærede muntert og bestemt: de skulde kun i Morgen tiltræde Reisen; han vilde ved Leilighed komme bagefter. Forestillinger, Indvendinger, Bønner, Alt var forgiæves; omendskiøndt han næsten var ganske ukyndig i Sproget, paastod han, han nok skulde komme ud af det med sin franske Leietiener. "De vare vel hans gode og troe Venner, men desuagtet forblev han dog sin egen Herre."

De maatte give efter, og reiste.

Vel lærte hans fortroelige Breve dem snart, at en pludseligt opflammende Kiærlighed til en tydsk Frøken havde holdt ham tilbage, men synderligt Mere erfore de ikke heller. "De skulde kun lade ham skiotte sig selv. Han indsaae vel allerede, og havde strax indseet det, at denne hurtige Kiærligheds Lykke kun var en klar Lyspunkt i hans Livs dunkle Nat, og han murrede ikke heller derfor imod Skiæbnen, der snart om faa Uger atter vilde skille ham fra sin Lykke. Ogsaa tog han sig vel i Agt for, at antegne dette Bekiendtskab, og den Nydelse det forundte ham, som mere end en dyrebar Erindring om forbiilende lykkelige Øieblikke, i hans Livs Bog."

Efter sex Ugers Forløb forkyndte alt Emil sin snart forestaaende Ankomst, og indtraf ogsaa rigtigt paa den bestemte Tid. Han kastede sig kiærlig, tungsindig, blød, men tillige lykkelig, kunde man næsten sige, i sine Venners Arme. Dog som fordum Artemisia fremtren med sin Gemals Askekrukke, saaledes førte ogsaa han en Urne med Asken af hans korte Lykke med sig, og holdt, da han steg ud af Vognen, omhyggeligen i sin Arm en Blomsterpotte af Majolika, hvori et prægtigt, bladrigt Rosentræ, med faa men svulmende Knupper lovede de skionneste Provance-Roser; et i Italien næsten usædvanligt Syn.

"See vi Dig ogsaa sund og lykkelig igien?" raabte Brødrene ham imøde.

"Hvad forlange I?" svarede han venligt, "**Lykkelig** er et stort Ord! jeg er tilfreds med at jeg ikke er ulykkelig. Mine Erindringer," blev han ved, pegende paa Rosentræet, "ville endnu bringe mig Blomster — de skulle fornye min Lykke, eller og ville vi døe sammen!"

"Døe!"

"Et profetisk Ord! ikke sandt? roelig, roelig! Forgiæves ville de vel ikke blomstre for mig!"

Hvorledes det egentligt hang sammen med hiin Kiærlighed have Brødrene aldrig faaet at vide. Saameget troede de kun at have opdaget, at en ældre, maaskee endog aandelig Forbindelse fra Frøkenens Side, strax i Begyndelsen af deres Bekiendtskab, havde givet dette en mildere, ulidenskabelig Vending; Emil lod sig ogsaa ikke utydeligt forstaae med, at hans Veninde havde foræret ham Rosentræet, med den Forudsigelse, at han engang, i Følelsen af en høiere Lykke, skulde tildele sin Elskte i en Blomst deraf hendes Velsignelse. Det være nu som det vilde, Rosentræet blev bestandigen, som en indviet Helligdom, pleiet omhyggeligt og stille, hvorover de mindre fiintfølende Venner vel undertiden ikke undlode at spotte.

Emil blev snart høitideligen indført i Landsmandskabet, modtaget af de brave Kunstnere med Aabenhed og Tillid; selv svarede han aldeles til de hiertelige Forventninger, hvormed han mødtes. Han hængte sig ved Adskillige, deelte deres Studier og deres Forlystelser, forstyrrede Ingen, naar man kun lod ham gaae sin jevne Gang, og tillod ham, naar det var hans onde Dag, at fordybe sig i sine Griller. Hans Venner bemærkede vel hans

Ømfindtlighed, men de holdt for meget af ham, til at de ikke skulde vogte dem for at saare den. — Med Flid syntes han at gaae afveien for den mere støiende Glæde, ikke just fordi den var ham imod, eller han uselskabelig, men fordi den ikke stemmede med hans svækkede Natur og let rystede Nerver. Han lod sig endog villigen føre paa et par tvetydige Stæder, men den næste Morgen fandt ham utilfreds, og dybsindigt pudsede han sine Pistoler. Dog forsmaaede han ikke gierne nogen Leilighed til at see smukke Ansigter, og ofte unddrog han sig sine Studier for at bivaane en Messe i Santi Apostoli, eller for ikke at forsømme en Helgens Fest.

Efter nogle Maaneders Ophold i Rom blev han paa eengang mere fordybet i sig selv, end før; han regnede ikke mere op for sine Venner alt det Skionne, som Messerne hist og her havde viist ham, og Brødrene vilde have mærket, at han regelmæssigt paa en vis Dag i Ugen besøgte Messen hos Capuzinerne.

De fortauge ham heller ikke denne Opdagelse.

"I har Ret!" svarede han tillidsfuldt, men spørger ikke om mere, og gaaer ikke efter mig!"

"See kun," blev han ved til den ældre Broder, som fulgte med ham ind i hans Værelse, "mine Roser ere lidt efter lidt faldne af; jeg troede alt, at de skulde alle uafbrudt visne hen dette Efteraar; men Een vil springe ud endnu for at blive skaaren af. — See, hvor skiøn denne Knup svulmer, hvor fuld af Haab, og to ganske smaa til — oh! de komme for tidligt!" — føiede han smilende til.

Saa gik det en kort Tid! Først da han et Par Gange var kommen langt sildigere end sædvanligt hiem, bleve hans Venner uroelige.

"Bedste Emil!" sagde den Ældste til ham, "jeg vil ikke fritte. Din Lykke glæder mig — den er mig nok! men Du veed, jeg er Din Ven og kan tie! — Naar Du vil blive silde ude, saa tag mig med. Stil mig hvorhen, Du ønsker; jeg skal staae som en Muur, og kun tiene Dig til Bedækning!"

"Jeg takker Dig, og erkiender Dit Venskab! Ved Gud! endnu er der ingenting at befrygte; desuden gaaer jeg aldrig ud uden Pistoler."

"Ret godt, men alene!"

"Den Vei, jeg gaaer, kan ikke give Anledning til Mistanke. Jeg giver Dig min Haand paa, ved den mindste Fare, som jeg mærker, skulle I Begge følge mig! — Dog til Beviis paa, at jeg sætter Priis paa Din Fortroelighed, betragt engang dette Portrait!"

Han viste sin Ven et lille Miniatur-Portrait af et særdeles smukt Fruentimmer, fattet en medaillon og besat med meget kostbare Stene, hvilke dog forekom Holdern ret bekiendte. Siden efter begreb han, at Emil selv havde ladet Portraitet indfattet, og dertil betient sig af et Smykke, som havde tilhørt hans Moder. Han bar det i en sædvanlig Guldkiæde om Halsen. Hans Ven beundrede dets Skionhed. Emil betragtede det omt og med Tilfredshed, og giemte det atter i sin Barm.

Alles Sieles Bededag var længst forbi; denne Fest, som fast alt for levende tilbagekalder os alle de os Dyrebare, som vi have mistet, havde giort Brødrene bekymrede for deres Ven, men alle afskrækkende Hentydninger paa den ubønhørlige Død, som saa smerteligt havde saaret ham, gik han oprømt forbi. "Hans Gemyt er helbredet!" jublede

de Begge. Dagene vare klare og kiølige, Nætterne alt kolde, Emil friſk og blomſtrende, ſom hans ſidſte, juſt udſprungne Roſe.

Den yngſte Holdern, mere letſindig og ſarkaſtiſk end Broderen, kiendte ikke Roſentræets Hemmelighed ſaa nøie, ſom denne. Tvertimod, da han en Morgen beſøgte Emil paa hans Værelſe, ſmilede den eneſte blomſtrende Roſe ham ſaa venligt imøde, at det ſiden efter faldt ham ind, at ville bede Emil om at overlade ham den, for at bruges til en Gave paa en tydſk Venindes Fødſelsdag, den følgende Morgen. Han ſatte ſig ſtrax ned for at ſkrive nogle Vers i denne Anledning, og for at bevæge ſin Ven, vilde han foredrage ham diſſe tilligemed ſin Begiæring.

Da hans Digt var færdigt, vilde han gaae til Emil, men fandt ham ikke hiemme. Han ventede paa ham i deres fælleds Værelſe indtil ſilde ud paa Natten. Han kom ikke! Det forundrede ham. Emil var endnu ikke bleven nogen Nat ude; og den følgende Morgen var han endnu ikke kommen hiem! Holdern ventede til Klokken elleve, til tolv — forgiæves! Nu turde han ikke længer opſætte ſit Beſøg, og de Vers, han havde færdige,

tydede hen paa en Rose. Han havde intet Valg mere! — Rask besluttede han at begaae et Rov, i det Haab at Venskab vilde undskylde det, især siden han var vis paa at træffe Emil hos deres fælleds Veninde, og kunde giøre Regning paa hendes Forbøn. — I denne Hensigt traadde han ind i Emils Værelse; men han blev sparet for en Forbrydelse. Rosen var der ikke mere. Emil maatte alt Dagen før have skaaret den af, maaskee i samme Øiemed.

Men hans Fortrydelse veeg snart for en større Uroe. — Emil var ikke hos deres Veninde. Heller ikke kom han hiem. Ingen havde seet ham; Ingen vilde vide Noget om ham. Et just ankommet Brev til ham fra hans Onkel, der sandsynligen meldede dennes forestaaende Ankomst, forøgede den almindelige Engstlighed.

Saaledes hengik mere end fiorten Dage. Forgiæves blev der søgt overalt, forespurgt hos Venner og Bekiendte, giort Anmeldelser til Politiet. — Han var, uden Spor, forsvunden. En gammel simpelklædt Kone havde næsten hver Dag ængsteligen erkyndiget sig om ham, men med saamegen Forsigtighed, at Brødrene først længe efter

fik det at vide. Tieneren Guiseppo, en Mand til Aars, var ude af sig selv. Han syntes, endnu tidligere end Emils Venner, at have opgivet Haabet om hans Tilbagekomst. Begge Holdern kunde i de sidste Dage ikke længer afholde sig fra at besøge Capuziner-Kirken. De traf faa Folk der; dog bemærkede de næsten dagligen, to meget velklædte, i store Slør indhyllede Fruentimmer, af hvilke det Høieste flere Gange saae sig ængsteligt om, og endog eengang, saa kom det dem idetmindste for, giorde Mine til at tale til dem, dog gik hun roeligt forbi. Her lod sig heller Intet opdage.

Endeligen, da de en Morgen, skiondt sildigere end sædvanligt, endnu engang i deres Fortvivlelse vilde besøge denne Kirke, og i denne Hensigt toge Veien over Piazza Barbarini, bemærkede de i Midten af samme ved Vandspringet et Sammenløb af Mennesker.

"Hvad er der?" spurgde de Een, som kom dem imøde.

"En Dræbt, som man sandsynligen har fundet i Campagoen?"

Blege af Anelse og Skræk traadde de skiælvende Venner nærmere.

Det var Emil! Skion endnu i Døden, laae han paa Baaren; den kiøligere Aarstid havde endnu bevaret hans Træk i deres Fasthed. Forbittrelse syntes at herske deri; den venstre Haand var knyttet, hans Klæder i Uorden, men ikke sønderrevne, kun et Saar i Brystet synligt.

Det er Skik i Rom, at de Dræbte eller Døde, som undertiden findes, blive baarne omkring i Byen, og udstillede paa alle offentlige Pladse for Publikums Øine, indtil Nogen mælder sig, som kiender dem. De blive da overleverede til deres Slægtninge og Venner, som besørge deres Begravelse.

"Det er ham!" raabte de fortvilede Brødre, "vi kiende ham! Bærer ham til vort Huus! O! græsselige Syn! Hvor er han funden? naar?"

"I Morges, strax uden for Stadsmuren, ikke langt fra Porta Salara!"

I dette Øieblik trængte sig to velklædte Fruentimmer i lange Slør igiennem Mængden. — Brødrene troede at gienkiende de Tvende fra Capuziner-Kirken. — De nærmede sig Baaren!

Et dæmpet Skrig; begge sank afmægtige til Jorden. Vrimmelen omringede dem; de bleve bragte ind i den nærmeste Barbers Huus!

"Hvorhen?" spurgde Bærerne ved Liget.

"Efter mig!" stammede den ældste Holdern, og ravede foran Toget.

Den Yngste fulgte med mere Fatning de bortbaarne Fruentimmer hen til Huset; men Døren var lukket i; Folket stimlede tæt til, man vilde ikke lukke op; endeligen bliver en Vogn hentet; Damerne blive løftede ind. En høi Mumlen gaaer fra Mund til Mund. "Det er ingen Ting! De har ikke kiendt den Døde! vi veed jo, hvorledes de Fornemmes Nerver ere beskafne. De kom tilfældigviis fra Messen; tænkte paa intet Ondt. Blot Forskrækkelse ved Synet af den Dræbte!" Kudsken spørger "hvorhen?" man nævner en Marchese; Navnet kunde Holdern ikke forstaae; "til hendes Villa, strax indenfor Muren, ved Porta Salara!" —

Brødrene samledes igien ved Emils Lig. — Under Taarer blev det nøie undersøgt. Brystet alene var begyndt at gaae i Forraadnelse. Det Instrument, hvormed Mordet var begaaet, lod sig

ikke bestemme. Hans Klæder vare alle tilstæde, dog savnedes hans Uhr, Penge og andre Kostbarheder. En lille, velbekiendt Ring, men som var uden al Anseelse, sad endnu paa hans Finger. Holdern trak den sagte af til et dyrebart og sørgeligt Minde. En Pistol var funden omtrent tyve Skridt fra ham; det var hans egen, og uden Ladning. Havde han aftrykt den mod sin Morder? Var den afvristet ham? eller, skrækkelige Tanke! havde han vendt den mod sig selv? Hvor ofte havde han ikke truet dermed! vel er det sandt, det, hvorom et Menneske taler frit, udfører han sieldent! Han var jo ogsaa munter og lykkelig! Pistolen laae jo ogsaa alt for langt fra ham, desuden var han jo plyndret!"

Under slige Betragtninger, hvori de fra alle Hiørner tilstrømmende Bekiendtere toge Deel, ophørte Brødrene ikke at være virksomme. Den Aldste ilede ufortøvet til Monsignore Cell**, den daværende Præses i Criminal-Retten. Han forelagde ham i faa Ord den heele Begivenhed, føiede kun til, hvor elsket Friherre von Z** var af sine Landsmænd, hvorledes de Alle ved ham anraabte Dommeren om Retfærdighed og Hævn, og for-

glemte ikke at lægge Vægt paa den Omstændighed, at den Dræbte var en af de sidste Spirer af en gammel anseet og riig Slægt, der ikke vilde vægre sig ved nogen Udgivt for at opdage den nedrige Morder.

Monsignore Cell** gav ham roelig og mild et Svar, overeensstemmende med hans Ønsker, og Holdern begav sig atter hiem, hvor Broderen imidlertid havde giort alle nødvendige Anstalter til en hurtig Begravelse. Saaledes som Emil var funden, blev han lagt i Kisten, indhyllet i sin Kappe. Han var Protestant; følgeligen blev han jordet den følgende Morgen i al Stilhed, kun ledsaget af sine Landsmænd, tæt ved Cajus Cestius's Pyramide.

Liigfølget gik hver til Sit. Brødrene begave sig hiem, som i en Drøm; rundt om dem var Alt øde og tomt. Nætterne tilbragte de uroelige og søvnløse. Den tredie Morgen bleve de eenige om, Begge ganske alene at besøge Emils Grav. Det var dem ikke ubekiendt, hvor ofte Dyr og raa Pøbel i denne afsides liggende, menneskefomme Egn mishandle Protestanternes friske Grave. Det paa-

laae dem, som en hellig Pligt, at sørge for den værgeløse Vens uforstyrrede Ro.

Sørgeligt men i Fred hævede den lille Gravhøie sig i Morgensolen. De bemærkede paa eengang en endnu ikke ganske forvisnet Rose, som var midt derpaa stukket ind i den løse Jord.

"Det er hans!" raabte forbauset den ene Broder!

"Ja! hans er det!" gientog den Anden.

Hiin Rose, med de to smaa Knupper var dem Begge alt for mærkværdig og kiendelig, omendskiondt de knyttede forskiellige Erindringer dertil. De betragtede den taus, den ældste Holdern, Emils Ord i Minde, med sønderrivende Følelser!

Den Yngste brød endeligen Tausheden.

"Du har en Afmindelse om hans Lig, kiære Broder! lad mig da beholde for mig denne hensmuldrende Erindring om hans nys ligesaa yndigt blomstrende Liv, der endnu før er hensmuldret!"

Han trak Rosen op, giemte den omhyggeligen i sin Barm, og begik saaledes, skiondt i ædlere Hensigt, det forbryderske Ran, hvilket Skiæbnen den første Gang havde afholdt ham fra. Da han var kommen hiem, betragtede han Rosen endnu

engang med Veemod, og lagde den, en dyrebar Reliqvie, iblandt de hemmelige Afmindelser fra hans skiønneste Timer.

Den følgende Morgen traadde han bleg og uroelig ind i sin Broders Sovekammer; Denne, der saae ham i en usædvanlig Bevægelse, spurgte om Aarsagen.

"Jeg har havt en høist forunderlig Drøm, eller rettere Vision," var Svaret. "Det lykkedes mig dog endeligen i Nat at falde i Slummer; med Eet forekom det mig, som om en kold Luft blæste paa mig. Jeg slog Øinene op. Emil, saa forekom det mig, stod for min Seng, indhyllet i sin blaa Kappe, det blødende Bryst kun halvt synligt. Han saae alvorligt paa mig; og da jeg forskrækket stirrede hen paa ham, truede han mig med Fingeren og strækkede den henimod den Skuffe, hvori jeg i Gaar har forvaret Rosen. Da jeg forvirret og halv i Søvne endnu, vilde reise mig op i Sengen, forsvandt han; og da jeg fuldkomment havde faaet min Besindelse, saae jeg Intet mere."

Begge bleve snart enige om, at det Heele havde været en Drøm, hvortil den ved Rosen ophidsede Phantasie havde givet Anledning. I denne

Overbeviisning og for at give hiin en anden Retning, søgte den yngre Holdern, i Forening med nogle Nyeankomne, endnu samme Dag i allehaande Adspredelser at forglemme sig selv. Det lykkedes ham over al Forventning; men den følgende Morgen traadde han, endnu blegere end Dagen før, ganske forstyrret ind til sin Broder.

"Nei! det er ingen Drøm" raabte han. "Jeg har seet ham igien. Det var Emil selv. Jeg tænkte hverken paa ham eller den frygtelige Rose. Jeg var just gaaen til Sengs, og laae endnu vaagen, skiøndt med lukte Øine. Jeg kunde ikke engang falde i Søvn. Paa engang kom det mig for, som om en kold Haand ganske sagte berørte min Pande; da jeg forbauset saae i Veiret, stod han bleg og alvorlig for mig, ligesom i Gaar. Han giorde selvsamme Bevægelser, og forsvandt ved et Udraab af min Forskrækkelse. Jeg beholder ikke et Øieblik længer denne Rose, som han saa strængt kræver tilbage. Kom med Broder, vi ville atter lægge den hen paa hans Grav. Har jeg, uden at tænke derpaa, saaret min Ven, vil jeg ogsaa strax igien giøre det godt."

Rosen blev stukket ned i Jorden paany, og med lettet Sind vendte Brødrene hiem igien fra deres Valfart. Den tredie Nat gik roelig og uforstyrret hen; ligesaa de følgende.

Faa Dage efter blev den ældre Holdern kaldet til Monsignore Cell**. Den vakkre gamle Mand kom ham venligen imøde, og paa hans hæftige Spørgsmaale, om Morderen var opdaget, svarede hiin roeligt:

"Vi have vel nogle Spor, men meget svage. Betroe mig blot om Deres dræbte Ven ikke stod i nogen Kiærligheds-Forbindelse her i Byen?"

"Jeg troer rigtigt nok at burde besvare dette Spørgsmaal med Ja, men jeg har ikke selv villet slaae derpaa, fordi jeg troede, det stred imod den Afdødes Ønske."

"De veed ikke med hvem?"

"Nei, Monsignore!"

"Heller ikke, i hvilken Egn af Byen hans formodede Elskte boer?"

"Heller ikke! — dog jo! en Formodning opstaaer i min Siæl: maaske ikke langt fra Porta Salara."

"Hm! det slaaer ind! Har De seet Den, De formoder var hans Elskte?"

"Nei! kun eengang et Miniatur-Portrait! Gode Gud! Nu falder det mig først ind; han bar det sikkert altid hos sig; og det fandtes ikke paa hans Lig. — Troe mig, Monsignore, han maa være falden for Roverhænder. Tillad mig at føie Beskrivelsen af dette Portrait til Listen paa de øvrige Kostbarheder, der savnes."

"Alting vil venteligen opklare sig, kiære Søn! Vi famle endnu i Mørke. Det er imidlertid min Skyldighed at berette Dem, hvad der giver mig Anledning til dette Spørgsmaal; dog behøver jeg vel ikke at lægge til, at en ubrødelig Taushed indtil videre er nødvendig og vigtig."

Holdern gav sit Ord derpaa.

"For nogle Dage siden" tog Monsignore Ordet, "forlangte en gammel Kone indstændigt at faae mig i Tale; man havde meldt mig hendes Paatrængenhed, og jeg givet Befaling til, at lade hende komme for mig."

"Efter hendes Beretning, havde hun været Amme hos den nuværende Marchese Tremonti, og levede endnu i hendes Huus. Dette er en ung,

temmelig formuende Enke, som nogle Maaneder af Aaret beboer en Villa, paa en eensom Kant af Byen, indenfor Murene, ikke langt fra Porta Salara. Hendes Frue, blev Ammen ved, lod Monsignore vide, at hun var beredt til at meddele ham Omstændigheder, som maaskee kunde tjene til Opdagelse af hiin unge Tydskers Mord, hvis Død havde gjort saamegen Opsigt, dog kun under den udtrykkelige Betingelse, at hendes Navn ikke blev nævnet under den hele Sag, og at intet videre Spørgsmaal blev hende forelagt; thi hendes Meddelelser vare kun Gisninger, og hun kunde hverken sige Mere eller Mindre. Hun saae sig nødt til at angive denne Forholdsregel, siden Scenen maaskee under Sagens Løb, torde blive forlagt i Nærheden af hendes Villa, og hendes Rygte maaskee løbe Fare, hvis hun ikke i Forveien søgte at sætte det i Sikkerhed."

"Frue Marchesen, bemærkede Monsignore, er en bekjendt dydig Dame, af høi Fødsel og ulastelige Sæder; jeg tog derfor ikke i Betænkning at inde gaae hendes Forlangende. Saasnart jeg havde lovet denne gamle Kone at iagttage hendes Herskab-Betingelse, berettede hun mig, i Marschesens Navn,

at en af hendes Kammerpiger, **Donata**, efter al Sandsynlighed maatte vide Noget om dette Mord. Den gamle Amme pleiede at ledsage Marchesen i Capuziner-Messen; kun naar hun enten af Svagelighed eller af andre Aarsager blev afholdt derfra, maatte undertiden Donata gaae i hendes Sted; omendskjøndt dette Barn egentligen kun var antaget, for at gaae den gamle Amme til Haande. — Dette havde nu især i de sidste Uger været Tilfældet."

"En Morgen, da Marchesen, under hendes Ledsagelse, havde forladt Capuziner-Kirken, og fordybet i fromme Tanker fortsatte sin Vei, befandt de dem uformodentligen i en tyk Vrimmel af Mennesker, og bleve saaledes, næsten imod deres Villie, trængte henimod en Bærebør, hvorpaa der hvilede et blodigt Liig. Dette gyselige Syn betog Marchesen hendes Bevidsthed, dog i det hun fast afmægtig sank overende, hørte hun hendes Ledsagerinde i sin Skræk udstøde et høit Skrig, og da hun var kommen til sig selv igjen i et Huus der i Nærheden, saae hun Pigen i en endnu ynkværdigere Tilstand, end hun selv befaldt sig. Hendes Øine rullede vildt omkring, og efter at hun ved Rystelsen af Vognen, som bragte dem hjem, havde faaet Mælet

igjen, syntes hun dog endnu ikke at kjende, hvad som omgav hende, men raabte flere Gange, endnu ude af sig selv: "Det er ham! ham! Saaledes saae jeg ham! just saaledes!"

"Ankomne til Villaen, bleve de Begge bragte til Sengs; dog kom Marchesen sig snart, da hun kun var bleven betagen af den øieblikkelige Skræk; dreven af Forundring og Nysgjerrighed begav hun hun sig strax til Pigens Seng, der just var opvaagnet af en kort og ængstelig Slummer. Marchesen spurgte hende ligefrem, hvad hun havde meent med hine Ord. Men Donata talede endnu vildt; og forblandede et Syn, som hun vilde have havt, og en Rose, hvilken hendes Herskab nogle Dage i Forveien havde fundet i Haugen, paa en saa forvirret Maade og uden Sammenhæng med hinanden, at Marchesen igjen maatte forlade hende, uden at erfare noget Bestemt derom; dog først efter at have sørget for Pigens omhyggeligste Pleie.

Kort efter var Donata kommen sig; dog blev hun ved at være dybsindig og indvortes urolig. Marchesen lod hende kalde og fornyede sit Spørgsmaal. Pigen saae forundret paa hende; hun vidste ikke, hvad hun havde sagt. — Nu gjentog hen-

des Frue hendes egne Ord for hende, erindrede hende om hendes paafaldende Banghed for den fundne Blomst, som hun ikke ret havde trøstet sig til at komme nær, og ikke engang havde været at overtale til, at gaae i Mørke ind i det Værelse, hvori den befandt sig. Endeligen foreholdt Marchesen hende at hun flere Gange i hendes Vildelse med stivt hen for sig stirrende Blikke havde raabt: "Hvad vil Du? Jeg har jo ikke Rosen længer!" Donata blev forlegen. Endeligen, efter lang Betænkning, gav hun en Forklaring over det Forefaldne, som paa ingen Maade tilfredsstillede hendes Frue. Det blev kun Denne klart, at hiin Rose, hvilken hun, som sagt, havde fundet i Haugen, tidligere maatte have befundet sig i Pigens Hænder, og paa en eller anden Maade staae i Forbindelse med den Dræbte; men hvor hun har faaet den fra, vil hun paa ingen Maade sige, og just denne Vægring, berettede den gamle Amme, kommer Marchesen saa mistænkelig for, at hun holder det for sin Skyldighed, under den indgaaede Betingelse, at overgive Sagen i Monsignores Hænder."

"Jeg forelagde den Gamle", blev Mosignore Cell* ved, "flere Spørgsmaal angaaende Pigen.

Hun vidste kun lidet at sige mig, kun at hun var et ungt Barn paa femten til sexten Aar, og nogle faa Maaneder i Marscheſens Tjeneſte. — Ingen, uden hendes Moder, havde beſøgt hende, hvilket desuden Ammen, under hvis særdeles Opſyn hun stod, heller ikke vilde have tilladt; blot vilde denne erindre sig, at hun et par Gange om Søndag-Eftermiddage havde overrasket Donata i Samtale med en ung, velklædt Knos uden for Indgangs-Porten af Villaen; imidlertid da Marcheſen ved denne Leilighed havde viist sig saa opbragt mod Pigen, saa, meente den Gamle — maatte der maaskee være en dybere Grund til hendes Utilfredshed, hvilken hun ikke kjendte, omendskjøndt hendes Frue nu først, da Donata, bedrøvet over hendes Herskabs vedvarende Fortrydelse, med Taarer havde yttret: at hun hellere strax vilde forlade sin Tjeneſte, paa engang havde beſtemt sig til at underrette Monsignore om Alt, og overlade til ham, om han maaskee fandt det raadeligt, strax at lade hende hæfte."

"For ot undgaae al Opsigt," føiede Monsignore til, "beſtemte jeg mig dertil. Pigen er alt i min Vold, men under saa mildt Fangenskab, at hun selv, om hun endog, som jeg haaber, er uskyl-

dig, maa være tilfreds med de Forholdsregler, jeg har taget. Jeg vil anmode Dem om, min Søn! i Morgen at bievaane Forhøret, dog uden at vise Dem, for at komme efter om denne unge Pige ligner det Portrait, De har omtalt."

Holderne gik. Han kjendte Emils Forbindelser alt for lidet til hverken at tillade sig Formodninger eller Tvivl. Dog — skulde Emil være bleven et Offer for en Intrigue med en Kammer-Pige? — Naar han tænkte paa sin Vens dybe hemmelighedsfulde Alvor, paa det fortræffelige, herlige Portrait, forekom det ham umueligt;" — dog — dets rige Indfatning havde Emil jo, som det syntes, selv bekostet; skulde maaskee den kostbare Ramme meddele den Elskte det udvortes Værd, som manglede hende, og som ogsaa i og for sig selv kun var en Ramme? Han taug, som han havde lovet, og mødte den følgende Dag paa bestemt Tid.

Han blev ført ind i den Sal, hvor Retten holdtes, og man anviiste ham et Indelukke, hvori han kunde bemærke og høre Alt, men ikke sees.

Donata blev ført frem; en lille fiin Skabning, hvis Ansigtstræk, skjøndt rene og yndige, ikke havde den mindste Lighed med Portraitet. Hun

var bleg og ryſtede næſten af Frygt. Pater-Audi-teuren ſøgte med en, i Sandhed faderlig, Tiltale at indgyde hende Mod. Han erklærede hende, at For-udſættelſe om Brøde ikke havde bevæget Retten til at indſkrænke hendes Friehed; det var kun for at forebygge den Forargelſe, hvilken fremfuſende Ryg-ter om en ſaa uſædvanlig Begivenhed let kunde op-vække blandt Publikum. Hun ſkulde kun tage Mod til ſig, og oprigtigen fortælle, hvad der havde givet Anledning til hendes Afmagt paa en offentlig Plads. —

Donata, ſom var bleven driſtigere ved denne venlige Indledning, ſvarede beſkedent, "at denne Hændelſe var hende ſelv uforklarlig, og derfor og-ſaa hun ſaameget villigere til at berette Alt, ſom hun ikke var ſig nogen Uret bevidſt."

"Synet af en Roſe, hvis lige i Skjønhed jeg ſjelden har ſeet," begyndte hun efter en kort Efter-tanke, "henrykkede mig en Dag ſaameget, at jeg beſluttede at ſætte den i friſk Vand, for deslænger at vedligeholde dens blomſtrende Tilværelſe. Jeg ſtillede den hen paa mit Bord. Om Natten blev jeg pludſeligen vækket, jeg kan ikke ſige paa hvad Maade, thi jeg veed det ikke ſelv; kun troede jeg

at fornemme en kold Trækvind, og meente at have forglemt at trække Døren ret til. — Jeg reiste mig i Veiret; da saae jeg ganske klart, endskjøndt det var fuldkommen mørkt i Værelset, en rank skjøn Yngling staae for mig. Han var bleg og alvorlig, lyse lokkede Haar laae som en Glorie om hans Ansigt. En dunkelblaa Kappe hang over den ene Skulder, og Flippen deraf holdt han paa den anden Side med Haanden fast trykket til sit Bryst, som om han vilde bedække et Saar dermed, med den anden Haand pegede han betydende paa Rosen i Glasset, og bevægede den derpaa langsomt mod Vinduet. Jeg forstod ikke ret tydeligen hans Mening, om han vilde, at jeg skulde kaste Rosen bort eller bringe den i Hovedsløien af Bygningen, som laae ligefor hans udstrakte Finger. Saaledes stod han længe ubevægelig; jeg havde Tid nok til at betragte ham; thi min Tunge og alle mine Lemmer vare stivnede af Skræk, dog tvang noget Uforklarligt mig til at hæfte mine Blik paa ham; endeligen lykkedes mig at gjøre en Bevægelse, da forsvandt han med Eet, og jeg sank bevidstløs tilbage paa Puderne. Da jeg kom til mig selv igjen, gryede det ad Dag; jeg sprang hurtigt, endnu skjælvende ud af

Sengen, og kaſtede Roſen ud i Haugen; derpaa ravede jeg igjen til mit Leie, og ſank ſtrax i en vederqvægende Søvn."

'Jeg vaagnede ſilde; Marſcheſen ſtod for min Seng. Hun havde ogſaa havt en urolig Nat; jeg var bleven hende ſaa uſædvanligt længe borte, og hun kom nu ſelv for at vække mig; jeg gav en Upaſſelighed fore; thi jeg vovede hverken at tilſtaae hende eller nogen Anden, hvad der var mødt mig. Hun ſyntes at misunde mig min trygge Søvn; og gik imod Sædvane ud i Haugen, for at vente paa mig, til jeg kunde følge hende."

"Da jeg havde kaſtet mig i Klæderne, og traadte hen imod hende, havde hun juſt fundet Roſen. Til min ſtørſte Forundring tog hun den op; thi hun havde ellers altid, ſom flere Damer, yttret den ſtørſte Modbydelighed for denne Blomſt. Hun betragtede den forbauſet og dybſindig, befalede mig at bringe den op i hendes Cabinet og ſætte den i et Bæger. Jeg troede, jeg ſkulde have ſunket i Jorden. Det var mig umueligt at adlyde hende; min Undſkyldning var viſtnok meget forkeert; Hun ſaae paa mig med ſtore Øine, bar den ſelv op, og udførte hvad hun havde overdraget mig. Da det blev

mørkt, har det for ingen Priis været mig mueligt at gaae alene ind i det Værelse, hvor Rosen stod, og da jeg erindrede mig Marchesens forrige Modbydelighed for Duften af en saadan, undskyldte jeg mig med en lignende. Hun befalede mig alvorligt at følge sig. Jeg maatte adlyde; dog blev jeg ikke det Mindste vaer, men jeg vovede heller ikke at komme Bordet nær. Hun maatte selv give Blomsten frisk Vand, og den tog ikke af i Skjønhed og Ynde."

"Saaledes gik det mig dagligen, dog spurgte Marchesen mig kun den første Morgen om Aarsagen, men jeg taug; fra den Tid af betragtede hun mig altid med mistænksomme Blik, og en hemmelig Uroe syntes mig at udtrykke sig paa hendes Ansigt. Da hændte det sig, at vi paa Piazza Barbarini stødte paa en Stimmel af Mennesker; "en Dræbt!" gik det fra Mund til Mund. Marchesen syntes at blive underlig derved. Hun befalede mig at følge med, og uden Anelse traadte jeg tillige med hende foran Vaaren. Det var ham, ham som viiste sig for mig hiin Nat, ligesom han nu laae livlos for mig, saaledes stod han dengang, levende kunde jeg sige, for mine Øine. Jeg sank bevidst-

los, paa eengang med mit Herskab, ved Siden af hende til Jorden. Først efter en kort Sygdom erfarede jeg, at jeg, uden selv at vide det, havde forraadt min Hemmelighed. — Hvad jeg her beretter har jeg Ord til andet tilstaaet Marchesen; men hun bliver ved at paastaae, at jeg fordølger hende Sandheden, og jeg maa have kjendt det unge Menneske, have staaet i Forbindelse med ham, være vidende om hans Død. Det er ikke saa. — Ærværdige Fædre! ved den Høistvelsignede! jeg har intet Mere at sige."

"Hvor er denne betydningsfulde Rose bleven af?"

"Jeg veed det ikke; siden den ulykkelige Dag, da vi traf paa den Døde, har jeg ikke mere seet den. Den gamle Amme har, uden jeg har spurgt derom, fortalt mig, at Rosen alt for længe siden var visnet og kastet bort."

"Hvorfra havde I faaet den?"

Her stammede Donata og sagde med et bønligt Blik paa Den, som spurgte: "Jeg har fundet den uden for Porten af vor Villa."

"Fundet! Umueligt Barn! en her saa sjelden Blomst?"

"Kunde Marchesen ikke selv have kastet den bort?" meente Pigen rødmende, og næsten uforstaaeligt."

"Eller I faaet den til Foræring af en vis ung Knøs, med hvem I undertiden har talt just uden for Porten."

"Hvad mener I? Ærværdige!" raabte Donata blegnende.

"At I maa sige os denne Ynglings Navn, saafremt I har en god Samvittighed!"

"Det har jeg! Nuvel! Han hedder Andrea Ricci, er Mosaik-Arbeider, og staaer i Lære hos Juvelerer ** i Stræde Landotti —"

"Vi vil tage ham i Forhør!"

Vel! jeg har faaet Rosen af ham! Ak! han vilde ikke gjerne give mig den; jeg har ordentligen maattet bede ham derom! Og dog, Ærværdige Fædre! — O sikkert, sikkert er han ingen Morder, han kan ingen Morder være."

"Hvad falder Eder ind, mit Barn! Hvo tænker paa Sligt, og hvad har bevæget Eder til, at ville dølge det for Eders Herskab?"

"Fordi vi endnu Begge ere saa unge," stammede Donata rødmende, "og alt holde af hinan-

den. — Desforuden har Rosen indjaget mig en saadan Skræk! Gud veed, hvor Andrea har faaet den fra, paa en ærlig Maade ganske vist."

"Har I ikke spurgt ham derom?"

"Ærværdige Fædre! jeg har ikke seet ham siden!"

"Det klinger atter utroeligt."

"Skjøndt han vel undertiden i Ugen gaaer forbi vor Villa, saa tale vi dog kun sammen om Søndagen. Den første efterat jeg havde faaet Rosen af ham, var Marchesen upasselig og utaalmodig; jeg turde ikke forlade Værelset et Øieblik; den anden ligesaa; den tredie, kort efter hiin Begivenhed med Liget, laae jeg syg, og fra den Tid af vendte man ikke et Øie fra mig. Desuden — jeg veed ikke selv hvorfor, men jeg frygtede for at see ham."

Donata blev atter ført til hendes Kloster; et saadant Opholdssted havde de menneskekjærlige Dommere indtil videre valgt hende. Monsignore Cell** spurgte endnu Holdern, om denne Pige havde nogen Lighed med Portraitet. Han benægtede det, og forlod Salen, efterat man havde indbudet ham at møde den følgende Dag.

Han overlod sig ganske til sine Betragtninger. Han kunde ikke, med Dommerne, tvivle om Sandheden af hendes Vision; hans egen Broder havde jo havt en lignende; men hvorledes, faldt det ham paa engang ind, — hvorledes er da Rosen igjen kommen paa Emils Grav? Hvilket vidt Rum for Formodninger? Marchesen? Syntes ikke selv Donatas Beretning ganske smaat at inddrage hende i Handlingen? Skulde hun være den Elskte? Men det synes heller ikke at røbe sig i hendes Fremgangsmaade, hvilken dog kunde være grundet paa Skinsyge, O! endnu er den egentlige Sammenhæng alt for omhyllet af Mørke! Hans Hoved svimlede jo fast i denne Hvirvel af Tvivl. Han gjorde sig selv det Løvte, ikke mere at formode, kun vente og høre.

Den næste Morgen havde Holdern neppe indtaget sin anviste Plads, før et ungt Menneske med et tækkeligt Udseende blev indladt. Han saae just ikke frygtsom, men bestemt og forventningsfuld ud.

"Hvad er Eders Navn?"

"Andrea Ricci!" o. s. v.

"I har foræret en vis Donata Buroni en Rose?" —

"Hvor er hun?" raabte han med Liv, og saae sig rundt omkring.

"I sikker Bevaring, indtil Eders Udsagn gjør hende frie.

"Hvordan? Derfor har jeg ikke kunnet faae hende i Tale, eller see hende! Saafremt jeg kun engang havde talt med hende, saa havde jeg meddeelt hende Alt; saa var hun ikke kommen i Mistanke, ikke bleven hæftet? O! mit Inderste spaaede mig strax en Ulykke, da jeg slet ikke mere kunde træffe hende!"

"Fat Eder Yngling! Endnu er hun ikke i noget Fængsel. Hvis I vil være ligesaa oprigtig, som hun, og saafremt hun har sagt os Sandheden, kommer hun strax paa ganske frie Fod."

"O! det har hun vist. — Jeg kan heller ikke lyve, og vil det ikke! Fædre! hvad ville I vide! O! maatte I kun troe mig!

"I har foræret Donata en Rose!"

"O Gud! desværre, ja!"

"Hvor havde I faaet den fra?"

"Af en Dods Haand!"

"Hvorledes?"

"Jeg vil ganske omstændeligt berette det: Jeg gik en Søndag Eftermiddag min sædvanlige Vei til Marchese Tremontis Villa, for at faae Donata kun paa et Qvarters Tid i Tale. Jeg var alt for længe siden kommen efter, at jeg kunde gaae en nærmere og mere ubemærkt Vei derhen; naar jeg paa en vis Strækning, henimod Porta Salara, gik over Stadsmuren. Paa et Sted af samme er det meget let at klattre udvendigen ned, og naar man blot gaaer nogle faa Skridt længere ud i Marken, kan man derfra overse Façaden af Marchesens Villa, som ligger ikke langt borte; og — og —

"Nu! hvorfor hakker I i det!"

"Godt! Siden jeg dog engang har lovet, at sige Sandheden, saa maa det ud. Derfra blev jeg undertiden et Tegn vaer i Vinduerne af et af Frue Marchesens Værelser, som gav mig tilkjende, om jeg skulde faae Donata at see, eller ikke. Jeg sprang hurtigt ned, og med Øinene bestandigt hæftetede paa Villaen, blev jeg først vaer, da jeg stod lige ved det, Legemet af et dræbt Menneske, som laae for mine Fødder. Jeg foer sammen, saae mig hurtigt omkring, men da jeg slet ikke bemærkede Nogen, som jeg kunde kalde til, betragtede jeg den

Døde noiere. Ak! rørt gjenkjendte jeg en Yngling i ham, som jeg meget ofte havde mødt paa Murene, og som altid havde hilset mig saa venligt; nu laae han stum og bleg for mine Fødder, med Haanden, hvori en blomstrende Rose, fast trykket mod Saaret i hans Bryst. Dette Billede paa det skjønneste Liv, saa nær ved den virkelige Døde, slog mig; ak! vore oftere Møder paa et kjært Sted, sandsynligviis i lignende Hensigt, havde jo alt gjort os til Venner. Jeg besluttede at tage Rosen med mig, at gjemme den til hans Afmindelse, og siden den dog snart maatte visne, til et venligt memento mori. Da jeg nu bøiede mig ned, for at tage den, bemærkede jeg en lille Skrivertavle i Græsset; jeg tænkte: den kunde maaskee give dig nogen nærmere Oplysning om den Døde, og da den ikke syntes mig at være af synderlig Værd, tog jeg den til mig. Da jeg atter rettede mig i Veiret, blev jeg det kjære Tegn vaer henne i Vinduet; over Livet forglemte jeg Døden, og ilede, uden at opholde mig længer, til min Donata." —

"Den Dræbte er tillige bleven plyndret; et Guldhyr med adskillige Signeter og en Kjæde med

et kostbart Portrait, besat med Ædelstene, ere os forlængst angivne, som savnede."

"Kan gjerne være! Hvis jeg ikke tager feil, saae jeg ogsaa saadant Noget; men jeg er ingen Tyv. Jeg skyndte mig til Donata, talte med hende; Rosen faldt hende i Øinene; Hun bad mig om den; vel gyste det i mig, da jeg tænkte paa, hvor jeg havde fundet den, dog Blomster tilhøre Livet; og hvor kunde jeg afslaae hende en Begjering, som hun endogsaa gjentog, da jeg ikke svarede strax, med mindre jeg fortalte hende Sammenhængen, og det vilde jeg dog ikke."

"Hvorfor ikke? og hvorfor overhovedet denne strafværdige Fortielse med en blodig Gjerning, som I føler Eder uskyldig i?"

"Det Første, fordi jeg ikke gjerne vilde forstyrre eller formørke de Øieblikkes Lykke, hvori vi kunde være sammen. — Det Sidste, fordi jeg har hørt, at Angivelsen af et Mord eller af en Myrdet, fremsagt af en enkelt Person, meget tit har bragt Angiveren selv i Mistanke, eller dog i det Mindste i mange Uleiligheder. Det gik mig desuden ikke an; derfor taug jeg. Den Ulykkelige er

ogsaa nu forlængesiden funden. Det skal jo være en ung Tydsker."

"I har talt om en Skrivertavle! var der Noget skrevet paa den?"

"O! ja!"

"Kunde denne Skrivt da ikke give nogen Oplysning?"

"Det er vel mueligt, hvis jeg havde kunnet læse den; den var tydsk, formoder jeg —"

"Hvor har I Skrivertavlen?"

"Jeg har den ikke mere!"

"Hvor er den da bleven af?" —

"Jeg har flyet den til Een, der skulde fortolke mig, hvad der staaer skrevet paa den, men jeg har ikke seet ham siden."

"Hm! Hvad er det for en Mand?"

"Jeg veed ikke hans Navn, men jeg kjender ham ret godt, naar jeg seer ham igjen. Han fører undertiden Fremmede ind i vor Boutik, for at kjøbe der. — Ved slige Leiligheder har jeg hørt, at han forstaaer Tydsk, og sommetider ogsaa har talt det."

"Har han da ikke spurgt Eder, hvor I havde Skrivertavlen fra?"

"Nei! men jeg har af egen Drivt betroet ham, men ogsaa ham alene, den hele Sag; thi jeg gad gjerne vide, hvad der stod paa Skrivertavlen. Jeg raadede ham endogsaa til, at han skulde tage Flere med sig, og bære sig saaledes ad, som om han selv opdagede den Døde; maaskee har han ogsaa gjort det, thi et par Dage efter blev Liget bragt ind!"

"Hvorledes seer denne Mand ud!"

"Jh! deter en Mand alt til Aars, temmeligen høi, ret godt klædt, i en nye graa Overkjole! O! jeg kjender ham nok!"

"I indseer dog vel, at vi ikke paa Eders blotte Ord kan fæste Troe til en Beretning, der fast mere klinger som et Eventyr, end som Sandhed; indtil Eders Herre, Eders Slægtninge, Eders forrige Liv ere gaaet i Borgen for Eder, eller til vi paa en eller anden Maade har opdaget den virkelige Sammenhæng med dette Mord, maa I blive i Forvaring! —

"O ja! det begriber jeg rigtigt nok!"

"Har I siden den Tid ikke seet den Døde?"—

"Hvad mener I?"

"Om han ikke har vist sig for Eder?"

"Jeg troer ikke paa Spøgelser."

"Saameget desbedre! I bliver nu hos os; vi vil give Eders Herre den fornødne Underretning." —

"Desværre har jeg kun været hos ham i kort Tid. Han kjender mig ikke ret endnu, men jeg har Slægtninge, fattige, men redelige Folk!" Han nævnte dem.

Navnene bleve skrevne op. "I vil," sagde man til ham, faae et Par Dages Tid til at betænke Jer i; brug den vel!"

"Ret godt; jeg frygter ikke, men Donata!"

"Vil intet Ondt vederfares, hvis I har sagt Sandhed!"

Han blev ført ud af Salen? Monsignore traadte hen til Holdern: "Hvad er Deres Mening om dette Udsagn?"

"Det kan være sandt!"

"Usandsynligt er det ikke, men vel usædvanligt, ligesom den hele Begivenhed; men denne Knøs kan ogsaa være en udlært Spidsbub! Min Søn! det er den Forbandelse, som hviler paa Dommeren, at han paa Embedsvegne aldrig tør troe paa nogen Uskyldighed, aldrig tør drage Slutninger fra sine egne Følelser. — Sæt nu, at hele

denne Beretning om Rosen kun var et Spil, hvormed Hensigten først bliver os tydelig, naar Sandheden ligger nøgen og bar for os." —

Med dyb Følelse fortalte Holdern ham, sin Vision; Gjenkjendelsen af Rosen paa Graven. "Det Sidste som Spil, lod dog til at være ganske hensigtsløst."

Monsignore rystede paa Hovedet. "Det gjør mig ondt for de unge Mennesker. — Saameget vil jeg endnu betrøe Dem, — Knosen giver jeg endnu intet haardt Fængsel. Besøg os om to Dage igjen, min Søn!

Holdern forlod denne Gang Retssalen endnu dybere rørt, end sidst. Hvad vilde han ikke give for, at det havde været ham, som havde fundet den Døde, som blot havde fundet Skrivertavlen. Forsvindelsen af denne gav ham en nye Gaade at opløse. — Hvilke Ord kunde den indeholde, som formaaede at paalægge en Fremmed Dølgsmaal og Taushed. Dens Udeblivelse lignede ikke et blot Tilfælde; thi var det end ikke hiin Mand om at gjøre, at tilfredsstille det unge Menneskes Nysgjerrighed, saa havde dog den Dræbtes Skjæbne opvakt en saa almindelig Deeltagelse, at selv det mind-

ste Bidrag til at oplyse denne Begivenhed kunde vente en riig Belønning. Man maatte søge denne Mand op, men paa hvad Maade? Beskrivelsen af hans Person kunde passe paa Tusende, var maaskee endog med Villie gjort saa ubestemt. Nu Taalmodighed! Hidindtil vare Forhørene kun at ansee som foreløbige; det næste vilde sikkert blive af mere Vigtighed. —

Holderns Formodning indtraf. Denne Sag var imidlertid rygtet lidt efter lidt, dog mere i de romerske, end i de tydske Cirkler; thi Brødrene forstode at tie; det var dem desuden ogsaa ubehageligt at tale om en Begivenhed, der saa dybt saarede deres Gemyt.

Denne tiltagende Offentlighed tilskrev Holdern det, at han fandt den næste Forsamling i Retssalen forøget med nogle flere Personer. Nogle Folk af lavere Stand anmeldte sig som Andrea Riccis Paarørende; deres Vidnesbyrd vare ikke alene fordelagtige, men endog ærefulde for Inquisiten, og syntes at hæve enhver Mistanke. — I en tilstædeværende, velklædt Borger erkjendte Holdern snart Andrea Riccis Læreherre, men allermeest drog en meget gammel, dog endnu rørig og

ærværdig Olding, i Capuzinerkutte, hans Opmærksomhed hen paa sig. — Simpelt og grovt klædt, som disse Fædre altid ere det, havde hans Udvortes intet andet Tiltrækkende, end hvad den indre Aand meddelte det; en ædel Holding, og et skarpt, ofte mod Himmelen opløftet Blik.

Monsignore Cell** gik ham med sienlynlig Høiagtelse, skjøndt noget forundret, imøde, da han, strax efter Holdern, var traadt ind i Salen, og førte ham til en af ham selv udvalgt Plads, hvorfra han kunde see Inquisiterne i Øinene, uden dog at blive synderligen bemærket af dem.

Endnu førend Disse bleve indførte, traadte Juveleren frem, og talte med megen Roes til Andrea Riccis Fordeel. — "Desuagtet" føiede han til, "skylder jeg Sandheden at meddele en Omstændighed, som rigtigt nok ikkun bidrager alt for meget til at opvække en svær Mistanke imod det unge Menneske. — Vi see her i Rom just ikke meget samvittighedsfuldt paa, hvad det er for Personer, af hvilke vi kjøbe. Jeg har derfor heller ikke taget i Betænkning at tilhandle mig, for en temmelig billig Priis, nogle Ædelstene, hvilke Andrea for nogle Dage siden tilbød mig, under det Foregivende, at

En af hans gode Bekiendte havde betroet ham saadan Een, for at giøre mig bekiendt med de Øvriges Værd; thi de vare Alle eens. Da vi vare blevne eenige om Kiøbet, bragte han mig Flere. Pengene derfor gik igiennem hans Hænder."

"Da han nu i Forgaars blev hæftet, og jeg indstævnet, faldt det mig ind, da jeg tillige havde hørt Noget ymte om Sagens Sammenhæng, dog for en Forsigtigheds Skyld at undersøge hans Giemmer. Til min største Forbauselse fandt jeg, i en Skuffe under hans Arbeidsbord, tre Ædelsteene, omhyggeligen indviklede, og ganske af samme Slags, som de, jeg nyeligen havde kiøbt. — Uden Formue selv, og uden Penge, thi jeg seer meget nøie paa at mine Lærlinge ikke have flere, end de, hvilke de fortiene hos mig, kan jeg ikke begribe, hvor han kommer til slige Kostbarheder, og da jeg tillige erindrede mig, at Talen ogsaa er om et Portrait, indfattet i Steene, har jeg nu taget dem alle tre med. Her ere de."

Monsignore lod strax Holdern kalde, og forelagde ham Ædelstenene med det Spørgsmaal: om han kiendte dem? Ikkun saa lidet indviet i denne Kunst, at han ikke vovede at give nogen Formod-

ning for Vished, traadte han frygtsom frem; men ved det første Diekast glimrede ham Steenene saa bekiendt imøde, at han havde turdet giøre sin Eed paa, de vare udtagne af det forhennævnte Smykke; hvilket han ogsaa uden Forbeholdenhed erklærte. —

Andrea blev nu ført ind. Han gientog fast Ord for Ord, og uden at stamme deri, hans første Udsagn; derpaa bleve Steenene ham forelagte. Han erkiendte dem for sin Eiendom.

"Og dog" indvendte man ham, "ere de alt erkiendte, for at tilhøre den Dræbte."

"Skulde det være mueligt," raabte han forbauset, men ikke forskrækket; "Nei! det kan jeg aldrig troe! Seer I ærværdige Fædre!" blev han ved uden Forlegenhed, dog med bestandig stigende Uroe, som Tanken paa hans Stilling, der ved denne Omstændighed altid blev farligere for ham, giorde meget naturlig; "en Dag i forrige Uge kom vor Naboes Søn ind til os, og betroede mig en Ædelsteen med de Ord: at En af hans Bekiendte, som han ikke vilde nævne, var i Pengeforlegenhed; denne var nu i Besiddelse af flere slige Ædelstene, som han gier.. vilde være af med. Jeg skulde kun spørge min Herre, om han ikke

havde Lyst til at kiøbe dem. Han nævnede tilligemed en Sum, hvormed Eieren vilde være tilfreds. Naboesønnen bad mig derpaa, ogsaa at fortie sit Navn, thi han saae det ikke gierne, om hans Fader erfarede, at han paatog sig Forretninger for Andre. Jeg tilbød min Herre Stenene; han bestemte selv den Priis, han vilde betale, hvilken var saameget høiere, end den, min Ven havde betinget, at jeg, som Handelsmand, meente ikke at begaae nogen Uret, om jeg tilbageholdt disse tre Ædelsteene til min egen Fordeel i Fremtiden, uden hvilken den forlangte Sum dog kom ud, og hvormed hiin var tilfreds."

"Godt! vi ville skikke Bud efter det unge Menneske!"

Da giorde Juveleren den Bemærkning, at Naboen tilligemed sin Søn, alt for flere Dage siden, havde tiltraadt en Reise til Neapel, og der taltes om, at de vare sindede at boesætte sig der.

Denne Erklæring kastede paa engang al Mistanke tilbage paa Andrea. Selv Holdern, hvis Opmærksomhed under den foregaaende Forhandling mindre havde været henvendt paa Juvelerens Beretning, end paa de Spørgsmaal, han op-

tænkte i sin Sicel, og hvilke han vilde anmode Monsignore om at forelægge Ynglingen og Donata, og som gik ud paa at forvikle Marchesen mere virksomt i Sagen, hvori han i sit Hierte tilskrev hende hemmelig Andeel; selv Holdern forglemte over denne Vending sine lønlige Planer, og deelte den almindelige Forbittrelse. I Andrea Ricci's uforfærdede Mod troede nu Enhver at opdage den udlærte Forbryders Rænker. Da nu denne Mening fik Overhaand, blev i samme Øieblik Beretningen om hans Sammentræffen med den Dræbte holdt for et listigt Paafund. Alle vare enige om, at der burde tages de strængeste Forholdsregler, for at bringe ham til Bekiendelse. Selv den milde, betænksomme Monsignore syntes at give efter for dette Forslag. Man talte høit om Nødvendigheden af, uden Forhaling, at skride til et piinligt Forhør. Man tilstod Andrea kun en kort Frist, for i den at overveie sin Stilling, og Alt hvad, som forestod ham. I den Ulykkeliges Nærværelse blev der foreslaaet Midler til at bevirke et hurtigt Udslag. Han skulde strax kastes i et dybt Fængsel, og lægges i Lænker; der blev ogsaa drevet paa haardere Forholdsregler. Den

stakkels Yngling blegnede, men han tabte ikke Modet.

Man stod just i Begreb med at føre ham ud af Salen, da Capuziner-Oldingen, som hidtil havde siddet taus og roelig, pludseligen stod op, og traadde hen for det Bord, hvorved Dommerne sadde.

Da Andrea blev ham vaer, fik hans Dine Liv paanye, og en Straale af det gladeste Haab brød frem af hans Blik. "Pater Hilario her!" raabte han; "o! saa vil Alting gaae godt!"

Oldingen gav ham et alvorligt Vink. Han taug og med faste, styrkede Skridt forlod han Salen.

"Er det mig ogsaa tilladt at tale et Ord i min Enfoldighed!" tog Pateren beskedent Ordet.

Monsignore reiste sig, førte ham hen til en Stoel, og anmodede ham om, at tage Plads imellem dem.

"Nei!" vedblev Hilario; "jeg veed, hvor jeg hører hen, og at ingen anden Plads eller Stemme tilkommer mig iblandt Eder end den, Eders Tillid og Kiærlighed skiænker mig, og til disse vover jeg at henholde mig.

"Tael! tael!" raabte Dommerne eenstemmigen.

"Velan da: Ærværdige Fædre og dyrebare Brødre! vogter Eder for at forfalde i menneskelig Vildfarelse under den guddommelige Retfærdigheds Banner! Jeg veed, at I fæste Lid til mine Ord, og i Kraft deraf forkynder jeg Eder, at Andrea Ricci er uskyldig; jeg haaber det i det mindste med glad Tillid til Gud," rettede han sig selv; "omendskiøndt jeg kiender Lidet eller Intet til denne sørgelige Tildragelse; thi de af Rygtets snaksomme Tunger, som have naaet min stille Zelle, ere alt for upaalidelige. Men i Morges erfoer jeg, at Andrea var i Fængsel, og en indvortes Stemme, som ingen Fornuftgrunde kunde bringe til at tie, drev mig til at begive mig hid, for at spare Eder for den sørgelige Anger, som, skiøndt alt for silde, frembringer de ægte Perler, der pryde enhver Martyrkrone. Ja! ja, han er uskyldig; jeg kiender hans fromme Kiærlighed til Donata, og har velsignet dem Begge; et varmt Ønske for deres Foreening har trængt sig over mine Læber. Dette Ønske maa tidligen eller silde gaae i Opfyldelse. Saafremt I nu fordømme En af dem til

Døden, hvormed Rov og Mord jo altid maae straffes, blev jo derved hiin Opfyldelse tilintetgiort; og da nu dette ikke kan skee, maa det være Eder et Tegn paa deres Uskyldighed; fører da ikke denne i Fristelser med Piinsler og belønner den ikke med Qvaler, som kun ere opfundne for Afskummet af Menneskeligheden!"

Forbauset kastede Holdern sit Blik hen paa Dommerne, og om hans Mund begyndte allerede et Smil over denne besynderlige Slutning, at danne sig, da hiines uforanderlige Alvor kom hans egen til Hielp.

En dyb Taushed herskede i Salen. Pater Hilario blev efter et Ophold med dyb Bevægelse ved:

"Jeg vil fortælle Eder mit Bekiendtskab med disse gode Børn; gammelt er det rigtignok ikke. Det var just sidste Bededag for alle Sicele. Efter lange Bønner vilde jeg forunde mig selv en gudfrygtig Vederqvægelse; jeg tog altsaa Veien forbi St. Giovanni Laterna, og besøgte hiin Kirkegaard i Nærheden deraf, hvor Gravene altid ere saa ziirligt og opbyggeligt smykkede. Blandt andre nærmede jeg mig til et heelt, pynteligt Beenrad, der rigtignok paa en barnagtig Maade var behængt

med Pandser og Hielm af Guldpapir, fast som den hedenske Minerva. Foran det knælede en ung Pige; det var Donata; ligesom og nogle Skridt mere til Siden en artig Knøs, som man strax kunde see, at han ikke hørte til den lavere Mængde. Siden erfoer jeg, at han heed Andrea Ricci. De bleve mig ikke vaer; derimod var jeg Vidne til deres Andagt og Samtale. Da Pigen havde fuldendt sin Bøn, spurgde Andrea hende, om hun havde bedet for en Slægtning, og yttrede Lyst til at vide, til hvis Ære denne narriske Udpyntning var bestemt."

"Nei!" gav Donata ham til Svar; "Jeg har her i Rom, kun een Slægtning, min kiære Moder, og hun lever endnu. Dette Beenrad er den jordiske Levning af en gammel Frugthandlerske, af mine gode Bekiendte; som døde for to Vintre siden i hendes aatte og halvfemsstindstyvende Aar. Hun var i sin høie Alder endnu stedse rørig og tienstvillig, kaldte mig sin søde, lille Datter, gav mig altid det skiønneste Æble i Kiøbet, og da jeg engang, som Barn, laae ret elendig syg, bragte hun mig hver Aften, uden Betaling, de saftigste Druer. De Hellige giengielde hende

det, og forlene hende en kort Skiærsild. Jeg har ret inderligen anraabt dem derom; og derhos tænkt paa mine ubekiendte Paarørende, som forlængst ere hedenfarne. For hvem har I giort Eders Bønner, unge Menneske!"

"Jeg meente," svarede Andrea alvorligt, "I bad for en Eder beslægtet Siæl, og foreende mine Bønner med Eders; thi fra det første Øieblik af, jeg saae Eder, bleve eders Slægtninge mine, og Alle, og Alt, hvad som hører Eder til, mig helligt og kiært."

"Det var saavidt jeg kunde mærke deres første Samtale, Pigen tog Veien henad mod Porta Salara; Ynglingen ledsagede hende, og jeg fulgte langsomt efter. Deels bemærkede de mig ikke, deels gave de vel ogsaa kun lidet Agt paa den gamle, jevne Capuziner, der heller ikke syntes at bekymre sig om dem. Ak! min første skyldfrie Ungdom afspeilede sig i deres Siæle, og jeg giorde mig Umage for at tabe saa lidet mueligt af deres Samtale. Saaledes blev jeg Vidne til en hos Begge opspirende, from, tugtig Kierlighed. Jeg blev staaende ved en Tvergade, som førte til mit Kloster, og saae efter dem med en Følelse, som ret qvægede

det gamle Hierte; dog undertrykte jeg endnu det sagteste Ønske for deres Lykke i min Siæl."

"Kort efter hændte det sig, ved Omstændigheder, som her ere for vidtløftige at berøre, at Andrea blev mit Skriftebarn. Det behagede mig strax, at den redelige Yngling, ikke, som de fornemme, letsindige Verdensbørn i Almindelighed pleie, fortaug for mig de Følelser, som opspirede i hans Hierte. Han underrettede mig selv om sin Kiærlighed til Donata, hvis Navn han dog ikke nævnede mig, om sine beskedne Ønsker og Forhaabninger. Hende saae jeg ogsaa undertiden igien. Hun ledsagede, hvorvel kun sieldent en Dame, fornem var hun vistnok, der tit, ikke uden Støi, brusede forbi min stille Skriftestoel. Pigen derimod forblev gierne ikke langt fra Indgangen i Kirken, og knælede der for den hellige Georg, malet af den ypperlige Guido; der indfandt ogsaa Andrea sig, endskiøndt meget sieldent, men gudfrygtig, som hans Hierte nu er, forstyrrede han hende aldrig i hendes Andagt, men knælede sagte og ubemærket bag ved hende; først naar de havde reist sig igien, verlede Begge siælfulde og tugtige Blikke. Undertiden fulgtes de ogsaa sammen om Søndagen

i Vesper-Messen; men de hvidskedes aldrig under Bønnerne, og aldrig var deres Forstaaelse paafaldende eller forargelig. See! det indtog mig for dem, saameget mere, som jeg ofte havde et modsat Exempel for Øine."

"En Dag, da jeg just kom fra en fornem syg og dyrebar Ven, med det Allerhelligste, mødte jeg Begge i Kirken. Der var ellers ingen Folk. Ivrig i en alvorlig Samtale, vilde de just gaae Haand i Haand ud; da jeg nærmede mig, fløi de rædde og rødmende fra hinanden; men i deres klare, kydske Blik, som med smilende Roelighed mødte min Velsignelse, læste jeg deres rene Sicele. Da kunde jeg ikke længer modstaae min indre Drivt; mit Hierte flød over og med overstrømmende Læber ønskede jeg høit, at et lykkeligt Ægtebaand engang maatte forene dem, i et stille tilfreds Levnet."

"Desaarsag kunne de ikke være skyldige; vel nægter jeg ikke, at en svar og retfærdig Mistanke hviler paa den stakkels Andrea; dog en Stemme i mit Bryst erklærer den endnu mere lydt for ugrundet; men hans videre Forsvar kan jeg blinde Dødelige ikke føre. Gud og Tiden vil paatage sig det.

Holder ham, holder dem Begge i sikker Forvaring, saa byder Lovene og Eders Pligter; men gaaer langsomt og langmodigt tilværks; den gode Gud har jo dog Langmodighed med os Alle. Omgaaes mildt med de Anklagede, skaaner de Faldne, men værer ubønhørlige imod Forbrydelsen, og drager den ud af sine skiulteste Afkroge, for at den ikke skal blive den Uskyldige til Fordærvelse!"

Saaledes sluttede Hilario, og traadde med en ydmyg Hilsen tilbage for at begive sig bort. Monsignore Cell** greb hans Haand, og lovede ham i Rettens Navn, at der endnu ikke skulde anvendes nogen haardere Fremgangmaade, at ingen Overilelse skulde finde Sted.

Saasnart Capuzineren havde forladt Salen, nærmede Holdern sig Monsignore.

"Hvo var denne ærværdige Olding?" var hans første Spørgsmaal.

"Kald ham heller en Helgen!" fik han til Svar; "thi næsten som en Saadan bliver han anseet af os; alligevel, min Søn! tag ikke hans Ord aldeles efter Bogstaven. Sandeligen hans Vidnesbyrd vil være en stor Velgierning for den stakkels Andrea. Pater Hilario lever i den Over-

beviisning, hvilken i Sandhed ogsaa lige indtil dette Øieblik altid har været grundet, at den gode Gud aldrig afslaaer de Ønsker, hvilke han udsiger over Andre, enten nu disse monne være gode eller onde; men de sidste undslippe ham sieldent; med mindre hans Iilsindighed, hvilken Sindslidelse han vel er underkastet, i Forveien paa en overordentlig Maade bliver tirret. Men selv med de gode Ønsker er han meget forsigtig; thi fra det Øieblik af, han fandt denne vidunderlige Gave af Gud ved mangehaande Erfaringer stadfæstet hos sig, synes en from Ængstlighed at have bemægtiget sig hans Gemyt. Han frygter stedse for at giøre Misbrug af denne ufeilbare Velgierning, og for at ødsle den paa Uværdige. Deraf kommer hans, Dem uforstaaelige Fremgangsmaade i Dag; derfor vogter han sig altid saameget som mueligt for at geraade i Iver, og søger med alvorlige Blik at prøve ethvert Gemyt; thi meer end eengang har det hændt sig, at slige Ønsker næsten imod hans Villie ere blevne ham aftvungne. Jeg for min Deel troer, at denne Gave egentligen kun bestaaer i et profetisk Blik ind i Fremtiden, og at Alt hvad denne viser ham, stiller sig i hans gudhengivne

Gemyt, saa ønskværdigt for Siælen, at han udtaler slige Syner, som sine egne Ønsker. Derfor tvivler jeg heller ikke paa, at vi jo ville finde Andrea uskyldig; dog skal denne Mening ikke giøre os mindre strænge i vore Pligter."

Omendskiøndt denne Oldings Optrædelse sikkert paa enhver anden Tid endnu stærkere vilde have fængslet Holderns Opmærksomhed, beholdt dog hans ivrige Deeltagelse i sin Vens Siæbne Overvægten hos ham. Han kunde, eller rettere han vilde, ikke finde Andrea uskyldig. Savnet af den Dræbtes Kostbarheder havde alt tidligere ladet ham haabe, at Emil ikke havde været sin egen Morder, hvilken Formodning meer end engang var opstegen hos ham og hans Venner. Ved Opdagelsen af de velbekiendte Ædelsteene var dette Haab nu blevet saaledes til Vished i hans Siæl, at han høist ugierne vilde give Slip derpaa. Han besluttede derfor modigen, enhver Overtroe til Trods, at sørge for, at Undersøgelsen ikke gik i Staae, og med hurtige Skridt, som hans indre Iver gav Vinger, havde han, førend han tænkte derpaa, naaet sit Hiem, hvor et just ankommet

Brev gav Anledning til at hele Sagen tog en bestemtere Vendig.

Brevet kom fra Florenz, og paa Udskriften til Emil kiendte Brødrene hans Onkels Haand. Han var endnu ganske ubekiendt med den hele sørgelige Begivenhed, desuden af svagelig Constitution, holdt meget af sin Broderson, og, som den hurtigtn oprevne Skrivelse viste, glædede sig til at omfavne ham.

Brødrene fandt det uomgiengeligen nødvendigt, at En af dem reiste ham imøde, forberedede ham og endeligen meddelede ham den ulykkelige Dødstidende; men hurtigt, hurtigt maatte der handles, for at ikke et utidigt Rygte, en uforsigtig Reisende skulde tilintetgiøre deres Bestræbelse for at skaane ham.

Den yngre Holdern giorde sig paa Øieblikket reisefærdig, og lod bestille Posthester; dog besluttede han at tage deres Tiener med, en meer end middelaldrende Mand, der i mange Aar havde levet i Rom, som Leietiener, var gift, og havde adskillige Børn. Da denne Mand havde givet nokfom Prøver paa Dueligbed og Troeskab, havde allerede Emil taget ham i fast Tieneste hos sig, og Brø-

drene siden beholdt ham. Guiseppo blev altsaa sendt hurtigt hiem til Sit, for, under sin Fraværelse, at bestille sit Huus, og giøre sig reisefærdig.

Da Hestene kom, var han der ikke endnu. Den ældste Broder, der af Omsorg for den gamle Greve ikke nok kunne skynde paa Reisen, ilede selv hen i hans Boepæl for at hente ham. Guiseppo syntes at blive forlegen, da Holdern traadde ind i hans Stue. Han stod just ved et Bord henne i en Krog af Værelset, og havde travelt med Noget, som han omhyggeligen indviklede i Papir. Ved Synet af sin Herre puttede han det Altsammen hurtigt i Lommen, søgte paa en ængstlig, ubehændig Maade at skiule Noget i Bordskuffen, som han hurtigt skiød ind. Holdern bad ham skynde sig, og mindre fordi Guiseppos Opførsel var ham paafaldende, end for at paaskynde Reisen, forlod han ikke Værelset førend Tieneren var færdig, der i Hast omfavnede sin Kone, medens han kastede et frygtsomt Blik til Bordskuffen, og drog Holdern bort med sig.

Guiseppo, som skulde sidde i Vognen hos sin Herre, havde klædt sig meget pynteligt. Men de vare neppe afreiste, førend den nys foregaaende

Scene i Tienerens Boepæl atter stillede sig for Holderns Siæl, dog tilskrev han det Paafaldende deri alene den Forlegenhed, som det uformodede Besøg af en Fornemmere saa let frembringer, til det paa engang faldt ham ind, at Guiseppo i sin stadselige Overkiole just passede til den Beskrivelse, Andrea havde giort af den Mand, hvilken han paastod at have leveret Skrivertavlen til. Derved bekom hiin Forlegenhed nu strax en anden Udtydning, som opvakte hans Mistanke; han besluttede, under et Paaskud, strax at besøge Værelset igien, saameget mere som han tydeligen erindrede sig, at Guiseppo hverken havde søgt eller fundet Leilighed til at give sin Kone noget Vink.

Han opsatte ikke et Øieblik Udførelsen af sit Forsæt, skyndte sig ufortøvet til Guiseppos Huus, og spurgte om en Bog, hvilken Tieneren skulde have bragt et Steds hen, men ikke var kommen tilstæde; under den Forevending, at hiin endnu maatte være under hans Forvaring, vilde han selv søge overalt, og ilede hurtigt hen til Bordskuffen.

Den var neppe aabnet, førend han blev et lille Portrait uden Indfatning vaer deri, med

Ahnelse greb han det og stak det til sig, dog beholdt han Fatning nok til ikke at lade sig mærke med hvad han havde fundet eller sine Følelser derved, og, først efter et længere Ophold, og flere intetsigende Spørgsmaal, skyndte han sig atter hiem.

Han lukkede sig inde i sit Værelse og tog Portraitet frem: og i Sandhed, hans Opdagelse overgik langt hans første Forventning. Ved det første Diekast gienkiendte han det samme Malerie, hvilket Emil engang i Kierligheds Henrykkelse havde viist ham; det bar tydelige Spor af, at det med Vold var skilt fra Indfatningen.

Gud! til hvilket diævelsk Niddingsværk skulde denne Opdagelse lede! Kunde man mere fæste Troe til nogens Uskyldighed, naar man selv i en troe og prøvet Tiener fandt en Rover og en Morder! Fromme Fader Hilario, skulde saaledes din Spaadoms-Aand blive giort til Skamme? Nu var det klart, Andrea og Guiseppo maatte være i Forstaaelse sammen; deefor en saa ubestemt Beskrivelse af hans Medskyldige. Dog, havde kun dette Portraits rige Indfatning, som hver Morgen, naar Guiseppo traadde for Emils Seng,

maatte falde ham i Øinene, forført ham og Juveleerdrengen, eller stode de i Sold hos en Tredie? Det Sidste kom Holdern sandsynligst for, thi havde ellers en Tiener, som dagligen gik ud og ind i Huset, just behøvet et Mord? hvortil ellers de mange forviklede Løgne, som tyde hen paa et kunstigen sammensat Spil, der maa have flere Deeltagere?

Han ilede til Monsignore Cel**. Han berettede ham Alt, sine Opdagelser og sine Formodninger; han overrakte ham Portraitet.

"Ved Gud!" raabte Monsignore, idet han betragtede det, "Ja! der er ingen Tvivl om; det er Marchese Tremonti!" Han saae forbauset paa Holdern.

"Det har jeg forlænge siden formodet," tog denne Ordet, "og min gamle Mistanke om, at hun, eller idetmindste Skindsyge, maa være i Spillet med, vaagner paanye."

Han kom nu tilbage til Rosen, til den vidunderlige Maade, hvorpaa den var funden igien af ham paa Emils Grav, og syntes at være fortryllet dertil. Han meente, at dette umiskiendelige Por-

trait vel turde give Anledning til, at forelægge Marchesen nogle Spørgsmaal!

"Kun ikke paa Rettens Vegne," faldt Monsignore ham i Talen; "erindre Dem mit Løvte, som jeg har fortalt Dem min Søn!"

"Og hvilket just nu gior Marchesen mistænkt!"

"Ja! denne Opdagelse synes rigtignok at forandre Sagen; thi nu gaaer det ikke længer Pigen alene an; imidlertid ville vi ikke tidligere end nødvendigt giøre nogen Eclat, — hvilken Marchesen, med Hensyn til hendes Forbindelser, ikke uden Grund, især synes at frygte for. Hvad mener De min Søn! Skulde ikke Fader Hilario i denne Henseende endnu bedre end vi komme til Maalet. Rettens Fingre ere af Jern, og ofte fører en sagte Berøring det qvindelige Hierte, der er faret vild, men ikke er ganske fordærvet, letteſt tilbage til det Gode?"

Holdern maatte give ham Ret deri.

"For at undgaae al Opsigt, saa tael De i mit Sted med Prioren i Capuziner-Klosteret; thi det er vor ærværdige Ven! Fordølg ham slet ingen

af Deres Formodninger, ingen af Deres Følelser, og viis ham, frem for Alting, Portraitet!"

Holdern paatog sig dette gierne; thi endskiondt han ikke troede paa Oldingens vidunderlige Himmelgave, havde hiin dog indskudt ham Ærbødighed og en høiere Deeltagelse, og med Tillid til hans opløftede Tænkemaade, med barnlig Ærefrygt, traadde Holdern den næste Morgen giennem den lave Dør til hans Celle.

Han fandt en simpel, men hiertelig Modtagelse.

Holdern anmeldte sig, som sendt af Monsignore Cell**, der i det gienfundne Portrait havde kiendt Marchese Tremonti; og viiste ham nu dette, med Bøn om hans Bistand.

"Jeg kiender ikke Marchesen personligt," tog Hilario Ordet, idet han fæstede Øiet paa Miniaturbilledet, dog studsede han derved, og betragtede det længe opmærksomt. "Dog jo!" raabte han endeligen, "en Person, som dette har megen Liighed med, er mig ikke ubekiendt; jeg har mangegange seet hende i min Kirke, det er jo hende, med hvem Donata fulgte. Siig mig" hævede han paa engang hæftigt og forskrækket Stemmen,

"hvorledes saae Deres Ven ud? var han høi, rank, af bleg Ansigts Farve, blaa Øine og med lyse Haar?"

"Ja, ærværdige Fader!"

"Og gik han gierne sortklæd, dog i fugtigt, stormende Veir med en viid, dunkelblaa Kappe?"

"Ganske rigtigt!"

"Saa har jeg kiendt ham! og, o, Gud!" blev han langsomt ved med foldede Hænder og dæmpet Røst, "saa er jeg hans Morder!"

Holdern saae forbauset og maallos paa ham.

"Forstaae mig ret;" tog han atter Ordet med Taarer i Øinene, "kun i min Samvittighed, og sandeligen imod min Villie! Sæt Eder hos mig kiære Søn! Jeg vil sige Eder, hvordan det hænger sammen; tillad alene først den gamle, ulykkelige Mand at fatte sig i den Smerte, hans Skiæbne aftvinger ham."

Han knælede langsomt ned for sin Bedestoel, og efter at have reist sig atter fra en kort Bøn, greb han Holderns Haand, der stod i den meest spændte Forventning, og drog ham ned paa en Løibænk, ved Siden af sig.

"Jeg er ikke saa lykkelig, kiære Søn!" begyndte han, "som Folk og selv mine Venner mene. Jeg har giennemgaaet mange ulykkelige Tilfælde, ikke engang opnaaet de billigste Ønsker, ligefra min tidlige Ungdom; kun eet Haab har aldrig forladt mig, det, i et gudhengivet Sind at vandre til min Herres Behag hiſtoppe; derfor har han ogsaa, da jeg nærmede mig den Alder, hvori vore Fordringer paa det Jordiske tie, vel ikke forundt mig, at mine egne ubetydelige, som endnu monne være blevne tilbage, gaae i Opfyldelse, men han tilstæder alle saadanne Ønsker, som jeg enten af Medynk eller af Kiærlighed tildeler mine Medmenneſker, naar jeg kun tydeligen udtaler dem; men tillige, og ak! det har ofte været mig en haard Friſtelse, opfylder han ogsaa de onde, som undertiden monne undslippe min Fortrydelse over Menneſkenes forkeerte Sindelag, over En eller Anden, vistnok kun for at erindre mig om, ikke at giøre mig til af en Gave, hvilken han ellers ei tillader nogen Dødelig."

"See! saadan en Ulykke er truffen mig med Eders Ven! Han er ogsaa tit kommen i min Kirke, paa samme Tid, som den Dame, hvilken

hiint Portrait forestiller; men de have ikke opført sig saaledes, som min kiære Andrea og hans Donata. Ja! deres glødende Blikke, deres utvungne Hvidsken har endogsaa forstyrret mig under Messen; men jeg holdt min Fortrydelse i Tømme, og bad kun Gud om at forbedre dem. Da maatte det engang hænde sig, at medens jeg sad og ventede i min Skriftestoel og en Præst læste Messen, Eders Ven dennegang besøgte Kirken alene. Han knælede ned for et Altar og syntes at bede; dog var hans Bøn ikke roelig, og jeg kunde mærke, han var adspredt. Med Eet slog Klokken! Han sprang rask op, og stormede mig saa vildt forbi, at jeg, som just traadde ud af Skriftestolen, maatte hurtigt vige tilbage, for ikke at blive rendt omkuld. Jeg saae efter ham; rystede med Hovedet. Strax efter blev jeg paa engang en deilig Rose vaer, som laae paa Kirkegulvet; jeg tog den moisommeligt op, beundrede dens faste, rødmende Blade, og da jeg nu fandt den saa særdeles yndig, tog jeg mig for at lægge den for min Madonnas Billede, og saaledes paa en værdig Maade pryde hendes Altar med den. Da styrtede Eders Ven atter ind i Kirken, saae sig overalt med søgende

Øine omkring og ilede endeligen henimod mig! "Om Forladelse, min Fader!" raabte han idet han greb efter Rosen, "den tilhører mig!" — "Lad mig beholde den, unge Herre!" svarede jeg venligt, "jeg vil bringe min Madonna den." "Jeg kan ikke," gav han mig rask til Svar, "den er alt indviet til min!" Han rev mig Rosen, saa godt som ud af Haanden, og borte var han. Jeg forstod ham ret godt. Han meente sin fornemme, ikke bodfærdige Magdalena. — Da glødede jeg op i Vrede og de Ord fløi over mine Læber: **Nu, saa gid de Begge blive Dig til Fordærvelse!** Jeg forfærdedes og fortrød, men alt for silde! Nu seer I Følgerne! Jeg har ikke seet ham siden."

Han taug, og bad atter stille for sig selv; Holdern meente for Emils Siæl.

"Og nu, kiære Søn!" tog Hilario beroeliget Ordet paanye; "hvad forlange I og Monsignore egentligen af mig? Jeg vil gierne være Eder til Tieneste, saameget mere, som denne Omstændighed endnu fastere overtyder mig om de to gode Børns Uskyldighed, hvor stærk end Mistanken fordobler sig mod den stakkels Andrea, og jeg

gjerne vilde biedrage til at drage Sandheden for Lyset."

Holdern, der ikke juſt var af denne Mening, forelagde ham, dog med al muelig Skaanſel, derfor de Formodninger, ſom Portraitets egen Udplyndring, og Marcheſens nu tydelige Forbindelſe med den Dræbte maatte opvække, ſaavelſom de gunſtige Følger, hvilke Paterens blide og agtværdige Gemyt lod vente af en Samtale mellem ham og denne Dame.

"Jeg er villig dertil," gav han til Svar. "Forholder Eder imidlertid roeligt, kiære Søn! I ſkal høre fra mig!"

Holdern fulgte hans Vink; dog kunde han ikke nægte ſig, at ſende en Staffet til Florenz med et Brev, hvori han paalagde ſin Broder, dog uden at angive Grunden hvorfor, at holde Øie med Guiſeppo, og tage ſlige Forholdsregler, at denne ikke undløb ham i Florenz, men blev nødt til at følge tilbage med.

Faa Dage efter blev han indbuden til Pater Hilario. Oldingen traadde ham venligt imøde.

"Jeg har talt med Marcheſen," ſagde han alvorligt. "Hendes Mening om denne Begiven-

hed har aabnet os en ny Kilde til Mistanke og Gisninger; desuagtet kan Børnene ikke være skyldige. Jeg vil meddele Eder en kort Samtale og en lang Beretning."

"Marchesen tog imod mig med Artighed, jeg tør endog sige med Ærbødighed. Jeg havde allerede Portraitet inden i min Haand, og sammenlignede det med hendes Træk. Det var hende, men min Gud! hvor forandret!"

"Hun mærkede hvad jeg havde for, og saae bestyrtset, men taus paa mig."

"Signore Marchese," tog jeg endeligen, dybt rørt Ordet; "jeg er kommen for at vise Eder et Portrait, som forestiller Eder, og vistnok ogsaa maa være Eder bekiendt, men I og Det have Begge liidt, skiondt paa en modsat Maade. Det har mistet en kostbar Indfatning, men dog beholdt sine friske Farver; Eders Omgivning er uforandret, men Eders Kinder ere blegnede, Ilden i Eders Blik er slukt. Hvis Tab er det største? Jeg frygter Eders."

"Hun blegnede endnu mere, og brød ud i Taarer." ""For Guds Skyld,"" sagde hun

sagte, ""hvad er Deres Hensigt! Hvorfra har De dette Portrait?""

""Maaskee fra Morderhænder!""

"Hun saae stivt paa mig; ""Min Gud!" raabte hun kun."

""Veed I noget om dette Mord? Marchese!""

""Jeg! o! min Helgen! Du har seet min usigelige Angest for Hans Skyld; du har hørt min Jammer! fortiener jeg dette Spørgsmaal?""

"Tilgiv! Jeg kommer blot for at advare Eder, for at raade Eder, for at trøste, at skaane!""

""Giv mig dette Portrait?""

""Det tør jeg ikke. Det tilhører hverken Eder eller mig, foreløbigen kun Retten!""

""Hvad?"" raabte hun forfærdet. ""De er sendt af Retten?""

""Ja og Nei! Man vil gierne spare Eder for al offentlig Opsigt; og dog føler jeg mig selv forpligtet til, saafremt jeg bliver opfordret, at vidne mod Eder! I har kiendt den dræbte Yngling, talt med ham! hvor ofte have disse mine Øine selv i min Kirke seet Eder Begge sammen!""

"""Ærværdige Fader! det behøver jeg ikke at nægte for Dem!"""

"""To Uskyldige sukke allerede i Fængsel! Donata!""" —

"""Donata!""" gientog hun med Bitterhed."

"""Holder I hende mistænkt?"""

"""Min Fader! En Oprigtighed er den anden værd. Jeg vil være oprigtig. Siig mig Alt, hvad De veed om denne Sag!"""

"Jeg sagde hende det. Andreas Reccis Udsagn, min Overbeviisning om hans Uskyldighed, hver Omstændighed, som I har meddeelt mig!"

"""Ak!""" blev hun forsagt ved, """Er Donata uskyldig, har min taabelige Skinsyge bragt hende i Ulykke, da har jeg en dobbelt Brøde at angre! men hvorfor har hun taugt? Jeg smigrede mig selv med, at ikke skuffet Forfængelighed alene havde styrtet mig i denne Afgrund, og jeg kan endnu ikke troe det, thi — thi — Velan, De skal vide alt!"""

"""For faa Maaneder siden," fortalte hun, """saae jeg første Gang Baron Z** ved et Skuespil i Mausoleo Augosto, fra det Øieblik af, hørte jeg ikke op at see ham. Med vore Blik

havde ogsaa vore Hjerter fundet hinanden. Først meget seenere vovede jeg en Samtale med ham; thi jeg maatte først sætte ham, den Ubekiendte, den fremmede Udlænding paa Prøve. Snart saae vi hinanden i Deres Kirke, i Corsoen, overalt; kun en eeneste Gang, den sidste, i mit Huus. De veed, hvorledes de romerske Damer ere bevogtede af tusinde Øine, først som min Brudgom turde jeg vove, uden at udsætte mig for Omtale, at aabne ham mit Huus; og hvor langt var der endnu til, førend det kom saa vidt? Han var jo en Kjætter! hvormeget havde jeg ikke hørt om den Haardnakkethed, hvormed de hænge ved deres usalige Troe; og turde jeg, kunde jeg, den fornemme, dydige Marchese Tremonti, med mindre han gik over til vor Kirke, række ham min Haand? Først da jeg var overbeviist om hans oprigtige Kiærlighed, hans troe, elskværdige Carakteer, vovede jeg at fortroe ham mine Skrupler. Han smilede ad dem, spurgte om de vare Fostre af den offentlige Folke-Meening i mit Fødeland, eller udsprungne af mit Hierte?""

"Ærværdige Fader! jeg tør ikke fordølge dem, at min Aand er nogle Skridt forud for min

Opdragelse. Jeg maatte tilstaae ham, at hiin Meening, mere end mit Hierte, forlangte dette Offer. Han holdt for, naar kun jeg, og de Bedre ikke miskiendte ham, var det ingen Synd at give efter for en kirkelig Stats Fordringer, der allermindst taalte offentlig Forargelse. Jeg skulde kun dristig paatage mig hans Omvendelse.""

""Fra det Øieblik af tiltog vor Fortroelighed, men min Emilio gav mig meget at bestille. Ham var det snarere, som vilde omvende mig, vel ikke i religiøse Anliggender; men mit hele Væsen strøbte han at underkaste sig. Strede end Stolthed, Vane og Levemaade derimod, Kiærlighed maatte dog snart strække Vaaben; dog havde den meget at taale, meget at tilgive. Emilio var snart blød; snart igien meget haard; snart bydende og snart eftergivende, hørte han aldrig op at være et elskeligt Barn. Jeg lærte aldrig ret at forstaae ham; maaskee laae det i hans Mangel paa Færdighed i vort Sprog, hvori han ikke ret klart kunde udtrykke sig endnu; men paa en ret lummer Dag, eller og naar det var koldt og regnede, kunde han undertiden virkeligen være frygtelig. Jeg skiælvede næsten, naar jeg langt fra saae

den blaa Kappe, hvilken han altid bar i ugunstigt Veir. Dog havde jeg ham hiertelig kiær. Hvor ofte bad han mig om Tilladelse, til at besøge mig; dagligen sneeg han sig forbi min Villa; men i denne Punkt var jeg urokkelig.""

""Han ønskede sig mit Portrait; jeg hverken kunde eller vilde afslaae ham det; saasnart det var færdigt fra Malerens Haand, maatte jeg forelø-bigen vise ham det. Han rev det næsten ud af mine Hænder, og stak det til sig. Det fortrød mig, thi jeg havde alt bestilt en kostbar Indfat-ning dertil; men hvor stor var min Forbauselse, da jeg atter fik det at see; hvilket dog kun skede ved en Hændelse, thi jeg opdagede en Kiæde om hans Hals, hvori han bar det. Det var rundt om besat med Ædelsteene, langt kostbarere end sædvanlige Brillanter. ""O!"" raabte jeg be-styrtset, ødsler De saaledes med Deres Rig-dom?""

""Det er Deres Portrait!"" svarede han, ""i Midten er Rigdommen. Hvad er denne Indfatning Andet, end en Credenzbakke, som paa en værdig Maade antyder Værdien af Det, den frembyder!""

"Da nærmede sig min ulykkalige Navnedag. Han bad, tiggede mig om at tillade sig personligen i mit Huus at maatte bringe mig en Foræring paa den, den lykkeligste Dag i hans Liv. Han udtalte det Ord Foræring med en saadan Triumph. Nysgierrighed og Kiærlighed bestemte mig begge ligemeget. Jeg tillod ham det."

"O ærværdige Fader! her begynder min sande Brøde, som kræver en evig, evig Anger. To Dage forend min Fest, saae jeg i et Selskab et Smykke, hvis Skionhed og Rigdom næsten overtraf hvad min Phantasie kunde drømme. Ydmyg slog jeg mine Øine ned derfor. Hvilken Stolthed, hvilken Anmasselse i hendes Blikke, som bar det! Hvilket Overmod, ved saaledes at see sig misundt! Jeg følte en Braad i mit Bryst! Da glimrede mig mit Portrait, som et Lyn, for min Siæl. Kan, sagde jeg jublende til mig selv, min Ven anvende saadanne Skatte paa sin Eiendom, hvad har han da ikke at byde sin Elskte? Stolt rettede jeg mit Hoved i Veiret, i Forudfølelsen af min Seier. Et Smil blomstrede paa mine Læber: jeg var den hele Aften elskværdig."

"""Den næste Morgen traf jeg Emilio i Deres Kirke. Hans Blik truede mig langt fra. Han var næsten ude af sig selv; jeg knælede forfærdet ned. Han ogsaa, ved Siden af mig, skiælvende af Forbittrelse. Hvad feiler Dem? spurgte jeg forbauset.""

"""De spørger? Hele Byen nævner Principe Car** som Deres Brudgom!"""

"""Det var, som De maaskee har hørt, virkelig Byesnak. """Rolig, Emilio!""" hvad kan jeg giøre derfor?"'

"""Hvo ellers? aldeles uden Grund kan man dog ikke sige Saadant!"""

"""Jeg søgte at bringe ham til Fornuft, men hvilken Umage kostede det mig ikke? Vi droge de Tilstædeværendes Blikke paa os; De selv, ærværdige Fader! læste Messen for Alteret, og maa vist have lagt Mærke dertil. Endeligen blev han roligere!"""

"""Giør nu smukt Bod, Emilio!""" hvidskede jeg tilsidst med omfindtligt Alvor; """og udfør den, som jeg paalægger Dem. Vi have Begge ved Deres Brøde vanhelliget dette hellige Sted med verdslig Daarskab. De har jo lovet mig at være

from; med fromme Følelser maa vi see hinanden i Morgen. Beed De her i Morgen tidligt om Tilgivelse for denne Synd, førend De nærmer Dem til mig, og vig ikke fra dette Sted, førend Klokken slaaer!""

""Er det Deres Alvor?""

""Mit ramme Alvor! Glem ikke, at De maa høre til min Kirke!""

""Jeg lover Dem det,"" svarede han ligesaa alvorligt, med Haanden paa Brystet.""

""Med Flid havde jeg aflokket ham dette Løvte. Jeg vilde ikke alene prøve hans religiøse Stemning endnu engang før vor Forbindelse blev offentlig, men det var mig ogsaa om at giøre, at jeg vidste den Time bestemt, hvori han vilde komme. Jeg var den næste Morgen nødt til at modtage adskillige fortredelige Besøg, maaskee endog Fyrsten selv, og jeg vilde være alene med Emilio.""

""Min Navnedag brød frem. Jeg vaagnede silde og fortredelig; jeg skulde om Aftenen give et glimrende Selskab; og nogle nødvendige Tilberedelser feilede endnu; adskillige længe forud bestilte Sager vare ikke ankomme. Disse Efterretninger bleve bragte mig paa Sengen; det for-

merede min Fortredelighed. Det var en kold, regnfuld Dag. Jeg tænkte paa Emilio, og frygtede allerede for at see ham forstemt. Jeg kastede mig hurtigt i mine Morgenklæder, og var neppe færdig med min Frokost, da Principe Car** lod sig melde.""

""Jeg vovede ikke at nægte mig hjemme. Fyrsten var, som altid, lystig og overgiven. Gud være lovet, tænkte jeg ved mig selv, at Emilio først kommer om to Timer; med hans Skinsyge vilde Synet af denne virkeligen smukke Yngling her give ham nok at bestille!""

""Blandt Andet faldt Samtalen paa Selskabet to Dage før, følgeligen ogsaa paa Hertuginden af D**s Diamanter; Fyrsten roeste dem saaledes, at Taarerne næsten stode mig i Øinene. Noget saa kostbart og skiønt havde han ikke før seet; men Slige kunne ogsaa kun en Engellænderinde bære. Hvad vædde vi, raabte jeg, i Aften faaer De en Romerinde at see, med noget ligesaa Skiønt og Kostbart. Jeg tænkte paa den Forære ring, Emil havde bebudet mig. Det er umueligt! sagde han koldt; vi væddede. Fra dette Smykke gik vi over til andre Kostbarheder. Han

roeste over al Maade en Ring, som han havde seet ogsaa hos en Engellænder. Det havde længe været min Hensigt, at have en i Beredskab til min Ven, og jeg yttrede derfor Lyst, til at see denne.""

""Hvad giver De mig," raabte han spøgende, ""naar jeg bringer Dem den i Aften i Deres Selskab?""

""De ville virkeligen vise mig en Tjeneste dermed.""

""Ret godt! men jeg vil have den betalt."" Fyrsten er aldeles, hvad de Franske kalde, un fat. — ""For mindre end et halvt Dosin Kys bringer jeg den ikke med.""

"Jeg parodierede ham! vi loe og skjærtsede, til jeg erindrede ham om, at det var Tid til at forlade mig. — Velan da, raabte han, i den alt halvaabne Dør: For eet Kys bringer jeg vor Forlovelses-Ring med i Aften.""

""Jeg vilde give ham hans Spøg tilbage, da jeg blev Emilio vaer i Værelset udenfor. — Ordene bleve hængende i min Mund, jeg blegnede.""

""Hvad feiler Dem!" raabte Fyrsten, som bemærkede det, sprang til, og slyngede sin Arm om

mig. ""Gaae Deres Vei,"" stammede jeg, og stødte ham fra mig; nu blev han ogsaa en Fremmed vaer i Forværelset, og med det Udraab: Velan da, skjønne Dame! det bliver ved vor Aftale, ""forlod han mig, og ilede forbi min Ven, med et skjødesløst Diekast."" —

""Emilio maatte have forregnet sig en heel Time. Han havde alt ventet længe. — Da han i det yderste Forværelse havde erfaret, at der var Nogen hos mig, vilde han ikke tillade Domestikerne at anmelde sig, og traadde i den Hensigt at afvente den Besøgendes Bortgang, uden at bryde sig om Tjenernes Forlegenhed derover, ind i det indre Forværelse, som grændsede til mit Cabinet. — Der maatte han kunne høre vor Latter og Spøg, og nu Fyrstens sidste Ord! min Forlegenhed, min Blegnen!""

Jeg foretog mig hurtigt at afvæbne ham med Blidhed og Venlighed; ak! min grusomme Skjæbne tilintetgjorde denne Beslutning!""

""Forstemt, med sienlig Tvang, men ikke uvenligt traadde han ind.""

""Jeg kommer ubeleiligt?""

""Nei! min Ven!""

""Jeg vil kun tænke paa Dagen selv,"" vedblev han, med et mig uforstaaeligt Blik,"" og nærmer mig Dem, dyrebare Marchese! for at overgive Dem mig selv, i det Kostbareste af Alt, hvad jeg kalder mit.""

""Mit Blik hang ved hans Øie, og uden at see derpaa, omfattede min Haand, hvad han rækkede mig; først da vendte jeg mine Blik dertil.""

""O! mageløse Forfærdelse! — det var — kun en Rose! en Rose, i hvis Nærhed, jeg aldrig uden Engstelse havde kunnet drage mit Veir; hvis Uddunstninger, for mig mere angribende end Sciroko, bragte mine Nerver i den frygteligste Vibration. Hvad der var mig en Afskye kaldte han det Kostbareste, han besad; rakte mig det just i det Øieblik, hvor jeg havde gjort Regning paa et umaadeligt Værd. — Min dybt lynslaaede Forfængelighed, min opæggede Sindsbevægelse lode mig kun see Haan og Foragt deri. Jeg var ikke istand til nogen Selvbeherskelse mere.

""Elendige!"" udstødte mine Læber, ""vil Du drive Spot med mig? eller er det Alvor — da bort fra mine Øine! lad mig aldrig see Dig og Din Forøring mere!""

""Jeg havde alt med Afskye kastet Rosen langt fra mig!""

""Marchese!"" raabte han blegnende, ""Jeg forstaaer Dem ikke! træd De den kun under Fødder, sønderslid den kun! Ved den Almægtige Gud! een Grav skal indslutte os Begge!""

""Jeg kjendte mig ikke mere selv; jeg brød ud i Taarer, og da min Amme ulykkeligviis i det samme traadde fra det bageste Værelse forskrækket ind i Cabinettet, skjød jeg hende hæftigt til Side, og flygtede ud af Døren.""

""Ja! jeg forstaaer Dem!"" raabte Emilie efter mig! ""tog Rosen hurtigt op af Gulvet, og trykkede den smerteligen til sit Bryst.""

Fra den Time har jeg ikke seet ham mere! men jeg er endnu ikke færdig med min Beretning.""

""Altsaa det var hans Forære ing! gjentog jeg uophørligen for mig selv, indtil jeg fik min Besindelse igjen; da indsaae jeg vel, han havde ligesaalidet forstaaet mig, som jeg ham. Jeg følte dybt, jeg havde fornærmet ham, og brændte efter at gjøre det godt igjen. Om Aftenen i mit Selskab havde jeg saa temmeligen faaet min Fatning tilbage, men

jeg havde nær tabt den aldeles igjen, da Fyrsten med smaat Drillerie traadde hen for mig, betragtede mig fra Overst til Nederst, og gjorde mig nogle Spørgsmaal, som tirrede mig. Jeg gav ham et meget bittert Svar, som jeg dog aldrig siden tilfulde har kunnet erindre mig! Han saae stivt paa mig. ""Altsaa ham!"" sagde han lavt, med et haanligt gjennemborende Blik! bukkede og forlod Salen. Jeg har vel seet ham oftere siden den Tid; men stedse mørk og indsluttet i sig selv!""

"Da nu Emilio slet ikke mere kom tilsyne, da jeg ved Hjelp af min troe Amme fik at vide, at ogsaa hans Venner savnede ham, da nu endeligen hans Liig blev fundet, opsteg den Mistanke hos mig, som jeg endnu ikke kan undertrykke, omendskjøndt jeg er bleven usikker i mine Formodninger."

"En Morgen, kort efter min Ven var forsvunden, gik jeg efter en gjennemvaaget uroelig Nat, forundret over en Piges lange Udeblivelse, som sædvanligen traadte meget tidligt ind i mit Værelse, selv ind i hendes, som støder til Haugen. Hun laae i tryg Søvn, men foer forskrækket i Veiret, da jeg traadde for hendes Seng. Jeg bemærkede strax noget usædvanligen Engstligt og Sky i

hendes Væsen; men uden Mistanke gik jeg fra hende ud i Haugen, hvor jeg saa Skridt fra hendes Vindue fandt en Rose.""

"Jeg forfærdedes, men hvorover? Det var næsten usandsynligt, at det skulde være den samme; og dog hvorfra skulde ellers en Rose komme, hvorpaa Ingen satte Priis, og jo ogsaa laae her foragteligen henkastet; men min forrige Affkye var forsvunden; de sammenknugende Trækninger, som ellers i Nærheden af en saadan zittrede sig gjennem alle mine Nerver, fornam jeg intet til, derimod drev en dunkel Følelse mig uimodstaaeligen til, hurtigt at tage den op, til at hylde dens forsilde erkjendte Værdighed ved mit Bryst, til at anvende al Omhu for at vedligeholde dens Tilværelse, der i mine Anelser var forbunden med en enduu dyrebarere.""

"Mine saa forandrede Følelser afgave en skjærende Contrast til Donatas skye, ængstlige Opforsel. Hendes forvirrede Undskyldninger opvakte min Nysgjerrighed, men min egen Beklemmelse betog mig næsten ethvert Spørgsmaal; dog hørte jeg ikke op i Stilhed at lægge Mærke til ethvert af hendes Skridt."

"Endeligen frembrød den skrækkelige Morgen, da min Anelse skulde føre mig og Donata til min Vens Lig. Dette Syn, som indviede mig til en evig Sorg, fyldte Donatas Sjæl med Forfærdelse og Vanvid. — Hendes Udsagn er Dem bekjendt! Men hendes Vægring for at sige mig, hvorfra hun havde faaet Rosen, bragte mig paa de skrækkeligste Formodninger."

"Forvirringen i mine Ideer, de tusinde verlende Følelser i mit Indre lade sig ikke beskrive. — Donata havde seet hans — den Elskedes, den Fornærmedes, den Forsmaaedes Gjenfærd; for mig, den Elskende, den Angerfulde vilde det ikke vise sig; for mig, der med hede Taarer havde anraabt hans fortørnede Skygge om denne Gunst! Skulde hun være ham mere end jeg? Skinsygens bitterste Pile glødede alt i mit Hjerte! — Hvad betyder denne Rose, hvilken han endnu hiin Side af Graven hænger saa fast ved? — Jeg satte den om Natten tæt hen for min Seng! forgjæves! Han kom ikke! Det, som jeg under andre Omstændigheder vilde have frygtet mere end Døden, som jeg nu ved den blotte Tanke derpaa, bæver for, gjorde min Skin-

fyge mig dengang ønskværdigt, og nødvendigt til min Rolighed.""

"Da faldt paa engang en Straale af Lys i mine Tvivls Nat, og gav mig paanye Roe og Fatning; Det faldt mig ind, at Donata aldrig, saa vidt jeg vidste det, havde seet Emilio; denne Omstændighed syntes ogsaa at ligge klar for Dagen i hendes Beretning om Synet af ham. — Mig undte han altsaa sin Rose! skulde den maaskee opfordre mig til Opdagelsen af hans Mord? Hvis Donata ikke var uvidende derom; hvis hun havde været behjelpelig dertil; maaskee endog kun et tilfældigt uskyldigt Vidne? Tydede hele hendes Opførsel ikke hen derpaa? Den Bevægelse, hvori Fyrsten hiin Aften forlod Selskabet, havde længe været mig paafaldende; nu erindrede jeg mig det tydeligt, han var styrtet ud i Haugen. Ogsaa er det mere end sandsynligt, at den fortørnede, da dobbelt skinsyge Emilio, medens jeg under den Mængde, som bragte mig sin Hylding, maatte hykle Glæde og Tilfredshed, havde sneget sig i Nærheden af mig, i Nærheden af min Villa. Han og Prindsen kunde have mødt, kunde have fornærmet hinanden. Dolke og Medhjelpere staae altid i Bered-

skab for den Indfødte, især for en Fyrste! og nu — Donatas haardnakkede Vægring! Jeg tvivlede fast ikke mere, men min Urolighed var grændseløs. — Synet af Rosen, Emilios Opfordring i den til Hævn bød mig at handle. Men paa hvad Maade, uden selv at indblandes i en Sag, som hvad Udfald den end monne faae, dog maatte skade mit Rygte, saasnart en personlig Andeel deri fra min Side kunde sætte Gemytterne i Bevægelse. — Jeg maatte i al Fald synes uvirksom; da faldt mig endeligen et Middel ind; uden at forraade min Hemmelighed behøvede jeg kun at lede Criminal-Dommeren, Monsignore Cell** paa Sporet. Hans samvittighedsfulde Virksomhed vilde fuldføre det Øvrige."

"Men et Øiekast paa den stedse temmeligen friske Rose holdt mig endnu tilbage. Jeg forudsaae, at Retten sikkert vilde gjøre Spørgsmaal efter den; at den let kunde indblande mig paa en eventyrlig Maade i Undersøgelsen, og selv blive mig paa en uværdig Viis berøvet. Den havde nu opfyldt sin Bestemmelse, jeg fulgte dens stumme Opfordring; jeg behøvede kun endnu at tage Hensyn til min Vens sidste Ord, som bestandigt gjenlød

for mig, for værdigen at skille mig fra en Admindelse, som indjog mig Skræk og truede mig med Fare. Min Amme, som hemmeligen havde været Vidne til Emilios Begravelse, kom just tilbage derfra; under hendes stumme Ledsagelse gjorde jeg i den følgende Morgendæmring en Valfart til hans Grav. — Jeg bragte Rosen med og fæstede den, under hendes Bønner, med dyb Anger derpaa. Da jeg kom tilbage, sendte jeg Ammen strax til Monsignore Cell**, og faa Dage efter blev Donata bragt for Retten!""

"Ærværdige Fader! min Beretning er til Ende; men min Mistanke, mine Formodninger, have Opdagelser, hvilke De har meddeelt mig, betydeligt forstærket. — Lad end Donata være uskyldig, maaskee ogsaa hendes Ven, endskjøndt deres gode Mening neppe formaaer at gjøre mig det sandsynligt; at Plyndring har fundet Sted er alt kommet for Dagen; det ligner leiede Morderen, ligesaagodt, som uleiede; men Ophavsmanden? O! Ærværdige Fader! kom De mit opvaagnede Mod til Hjelp! Jeg er nu beredt til ethvert Skridt, som De og Retten vil foreskrive mig — naar jeg kun maa see min Ven hævnet.""

"Jeg maatte," blev Hilario ved, i det han gav Holdern Portraitet tilbage "neddæmpe Marchesens Iver, der endog ønskede at gjøre personligt Bekjendtskab med hendes Emilios Venner, for at meddele dem Gisninger, som maaskee kunde føre til Maalet."

De Slutninger derimod, som Oldingen drog ud af hendes Beretning, syntes kun at have Hentydning paa det unge Pars Uskyldighed, og mindre at anklage Fyrsten, end sig selv, som den ulykkelige Ynglings Morder, hvis Dødsmaade alligevel vedblev at være en Gaade; men disse Slutninger kunde Holdern ikke give sin Stemme; thi han undveg den Tanke, som atter under hiin Beretning ikkun altfor klart havde stillet sig for hans Sjæl, at Emil i et af sine fædvanlige Anfald af Forsagthed selv havde begaaet Mordet, og greb derfor med Begjerlighed den ikke mindre sandsynlige Mistanke mod Fyrsten, der, ligesaa varm som fra Marchesens Sjel, strømmede ind i hans. — Ja, paa Veien hen til Monsignore Cell**, til hvem han ufortøvet ilede, tiltog denne Anskuelse meer og meer i Klarhed og Vished for hans Sind.

Uden noget Dølgsmaal forelagde han Monsignore sine nye Formodninger. Det var meer end sandsynligt, at den Ulykkelige hiin Aften havde sneget sig om i Nærheden af Marchesens Villa; hvor let kunde han være myrdet paa Murene eller i Haugen selv, og baaren hen paa det øde Sted, hvor han var funden! Maaskee havde Guiseppo alt længe staaet i Fyrstens Sold! — En Forstaaelse mellem Tjeneren og Andrea laae klart for Dagen; paa denne Maade kunde man let forklare sig, at Mordet, i Forening med Plyndring, var begaaet af Guiseppo. Maaskee var den ulykkebringende Rose tabt under Drabet, og bestemt af Forsynet til at bevirke Opdagelsen deraf. Men i hvad Hensigt var da Skrivertavlen omtalt, hvorfor var den igjen forsvunden? Morderne havde listigen nok omspundet deres Ugjerning med en dunkel Væv af Løgne. —

Monsignore selv syntes at blive overrasket; dog blev han som sædvanligt, roelig og i Fatning. Med Hensyn paa den ærværdige Hilarios Overbeviisning, holdt han det raadeligst, i al Stilhed at afvente Guiseppos Tilbagekomst. Marchesens lovmæssige Ukyldighed laae klar for Dagen, men der hørte meer end blot Mistanke til at indstævne Fyr-

sten. — "Kunde man kun stole paa at Guiseppo kom tilbage!"

Holdern berettede ham de Forholdsregler, han havde taget, og føiede til, at Hiin, der sandsynligviis havde taget det Øvige af Guldet og Ædelstenene med til Florenz, for med desstørre Sikkerhed at sælge dem, neppe kunde ane, at han var røbet, og var desuden sikkert allerede en alt for forhærdet Synder til, uden den høieste Nød, at forlade Kone og Børn. Monsignore var af samme Mening, og efterat han havde lovet Holdern, at gribe de hurtigste og skarpeste Forholdsregler for at Ingen, skyldig i denne Sag, hvo han end monne være, skulde undkomme, skiltes de ad, i uroelig Forventning af den nær forestaaende Opdagelse, med mere beklemte Hjerter, end nogensinde før. —

Næsten tidligere, end formodet, kom de Afreiste tilligemed Greven tilbage fra Florenz. — Forbittrelse og Glæde blandede sig i Holderns Sjæl, da Guiseppo traadde sorgløs med de Øvrige ind i Værelset. Han besluttede hos sig selv, at hiin ikke mere som frie Mand skulde forlade det. —

Greven omfavnede rørt den ældste Broder, takkede ham for hans Venskab for sin Broderson.

"Maatte det kun lykkes os," lagde han til, "at opdage Snigmorderen, hvis en virkelig er her i Spillet med, at ingen Uskyldig skal lide derunder!"

"Maaskee," svarede Holdern, med et gjennemborende Blik paa Guiseppo, "er han nærmere, end De formoder."

Alle saae forbausede paa ham; Tjenerne ikke mindre; dog mærkede sig mere Nysgjerrighed og Overraskelse i hans Ansigt, end Skræk! —

Nu tog Holdern Portraitet hurtigt frem, og holdt ham det under Øinene: "Skurk! hvor har Du faaet dette?"

Guiseppo blegnede; Han kastede sig ude af sig selv for hans Fødder og raabte:

"Naade! Naade! jeg vil bekjende Alting.

Holdern havde ogsaa skiftet Farve; skjælvende og med krampeknyttet Haand, kunde han kun stamme med dæmpet Stemme: "Du leiede Bandit!"

"Hvad!" raabte Guiseppo forbauset, i det han hurtigt sprang op, og stillede sig hen for ham! "Jeg, en Bandit! Hvorledes forstaaer De det? I et Tyverie, eller rettere kun et Ran

fra den Døde, føler jeg mig skyldig, men ikke i noget Mord!"

Han saae de Tilstædeværende roligt i Øinene, Brødrene vilde fare op; med Rolighed og Værdighed dæmpede Greven deres Hæftighed; Han forundte Guiseppo Tid til at fatte sig; det lod som om Beskyldningen af en større Forbrydelse først gav denne ret Mod til at bekjende den Mindre; med Fatning berettede han følgende:

"Jeg tog ogsaa Deel i den almindelige Uroelighed og Bekymring over min forsvundne Herre. — Da jeg en Dag, — der kunde vel omtrent være en Ugestid gaaet efter hans Udeblivelse, havde en Forretning hos Juveleer **, traf jeg en Knøs ganske alene i Boutiken, som jeg i de sidste Maaneder oftere havde seet der. Han spurgte mig, om jeg forstod Tydsk, hvortil jeg sagde: Ja. Derpaa fortalte han mig i Fortroelighed, at han i Nærheden af Statsmurene havde fundet en Død, og beskrev mig ham saaledes, at jeg næsten ikke kunde tvivle paa, det jo maatte være min Herre. Han raadede mig selv, at gaae derhen med nogle Folk, og mage det saaledes, at det saae ud som en tilfældig Opdagelse, thi, lagde han til, for en enkelt

Person kan en saadan Finding let blive farlig. — Da jeg forlod ham, var jeg raadvild om, hvad jeg skulde gjøre; jeg tænkte først paa, strax at ville sige det til de Herrer Holdern; saa faldt det mig ind igjen, at hvis jeg tog Feil i min Formodning, vilde jeg kun derved sætte dem i en unødvendig Forskrækkelse; desuden vare de ikke heller hjemme; dreven af min Uroelighed ilede jeg, uden at tale derom til Nogen, hen til det beskrevne Sted."

"Ja! det var min Herre. Jeg saae mig flygtigt omkring; der var intet Menneske i Nærheden. Jeg gik tæt hen til den Døde; da faldt hans Guld-Uhrbaand mig i Øinene, og inden for Vesten skimtede jeg den Kjæde, hvorved det kostbare Portrait sikkert maatte hænge, som han altid pleiede at bære om Halsen. Jeg er en fattig Mand, har en svagelig Kone og mange Børn. — Han var jo dog engang død; ham kunde det jo ikke være til nogen Nytte mere. — Hvis Andre fandt ham, vilde de sandsynligviis ogsaa bemægtige sig disse Kostbarheder, og dette lille Efterladenskab var istand til at gjøre mig lykkelig paa Livstid. Skjælvende puttede jeg alt Dette til mig og flygtede. Jeg overlod

Opdagelsen af Liget til Skjæbnen, og takkede Gud, da det var fundet."

"Du har staaet i nøiere Forbindelse med Juveleerdrengen," raabte Holdern. "Der ere fundne Ædelstene hos ham, som ere tagne ud af Billedet! Elendige! veed Du da ikke, at allerede meer end Een sukker i Fængsel for dette Rans Skyld?"

"Ved alle Hellige! Nei! De har jo bestandigt holdt Alt hvad som angik denne Sag hemmeligt, og jeg har ikke vovet at spørge. Ja! jeg har ladet Nogle af Ædelstenene sælge til denne Ynglings Læreherre, fordi han er bekjendt, som en redelig Mand; de ere blevne mig ærligt og over Forventning betalte; men for ikke i Fremtiden at blive forraadt, har jeg ladet hans Naboes Søn besørge det for mig, hvilken jeg vidste, snart for en lang Tid, vilde forlade Byen. Der var ogsaa en Aarsag, hvorfor jeg ikke gjerne gik derhen. Hiin hemmelighedsfulde Meddelelse havde Ynglingen egentligen kun giort af Nysgjerrighed. Ved Siden af Baronens Liig havde han fundet hans lille Skrivertavle, og ønskede, at jeg skulde fortolke ham, hvad der stod skrevet paa den. Nn forstaaer jeg vel rigtigt nok det tydske Sprog, og kan ogsaa til Nød tale

det; men Skrivt kan jeg kun maadeligt bogstavere mig igjennem; jeg lovede ham derfor ved Leilighed at sige ham Indholden, og stak Skrivertavlen til mig. — Men jeg kan ikke læse, hvad der staaer, og det er vel ikke Andet, end ganske ligegyldige Ting; sandsynligviis er den gledet Herren op af Lommen, i det han faldt. For ikke at høre Noget mere om denne Sag, gad jeg ikke gaae hen i Boutiken igjen. — Jeg saae helst, der slet ikke blev talt mere derom! Ak! min Gud! min Gud! nu kan Ingen mere end jeg ønske at Morderen blev opdaget!"

Alle spurgte med Hæftighed efter Skrivertavlen.

Guiseppo havde den endnu hjemme hos sig. Han beskrev, hvor den laae; der blev sendt Bud efter den.

Holdern benyttede dette Mellemrum, for at gjøre Greven og hans Broder bekjendte med, hvad der, i den Sidstes Fraværelse, var forefaldet; derpaa meddelede han Dem deres Vens Forbindelse med Marchesen, hendes Beretning derover, og hans Formodninger.

Greven rystede med Hovedet.

"Jeg kjender min Broderſøn bedre, end I Alle tilſammen, tog han ſmerteligen, og med et tungt Aandedrag, Ordet;" det ahner mig, vi ſtaae nær ved Opløsningen, og behøve ikke Rettens Udſlag! Ak! hvorfor har jeg ikke været her før?"

Skrivertavlen blev bragt. Den ældre Broder greb den, gav Greven et betydende, men ikke ſpørgende Diekaſt; han forſtod ham kun alt for godt. — Skjælvende ſkjød han Bladene fra hinanden, og læſte ſagte for ſig ſelv. Taarer fyldte hans Øine — Han taug.

"Nu!" raabte de Alle.

"Ja," ſagde han lavt," det er Opløsningen paa Gaaden! Kan I ogſaa høre den?"

Han læſte:

"Mine Dyrebare! Det er forbi. Jeg "havde en kort, glædelig Drøm! ſaameget des- "ſkrækkeligere maatte jeg opvaagne paanye til "Livets ækle Virkelighed. Jeg kaſter en Tilvæ- "relſe fra mig, ſom trykker min Sjæl alt for "ſvart. Tilgiv den Kummer, jeg foraar- "ſager Eder, men jeg maa gjøre mig det let- "tere. — Hvis I finde os, ſaa læg Roſen med "i min Grav! vi ville henſmuldre ſamlede. Hun,

"som gav mig den, havde forregnet sig groveli-
"gen! Gud være med Eder!

Emil!" —

En dyb Taushed, som Ingen vovede at af-bryde, herskede i Salen! Paa engang raabte Gui-seppo ganske høit: "Gudskelov!"

Alle saae paa ham med Foragt; og Ingen satte sig derimod, da han forlod Værelset; samme Aften lod han Greven overrække de faa Kostbarheder som endnu vare tilovers, og den største Deel af de Penge, han havde indløst for de solgte Sager, tilli-gemed et høist ydmygt Brev. Greven bestemte det altsammen til Fordeel for Trængende. Ingen havde tænkt paa at levere Guiseppo i Rettens Hænder.

Den følgende Morgen fortroede Holdern Pater Hilario, hvor herligt den nys saa fast sluttede Knude havde løst sig; han slog Hænderne forbauset sammen, hæftede et rørt og veemodigt Blik paa den Ulykkeliges Ven og bad i Stilhed.

Medens Holdern saaledes taus betragtede den ligesom alt over det Jordiske opløftede Capuziner un-der hans fromme, sig selv anklagende Anraabelse, maatte hans Inderste, næsten imod hans Villie, troe paa Dennes underfulde Gave af Himlen, hvilken

syntes ham at udbrede en Glorie om det ærværdige Hoved; og han kunde ikke holde det Ønske tilbage, at Emils Skjæbne tidligere maatte have ført Denne sammen med Hilario, hvis gudhengivne Sindelag sikkert vilde have opluet den beslægtede, men dybtskjulte Glød i Ynglingens Hjerte, og Oldingen bleven hans Skytsengel.

Begge begave sig hen til Monsignore Cell**. Han deelte deres Fornemmelser. Undersøgelsen blev ophævet og Andrea strax løsladt. Donata ønskede at forblive i Klosteret endnu en kort Tid.

"De gode Børn!" raabte deres bedagede Beskytter, "saa uforskyldt have de maattet lide! Kjære Søn!" henvendte han sig til Holdern! "tael I med den ædle Greve! Siig I ham, at hvis han, i Følge sin Troe, ikke med Overbeviisning om en fortjenstlig Handling, kan anvende de faa Kostbarheder, hvilke hans Brodersøns Liig efterlod, til Sjælemessen for dennes Salighed, saa vilde dog vistnok hans Religions Anskuelser billige det, om han gjør et Brug af disse Smaating, som bringer den Ulykkeliges Minde Velsignelse. — Beed ham, lade denne lille Sum komme det unge Par tilgode;

de have en hellig Ret dertil, og den er stor nok til at grundfæste deres Lykke her i Livet."

Greven var villig dertil; og endnu førend han for bestandigt, i Forening med begge Brødrene, forlod Rom, tilstillede han Hilario ikke allene denne Sum, men da han ikke havde et saa tarveligt Begreb om denne Verdens Fornødenheder, som den nøisomme Capuziner, forøgede han den med en lignende; begge tilsammen meer end store nok til at forsikkre de Elskende en sorgfrie og tilfreds Fremtid.

Endnu besøgte han før sin Afreise, tilligemed Brødrene, Emils Grav. Den var allerede sunken noget sammen; af Rosen var der intet Spor tilbage.

Marchesen, hvem man, efter hendes Forlangende, ordret havde meddeelt Emils sidste Linier til sine Venner, troede ikke bedre at kunne fuldføre den Hævn, hun havde svoret hans Morder, end ved hurtigt at forlade en Verden, som hendes Væsen hang fastere ved, end ved Kjærlighed. Hun lod sig, til den glimrende Cirkels Forbauselse, indklæde hos Ursulinerne, den samme Dag Donata forlod sit Kloster.

Tre Lykkelige bede endnu for Emils Sjæl. For den samme Madonna, ved hvis Fødder Pater Hilario engang, hende til Ære, vilde nedlægge den uheldbringende Rose, saae han snart et endnu herligere Smykke ligge, tvende rødmende Knuppe, svulmende af Liv og Glæde, hvilke han med sin velsignelsesrige Mund indviede til Jordens skjønneste Lykke.

Samvittighed og Eed.

Det var i den paa Begivenheder og Ulykker rige Epoke, hvori Enghiens Mord, Palms Henrettelse og flere af den store Erobreres mindre Voldsgjerninger fyldte Tyskland med Forfærdelse og Mismod, at den unge Frieherre Ernst von S — hl endeligen ilede tilbage til sit arvede Stamgods, hvilket han som tiaarig Dreng havde forladt og siden den Tid i hele elleve Aar ikke seet. — Med Modbydelighed havde han kun kunnet tænke tilbage derpaa; endnu svævede hans i den tilstødende Skov myrdede Faders blodige og udplyndrede Lig ham for Øinene. Synet af det havde dengang pludseligt fordrevet ham, hans høist forfærdede Moder, samt hans neppe toaarige Broder fra deres egentlige Hjemstavn.

Faa Aar efter mistede han ogsaa sin Moder; og fra den Tid af bleve begge Brødrene opdragne i deres Formynders Huus i Residenzstaben. Denne havde i de sidste Maaneder været besat af Fienden, og hele Landet var i den sildigere Tid optaget iblandt den Mægtiges Allierede.

Ernst von S—hl, en let fornærmet Yngling, havde tilladt sig nogle bidende Udtryk mod de paatvungne Bundsforvandte; og da han tillige forudsaae, at han ikke mere ret længe kunde undgaae at træde i Krigstjeneste for en Sag, som han hellere vilde fægte imod, haabede han ved en hurtig Afreise, og under et stille Ophold paa sit Stamgods, at blive frietagen for det befrygtede Onde.

Langt hen i Efterſommeren ankom han der for første Gang, som Eier og Herre. — Meere lokkende, end han havde ventet sig, vinkede den bjergfulde Egn, de dunkle Skove, de endnu qvægbesatte Enge ham imøde; den skjønne i nyere Styl opførte Bygning indbød ham smilende til sig. — Han følede sig snart hjemme i disse venlige Omgivelser, og gjennemilede ofte hele Dage ganske alene de nærmeste, ham tilhørende Bønderbyer, hvilke alle hidindtil havde været forskaanede for Kri-

gens Rædsler. — Dette rolige Liv førte han en Tid lang, uden at gjøre nogen Opsigt, uden mange Betjentere, selv uden Equipage, for ikke, ved nogen udvortes Anledning, at henvende Naboernes Øine paa den hjemkomne Stamherre, der nu allerbedst var tjent med en ubemærket Forglemmelse.

En Dag, da han havde forsinket sig i et Besøg, overfaldt det tidlige Efteraars-Tusmørke ham i Skoven. Det var en vandkold October Aften; Stormen hvinede gjennem Træerne, brak tørre Grene af, og kastede dem ned i det affaldne Løv, hvorved undertiden en pludselig Raslen og Bragen opstod rundt om ham, der jog ham en Gysen gjennem alle Aarer. Da vendte hans Tanker, mod hans Villie og trods hans Bestræbelse for at lede dem andetsteds hen, tilbage i den forgangne Tid. Hans Faders halv udslettede Billed stillede sig des blodigere for hans Sjæl; hvert Øieblik kom det ham for, som om Hoven af hans Hest, berørte den tause Jordbund, hvor det dyrebare Blod var udgydet. 'Ak! kun alt for taus!" sukkede han ved sig selv, thi lige til dette Øieblik var endnu intet Spor af Gjerningsmanden fundet, og al anvendt Umage for at opklare selv det mindste Vink

til en Opdagelse havde været forgjæves. — Det var endnu uafgjort, om den Dræbte havde havt Penge hos sig, om han var falden som et Offer for Rovlyst eller Hævn; thi de faa, just ikke betydelige, Kostbarheder, han gjerne bar hos sig, vare først endeel Aar efter forefundne i store Byer, som lovlig kjøbt Eiendom, eller og slet ikke komne tilsyne. Paa Ingen i det hele Naboeskab hvilede den mindste Mistanke; desuden var den hele Begivenhed, ligesom den Dræbte selv, forlængesiden forglemt, kun ikke i hans Søns Sjæl, i hvis Tanker alle disse Forestillinger, opvakte af Øieblikkets Rædsel, blandede sig med mørke Anelser. — Det svævede ligesom dunkelt for ham, at han kun havde undflyet indbildte Farer, for maaskee i denne Egn, der havde været saa ulykkebringende for hans Fader, at udsætte sig for endnu større.

Mørket tog stedse til, og med det forenede sig den ængstlige Bragen omkring ham, hvilken den tiltagende Storm endog forøgede. Han vidste ikke mere, hvilken Retning han skulde følge, og da han ikke selv tiltroede sig hverken at finde den rette Vei, eller tydeligt skjælne den, han befandt sig paa, lod han sin Hest gaae hvor den vilde.

Den stod pludseligen stille; Stien hørte op, og rundt omkring var Krat og Buske. — Baronen steg af, for at søge en Udvei. Da han endnu nogen Tid havde ravet omkring i Mørket, blev han med Eet, ikke ret langt fra sig, en rød Flamme vaer. — Han tog nu Veien hen imod den, og skyndte sig saa meget mere, som det forekom ham, at den bevægede sig. — Strax efter bemærkede han, at denne Lysning kom fra en antændt Fyrregreen, som oplyste en temmeligen bred Kjørevei ikke langt fra ham, og skinnede ud af den aabne Dør paa en forfalden Lade, som laae tæt ved Veien.

Idetsamme traadde en gammel smudsig Kjerling ud af den, hvis skarpe fortrukne Ansigtstræk, omgivne af sorte stride Haar, der stak frem under en hvirød Hue, bleve endnu hæsligere i den røde Belysning af Fakkelen, hun holdt i Haanden, og hvis Flamme, der neppe kunde modstaae Stormens Magt, spruttede Gnister ud i det dybe Mørke. Kjerlingen skred langsomt tværs over Veien, henimod et lille Vaanings-Huus, som laae ligeover for Laden, udenfor hvis Dør var strøet en Mængde frisk Sand og Granekvister. Efter hende fulgte to Mandfolk, af hvilke den Forreste i en temmelig

lurvet Paaklædning, med et barsk forvildet Diesyn, allene kunde indjage Skræk. — De bare et menneskeligt Legeme, halvt indhyllet i et blodigt Sengelagen; de stivt nedhængende Arme gave tilkjende, at det var en Død. — Kjerlingen lyste forsigtigen foran. — Saaledes traadde de alle tre i dyb Taushed ind i det lille Huus; Dørren blev lukket til. — Dobbelt Mørke og Grue bedækkede den hele Egn paany. — Kun ud af smaa, med tyk Smuds bedækkede Vinduesruder, i Stuen trængte et mat Skin, som netop var tilstrækkeligt at tjene Baronen til Veiviser derhen.

Han havde gjennembrudt det lave Gjerde, og stod med et rask Spring i Kjøreveien, tilligemed sin Hest; hvorhen han egentligt havde forvildet sig, kunde han ikke besinde sig paa, vidste følgeligt ikke heller, til hvilken Side han skulde fortsætte sin Vei. Hans forrige Forestillinger gave dette nye, virkelige Syn et altfor rædselfuldt Anstrøg til at han skulde have vovet ligefrem at spørge om rette Vei der i Huset. — Dog saae han intet andet Middel for sig, og tillige forekom det ham, at han maatte forbi dette Huus, for at komme til Slottet. — Dog i hans Tvivlraadighed faldt det ham paaeengang ind, at

han ikke var uden Vaaben; han skammede sig over sin Frygt, og med den anden Bærer i Tankerne, — hvis blide blege og dybtbedrøvede Ansigt havde tildraget sig hans Opmærksomhed, netop fordi det stak saa skarpt af imod den øvrige Omgivning, følte han sit Mod vore, — nærmede han sig vaersomt Huset, i det han trak sin Hest efter sig.

Da han nu fra en anden Side kom ganske tæt hen til det, bemærkede han, at adskillige med Papir tilklinede Vindues-Ruder vare reent i Stykker af Vinden og bortblæste saa at han tydeligt kunde overse den hele Stue. Han traadde sagte derhen til, bragte sit Ansigt tæt til Aabningen, og blev vaer midt paa Gulvet et, saavidt han kunde dømme, blodigt Liig, hvilket de Tre forhen nævnte alle vare sysselsatte med at lægge i Kiste, dog fik han ikke Tid til nøie at betragte alle Gjenstande; thi den gamle Kjerling rettede i samme Øieblik Hovedet i Veiret, og i det hun, der sandsynligen var bleven det fremmede Ansigt vaer udenfor, stirrede stivt hen mod Vinduet, sank hun baglænds overende med et gjennemtrængende Skrig. — De to Mandfolk løftede hende forskrækket op, og Baronen, ikke uden at dele deres Forfærdelse, trak sig hurtigt, samt

sin Hest, tilbage om Hjørnet af Huset, paa den Side, hvorfra det dunkelt oplyste Vindue havde viist ham Veien. Nogle Øieblikke efter blev Huusdørren reven op, og alle Tre styrtede ud.

"For Gudsskyld, Moder! hvad feiler Jer, og hvor vil I hen?" hørte han en ængstlig Røst spørge.

"Luft, Luft maa jeg have!" stammede Kjerlingen. — "Nei! her er ingen Ting! Har I ikke seet Nogen? Hvad? O, de Øine, de Øine!"

"Ha, ha, ha! tænkte jeg det ikke nok!" brummede en barsk Mandsstemme, "kan I da slet ikke vænne Jer til at see en Død med aabne Øine? — Hvorfor har I da ikke trykket hans til i hans sidste Stund?"

"Ja, saa!" mumlede Konen noget beroliget, "var det ikke Andet! Naa godt, godt! Jeg vil ogsaa troe det; ja jeg vil!"

"Men I ryster jo over hele Kroppen, Moer!" raabte den første Stemme! "støt Jer paa mig, jeg vil lede Jer hen til Sengen."

"Slip mig!" raabte hun med Arrighed; "jeg gaaer ikke ind endnu, — tænd en Fyrrespaan til, Hans Jørgen! og følg mig over i Laden; der er

endnu en Sopken i Flasken derovre; den vil gjøre godt igjen; og Du Fix! See der; der har Du to Kobberskillinger; læg saa dem paa Øienlaagene, naar Du har trukket dem til; men glem ikke at tage dem af igjen, førend I bærer ham bort; thi de drage Penge ned i tomme Lommer. — Din Broder skal Du give den Ene; den Anden kan Du beholde."

"Hvad for Noget?" svarede den Yngre: "Skal jeg blive alene hos Liget?"

"Jeg troer saamen Du er bange," vedblev Kjerlingen! "den store Fyrregreen brænder jo dog klart nok. — Han har jo i levende Live holdt meest af Dig. — Ja! jeg vilde ønske, han maatte komme og betroe Dig, hvor han har gjemt sin Skat. — Kom, Hans Jørgen!"

Lænet paa den hæslige Karl, og lysende for sig med Fyrrespaanen, skred hun med hendes Ledsager tværs over Kjøreveien igjen. Det unge Menneske stirrede sukkende og dybsindigt efter dem. Saasnart de Begge vare forsvundne i Laden, red Baronen, som sagte var stegen op paa sin Hest, raskt frem med de Ord: "Hør, gode Ven! jeg er vildfarende! Hvor gaaer Veien til Slottet?"

Ynglingen studsede; men da han strax kjendte Friherren, som Lysskinnet igjennem de udstødte Ruder faldt klar hen paa, traadde han ham beskedent nærmere, og sagde forundret: "Jh! er det den naadige Herre selv! — De har neppe hundrede Skridt til den gamle Broe, saa gaaer det strax paa venstre Haand op ad Slotsbakken."

"Tak skal I have," raabte Ernst von S—hl og, uden noget videre Spørgsmaal, gav han Hesten af Sporerne. Faa Minuter efter var han ved Broen, og med Forundring vidste han ikke selv om det var Mørket eller Frygten, der havde gjort ham den alt bekjendte Egn saa aldeles ukjendelig. Han smilede nu over sig selv, og kunde ikke undlade at fortælle dette Eventyr til Slotsforvalteren, som gjerne spiste til Aftens med ham, endskjøndt han selv ved Udmalingen deraf ikke kunde bare sig for en lille Gysen.

"Jeg vil vædde," tog Slotsforvalteren Ordet, "at det er den stille Felix, naadige Herre har talt med. — Han begraver just i Morgen sin Fader."

"Hvo er den stille Felix?" spurgte Friherren.

"En besynderlig Knos! Naar man tager Hensyn til hans Virksomhed og hans Handlemaade, synes han at være ret forstandig og letnemmet; seer man derimod paa hans forunderlige Lader, hans stille Væsen, og selv undertiden paa hans Tale, fristes man næsten til at troe, han er løbet ud af en Daarekiste!"

"Hvorfor det?"

"Hvorfor! Det er den vakkreste Knos i hele vor Egn. Alle Piger løbe efter ham, og han — efter Ingen!"

"Altsaa ufølelsom for Kjærlighed! Bie kun l hans Tid vil nok komme!"

"Ufølelsom? Nei, Hr. Baron! tvertimod. — Man mærker tydelig en indvortes Kamp hos ham; hans Hjerte drager ham hen, og saa skræmme hans naragtige Griller ham igjen bort. — Jeg kan vel gjøre Dig ulykkelig, har han sagt til meer end een Pige, men ægte Dig kan jeg ikke! Efter saadant et Optrin er hans Munterhed for lang Tid siden borte; han gaaer sørgmodig omkring, og svinder hen, som en Skygge.

"Hm! Jeg gad dog nok kjendt den Knos!"

"Det er meget let! og maaeske finder De saa ogsaa Leilighed til at gjøre noget Godt. Det gjør mig ondt for den Stakkel; han er en god Forstbetjent og en dygtig Jæger. — Nu har hans Stifbroder engang Løvte paa Faderens Plads; og saa vil han endnu faae det værre der i Huset, hvor han saa aldrig har havt det godt. Faderen var en knurvorren, melankolsk Mand; men retskaffen har han altid været anseet for; dog Stifmoderen og hendes Søn due ikke meget."

"Hvorfor skal han da blive Skovrider?"

"Fordi han er den ældste Søn af Huset; og Faderen havde alt det Løvte af den salige Herr Baron."

"Saa skal det ogsaa blive derved!" endte Frieherren, i det han stod op for at begive sig i sit Cabinet.

Den næste Formiddag erindrede Liigklokken ham om Nattens Eventyr. Deels for at forjage hine mørke Billeder, ved nu i den ubestikkelige Morgenstund at nærme sig de Gjenstande, som den saa aldeles havde berøvet al Trolddom, at hiin Skovscene næsten forekom ham latterlig; klædde han sig hurtigt paa og ilede op paa Kirkegaarden ved Bon-

dybyen, hvor han skjulede sig i Skyggen bag et gammelt Hyldetræ, imedens Liigtoget langsomt nærmede sig. — Baronen glemte næsten, hvorfor han var kommen, over Kirkegaardens romantiske Beliggenhed; hvilken han endnu ikke havde besøgt, omendskjøndt man altid noksom havde anpriist ham de derværende forglemte Udsigter. — Kirken midt i sin fredelige Indhegning laae paa en venlig, temmelig udstrakt Høi, der som et Forbjerg hang ud over Søen, der sagte beskyllede dens Fod. — Netop paa den udhængende Spidse af Høien var Hyldetræet plantet, og frembød under sine Grene en uovergaaelig Udsigt over Søen, der omgiven af Skove, Enge, venlige Byer og fjerne Bjerge, laae der, som et stort Speil, medens det henrykte Øie, ligesom nær Verdens blomsterbedækkede Afgrunde, ikke blev den Fare vaer, der idetmindste tilsyneladende truede det umistænksomme Menneskeliv paa denne Udpynt, under hvilken Bølgerne meer og mere bortskyllede den løse Jord. Friherren forglemte Alt i sin Henrykkelse; og bemærkede neppe den friske Grav, som paa den anden Side af Træet, Pynten endnu nærmere, laae aaben for ham, førend Toget alt var ganske nær derved. Kisten var snart ned-

sænket; under det lille Sørgefølge gjenkjendte Baronen let begge, nu meget velklædte, Brødre; Den Ældste, med en oprørende Ligegyldighed i det modbydelige, trevne Ansigt, forlod, i det han smaaloe med det øvrige Følge, Kirkegaarden. Felix blev alene tilbage, og stirrede mørk, i dybe Tanker ned i Graven.

Den forrige Aftens Billeder fornyede sig i Frieherrens Sjæl, da Ynglingen stod saa spøgelseagtig for ham. Hans Hjerte tilskyndede ham til jo før jo heller at udrive den vakre Knøs af sin modbydelige Omgivning. Han traadde langsomt frem: "Man har begravet Din Fader, stakkels Felix!" sagde han til ham. —

Felix saae op, tog hurtigt Hatten af og svarede sagte: "Desværre!"

"Nu, trøst Dig kun! Du er en flink og rørig Knøs! og han har det godt!"

"Mener De?"

Baronen studsede: "Mener Du det ikke ogsaa?"

"O! jeg havde saa gjerne endnu engang talt med ham, spurgt ham! Det skulde nu ikke være saaledes," føiede han til og slog Øinene mørkt op

mod Himmelen; han blev alt for hurtigt reven bort i sine Synder!"

"Hvorledes er han da død?"

"Med Eet, i en pludselig Blodstyrtning."

"Nu! det hændes tit!"

"Nej! naadige Herre! ikke tit! vi bede jo: fra en ond og brad Død bevar os, kjære Herre Gud!"

"Tænk ikke meer derpaa, jeg vil faae Dig til at glemme det. Din Stifbroder har Løvte paa Din Faders Tjeneste; Du har vel ikke nogen Lyst til at leve i det hæslige Huus. Lad mig sørge for Dig. Du skal være en dygtig Jæger! jeg bruger just En."

Felix traadde studsende tilbage, og saae blegnende stivt paa ham.

"Hvorfor bliver Du forskrækket? vil Du ikke være min Livjæger?"

"O! min Gud!" raabte Felix, og slog Hænderne sammen. — "Naar De vil, Deres Livjæger! Deres Livegne, Deres Livsforsvarer!"

"Godt!" vedblev Baronen, rørt over hans uforstilte Inderlighed. "Er Du tilfreds og lykkelig, saa lad Din Smerte tie, og antag, hvad Du har

erhvervet ved din Faders Grav, som hans Velsignelse! Jeg venter Dig endnu i Dag.

Frieherren gik, og Felix sank hulkende ned, ved den endnu aabne Grav. — Graverkarlene, som nærmede sig for at kaste den til, fandt ham næsten uden Besindelse; dog fattede han sig snart igjen.

Endnu samme Dag flyttede han sjæleglad op paa Slottet; omendskjøndt, som Friherren siden fik at vide, Moder og Broder, første Gang i deres Liv havde gjort sig Umage for at holde ham tilbage, ved at smigre for ham. Den Sidste foregav, at han ikke kunde undvære ham fra sine Forretninger, at deres afdøde Fader havde efterladt ham sine Rettigheder over Felix, og tilbød sig endogsaa at give ham Løn i rede Penge. Moderen stemmede i med og vægrede sig haardnakket ved at udlevere hans ubetydelige Tøi. — Men Ynglingen lod sig ikke forbløffe, og den naadige Herres udtrykkelige Befaling bragte snart Alting i Rigtighed.

Fra det Øieblik af syntes Felix at være som nyefød. Troe og paapasselig i sin Tjeneste, munter og selskabelig i Omgang, sin Herre hengiven, og betænkt paa Alt, hvorved han kunde gjøre ham en Fornøielse, blev han snart det hele Slots Yndling.

Ikke alene hans smukke Udvortes, hans Tillid vækkende Væsen, men endnu mere Baronens Gunst, der lovede ham inden faa Aar en rigelig Forsørgelse, lokkede Pigerne paanye omkring ham. Felix tumlede sig ret lystigt omkring med dem, kyssede den Ene, spøgede med den Anden, men til et alvorligt Frieri vilde det aldrig komme. Kun Een, Slotsforvalterens Datter, en blid, yndig Pige, syntes det at være forbeholdet at fængsle ham med en saa mægtig Troldom, at formodentligen en rask Erklæring vilde være Følgen deraf. Det lykkedes hende saa meget mere, som Felix i den Tanke, at hun stod ham meget for høit, uden forsigtig Selvbevogtelse havde nærmet sig til hende. Men paaeengang rev han sig los; og undgik at møde hende, dog traadde han fra den time af ofte om Morgenen med taarehovne Øine for sin Herre. Denne, hvis skarpe Blik altid fulgte ham, havde alt tidligere bemærket, at hans mørke menneskeskye Griller dog ikke ganske vare forbi. Ofte overraskede han Felix i en taus Grublen. — Med Forundring havde han lagt Mærke til, at hans Jæger fra den Dag af, han traadde i sin Tjeneste, aldrig havde besøgt sin Faders Huus. Moder og Broder lode sig heller aldrig see i hans nye Hjem;

og da han ligesaavel gik af Veien for deres Inddydelser paa tredie Haand, som for dem selv, syntes tilsidst alt Fælledskab imellem dem at være ophævet. At der laae noget Uudgrundeligt skjult dybt i hans Sjæl, det var baade hans Herre og Slotsforvalteren, som undertiden talte sammen om ham, enige i, dog blev han desuagtet ved sin uhyklede og prøvede Hengivenhed den Første dagligen kjærere.

Ofte tilbragte de hele Dage sammen i Skoven. — Undertiden rede de paa Jagt, og til andre Tider i Besøg omkring i Egnen. Paa denne Maade opstod tilsidst en Slags Fortroelighed imellem Herre og Tjener, som endog blev formeret ved den Førstes Bestræbelse for at udforske den Anden. Baronen fandt vel en udannet og uvidende Yngling i ham, men desmere studsede han over hans naturlige, klare Forstand, over de herlige Anlæg, som ganske ubenyttede laae for ham, og over den dybe, religiøse Følelse, som, lig en indvendig Soel, belysede alle hans Tanker, Ord og Meninger; dog tænkte den letsindige Baron ikke paa at give hiin en tydelig Retning, eller de opdagede Sjælekræfter en for Felix velgjørende Anvendelse. — Det var ham

nok, at han undte Ynglingen det godt, og lovede hos sig selv at gjøre hans Lykke.

Under Samtalerne paa deres Vandringer, havde han ikke dulgt for Felix, den forunderlige Scene, hvori han først havde tildraget sig hans Opmærksomhed; ogsaa havde, som er let begribeligt, den afdøde Barons Mord mere end engang været Gjenstanden for deres Underholdning, naar de dreve omkring i den ulykkalige Skov.

"Jeg vilde give Meget derfor, næsten min halve Formue," sagde engang Ernst von S — hl, da de ved Nattens Frembrud endnu befandt sig midt deri, "hvis jeg blot kunde opdage Sammenhængen ved hiint Mord; saa vilde jeg blive roelig, troer jeg!"

"Roelig? Er De da ikke roelig nu? naadige Herre!" raabte Felix forbauset.

"Her i Skoven ikke! Det kommer mig her altid saa mistænkeligt for! jeg troer den sørgeligste Vished, naar den kun var Vished, vilde hæve denne bange Følelse; hvad man kjender, forskrækker ikke mere! nu derimod gjør jeg mig tusinde Tanker. Det kommer mig altid for, som jeg selv, lige-

som min Fader, engang skulde blive slaaet ihjel i denne Skov. — Hvad! Du farer jo sammen."

"Ja! Herre! naar jeg tænker derpaa! Jeg vædder, havde den salige Herr Baron ogsaa havt en troe Livjæger — saa levede han maaskee endnu!"

"Kan Du erindre Dig min Fader?"

"Aa, jo! saa temmeligt; — Jeg var, da han endnu levede, en Dreng paa otte Aar; men jeg seer ham endnu for mig. Han blev ikke gammel. De ligner ham, naadige Herre! Vær uden Frygt! — Ikke en Sjæl skal gjøre Dem noget; jeg viger ikke fra Deres Side!"

"Du vil blive hos mig bestandigt!"

"Bestandigt, naar De vil tillade det!"

"Nei! Felix! Gud veed hvorhen min Skjæbne kalder mig. — Jeg vil sørge bedre for Din Lykke. — En Post med gode Indkomster, en smuk Kone, Slotsforvalterens Datter! Felix! ikke sandt! — saa forlader Du nok Din Herre?"

"Jeg gifter mig aldrig, og jeg forlader Dem ikke! Herr Baron!"

"Du kan dog godt lide Pigen! Felix! bryd Dig om ingen Ting! Jeg vil frie for Dig, og udstyre Bruden."

"Naadige Herre!" stammede Felix med pludselig, halv qvalt Stemme, "min Brud! — Jeg er alt forlovet med Een, som jeg ikke kan blive qvit!"

"Hvad for Noget! Du har en Kjæreste? og det saa hemmeligt; maaskee endogsaa et Barn!"

'Nei, Gud skee Lov og Tak Herr Baron! Børn blive aldrig mig til Deel."

"Hvorfor ikke?"

"Hvorfor! Jeg vil Ingen have, thi de kan aldrig blive lykkelige!"

"Hvilke Griller! er Du da ikke tilfreds og lykkelig?"

"Tilfreds? O ja! sommetider bilder jeg mig det ind, men lykkelig — aldrig!"

"Saa forklar mig dog —?"

"O! Gud! naadige Herre! Det er just det jeg ikke kan! det er min Hemmelighed og min evige Ulykke. Spørg mig ikke derom, De bringer mig til Fortvivlelse, og svare Dem kan jeg ikke derpaa!'

Saaledes endte denne og flere Samtaler. Baronen vovede ikke at trænge dybere ind paa Felix; thi det var som om enhver Berørelse af disse Strænge, saasnart han kun troede at bemærke en Hensigt deri, opvakte en vild, hidindtil dæmpet Storm i

hans Sjæl. Han sank da hen i en taus Grublen, som det var vanskeligt at rive ham ud af.

"Hvorpaa grubler Du nu, Du frygtelige, stille Felix?" spurgte da undertiden Baronen ham.

"Naadige Herre; paa en sort Misgjerning!"

"Er Du fra Forstanden? Hvor hans Blik stirrer! hør Felix! Jeg bliver ganske underlig tilmode hos Dig? Har Du Noget i Sinde med mig?"

"Hr. Baron! Seer De en Morder i mig?" raabte Felix forfærdet, derefter føiede han langsomt til: "Troe De mig, mit Diesyn lyver. — Jeg kunde ikke for Dem engang slaae nogen ihjel, men døe for Dem kan jeg. — Fra mig kan der Intet møde Dem uden alt Godt," sagde han med Taarer i Øinene, og sluttede med mørkt nedslaaet Blik: "Lad mig derfor være, som jeg er!"

Imidlertid var Vinteren forløben, og med det frembrydende Foraar tog deres Fædrenelands Stilling en endnu tungere Vending. — Det var stedse sunket dybere i den Enevældiges Vold. Adskillige Troppe-Afdelinger rykkede selv det fredelige Gods stedse nærmere. Der blev talt om stærke Conscriptioner, hvorfra hverken Rang eller Formue kunde forskaane; og det syntes afgjort, at en ung og stærk

Mand, som Friherren, neppe turde fortsætte sin virksomme Rolighed uden at blive holdt for en Fiende af de gjeldende Systemer; ja, han kunde endog udsætte sig for, især da han fra den foregaaende Tid ikke stod synderligen godt anskreven, at blive ført bort som Fange. Ogsaa skal han paa denne Tid have modtaget flere Breve og hemmelige Vink. Endskjødt man ikke utydeligen kunde mærke ham en idnvortes Harme af, gav han den dog paa ingen Maade udvortes tilkjende, fortsatte frygtsom sin hidtil førte Levemaade, tilbragte, som sædvanligt, hele Dage, i de just sig grønnende Skove, gad ikke høre Noget om Politik, og forholdt sig ganske roelig, omendskjøndt han fik Efterretning om, at et fransk Corps var ankommet i Naboelauget.

En Dag, da han, som sædvanligt var reden tidligen ud med Felix, kom Denne henimod Aften alene tilbage til Slottet; man spurgte ham om hans Herre. — Han vilde snart komme bag efter, meente Jægeren; han havde befalet ham at ride forud! Imidlertid blev det sildigt! Den hele Nat ventedes der forgjæves. Slotsforvalteren blev uroelig. Han kaldte Felix til Side, der ikke syntes mindre forhauset over sin Herres Udeblivelse, end alle de Du-

rige; og spurgte ham, hvilke særdeles Omstændigheder, der havde foranlediget Baronen, til at sende ham hjem i Forveien. Felix svarede ham aabent og frimodigt: at han paa sin Herres Befaling havde staaet af med ham ved en Kulsvier-Hytte, hvis Beboere vare meget godt bekjendte paa Slottet, at Baronen der havde drukket et Glas Melk, og i disse Folks Nærværelse befalet ham at vende om, siden Han selv alene, hvilket rigtigt nok var usædvanligt, vilde aflægge et Besøg i Naboelauget. Da Baron Ernst imidlertid endnu ikke kom tilbage, red Slotsforvalteren samme Dag hen til Kulsvier-Hytten; virkeligen blot af Iver for sin Herre, og i det Haab, maaskee af enkelte der faldne Ord, eller af den Vei, han havde taget, at kunne udlede nogle Formodninger. — Han opdagede Intet meer end han vidste, det stadfæstede sig kun, at Felix havde sagt Sandhed; blot studsede han ved en Kulsvier-Drengs Beretning, der troede, uagtet Jægeren var sendt hjem, dog at have seet ham en Timestid efter med sin Herre i Skoven, endskjøndt i en fast ubetydelig Afstand. — Baronen havde alt ved Middagstid været der i Hytten.

Men endnu samme Aften indtraf en Hændelse, som bragte Slotsforvalteren paa høistsandsynlige Formodninger. — Han stod iust i Begreb med at gaae til Sengs, da Porten, som førte ind til Slotsgaarden og kun var lukket paa Klem, med Eet blev stødt hæftigt op, og en Trop franske Ryttere gallopperede ind paa Gaarden. — De stormede op ad Trappen, og forlangte at Godsherren ufortovet skulde komme frem. — De bragte vigtige og uopsættelige Brevskaber til ham. Forvalteren foregav et Besøg i Naboelauget, men da han intet bestemt Sted kunde angive, truede man at føre ham fangen til Hovedqvarteret, hvis han ikke strax nævnede hans Herres Tilflugtssted, hvilken de høit gav Navn af en undvegen Forræder. — Chefen svoer, ikke at vige af Pletten førend han var funden. — Vel skikkede den forskrækkede Slotsforvalter Betjentere ud paa alle Kanter, men de kom Alle tilbage, uden at have opdaget det mindste Spor af Godsherren. — Nu opstod den meget naturlige Tanke hos ham, at Baronen hemmeligen var bleven advaret og havde skyndet sig at flygte; samt at Felix kun var sendt tilbage fra Kulsvierhytten, fordi han skulde kunne bevise med Vidner, at han ikke vidste,

hvor hans Herre var bleven af. For nu ikke at udsætte den stakkels Yngling for de mistænksomme Fremmedes Mistanke og spare ham for muelige Forfølgelser, gav han ham det Raad, i al Stilhed at forlade Slottet, og afvente de ubudne Gjæsters Bortfjernelse i det faderlige, afsidesliggende Huus. Felix lod ikke til gjerne at ville vende tilbage i sin forrige fiendtlige Beskrænkning; dog fandt han Hensigten dermed saa forstandig, at han uden Modsigelse føiede sig deri.

Hans Ophold i hans forrige Bopæl var længere end han havde formodet; thi de franske Rytttere syntes slet ikke mere at ville forlade Slottet. Deres Chef larmede og truede. Han paastod, at Eieren med Overlæg var undvegen, og havde derved givet ham Ret til, meente han, at behandle Godset som fiendtlig Eiendom, indtil nærmere Forholdsregler fra Regjeringen indtraf, ja, han ansaae sig selv som Herre derpaa, indtil den bortflygtede Eier personligen indfandt sig. Forgjæves indvendte Slotsforvalteten, at, hvis et endnu uopdaget ulykkeligt Tilfælde var tilstødt Stamherren, — hvilket var den rimeligste Formodning, kunde dog kun hans Eiendoms-Ret gaae over paa hans yngre

Broder; han gjorde Indsigelse mod hver Formodning, som tydede hen paa en uberygtet Mands Undvigelse, idetmindste til man var overbeviist om, at intet Vanheld var overgaaet ham, eller at han ikke, ligesom forhen hans Fader, var ryddet af Veien ved et Snigmord. Omendskjøndt han hos sig selv ikke fæstede nogen Troe til den sidste Formodning, lod han dog, for paa nogen Maade at tilfredsstille de Fremmedes Mistanke og Anmasselser, de nærmeste Skove noie søge igjennem; men hvor forbausedes han, da de udsendte Bønder nogle Dage efter virkeligen bragte ham en i Krattet funden Pistol, tilligemed et blodigt Tørklæde; i begge erkjendte han Friherrens Eiendom.

Han meldte den franske Chef denne Hændelse; men denne gav ham ikke utydeligt at forstaae, at det Hele sandsynligviis var en Opfindelse af ham selv, og Slotsforvalteren saae sig derved i den ulykkelige Nødvendighed, for sit eget Forsvar og sin Selvopholdelse, at opbyde Alt, for at komme denne Hændelse nærmere paa Sporet. — Denne Bestræbelse maatte naturligviis paanye bringe ham i Berørelse med Felix, hvilken just paa samme Tid ved

et høist besynderligt Tilfælde havde tildraget sig hele Bondebyens Opmærksomhed.

Efter nogle smilende Foraarsdage syntes Vinteren paa engang at ville vende tilbage. En uophørlig Skylleregn, ledsaget af vinterlige Storme havde paaeengang afbrudt de begyndte Arbeider i Marker og Hauger. Stride Bække styrtede ned ad Biergene, og Søen var stegen til en betydelig Høide. Alleslags Oversvømmelser stode til at befrygte. Beboerne af de smaa Huse nede ved Vandet saae lænaselfulde og misundelige op til Kirken, der fra sin sikkre Høi, omgiven af fredelige Grave, saae roligt ned paa de Ulykkelige, medens den forundede sine Døde et Friested for den oprørte Natur, som den ikke kunde tilstæde en Levende. —

I en stormfuld Nat, rev sig henimod Dagens Frembrud et stort Stykke af den Pynt los, som hang ud over Søen, og styrtede med tordenlignende Bragen ned i de skummende Bølger. — Hyldetræet, og den næsten endnu friske Grav, som omsluttede Felix's Fader, bleve tillige opslugte deri. Drevne af Forbauselse og Nysgjerrighed forsamlede Bondebyens Beboere sig, saasnart det gryede ad Dagen, ved Strandbredden.

Felix var iblandt dem. — En stivnende Forfærdelse havde allerede gjennemtrængt ham. — Bleg, uden Bevægelse, stod han som et Marmorbillede, med i hinanden indslyngede Arme, uden at høre uden at mærke Noget af det, som foregik rundt om ham. Hans Blik dvælede enten med Gru paa den sønderrevne Høi, eller sænkte sig fortvivlelsesfulde ned i Bølgerne; disse begyndte alt at jevne sig; Solen trængte for første Gang i mange Dage vederqvægende gjennem de stedse tyndere Skyer, og de forskræmte Fugle hilsede den paanye med muntre Foraarsklange. — Da vilde Skjæbnen, at Felix's stirrende Blikke tidligere end alle de Øvriges bemærkede et endnu i sit Linklæde indviklet Lig, som Bølgerne tumlede omkring i en ubetydelig Afstand. — Pludseligen vendte Liv og Bevægelse tilbage i hans næsten forstenede Legeme. — Han sprang ufortøvet i en Baad, løsnede den, styrede henimod Liget, og drog det op af Vandet. De forundrede, bevægede Tilskuere bemærkede tillige, uden dog at kunne forstaae hans utydelige Udraab, at han i det endnu havde gjenkjendt sin Faders Træk; Han holdt det længe stum indsluttet i sine Arme, med sine forfærdede Blikke, opløftede mod

Himlen; det lod, som om han følede sig endnu sit gruelige Bytte saa uvis, at han tog i Betænkning at lægge det fra sig, for at kunne roe til Land. — Endeligen besluttede han sig dog dertil, og kom snart til Strandbredden. Hurtigt, uden at lægge Mærke til de Omstaaende, som fulde af Forfærdelse, skjøndt uden at gaae ham tilhaande, stimlede omkring ham, tog han det halvforraadnede, nu dobbelt gyselige Liig paa nye i sine Arme, og bar det til sin temmeligen langtfraliggende Boepæl, hvor Moder og Broder mødte ham i Døren, og nægtede ham Indgangen. Med gjennemborende, foragtelige Blik vendte han om, og lagde Liget ind i den ligeoverfor værende Lade. — Derpaa ilede han uden Forhaling til Snedkeren, og bestilte en ret stærk, dobbelt Kiste; gik derfra hen til Præsten i Bondebyen, hvem han fortalte, denne, ham dog alt bekjendte, Hændelse paa en egen, frygtsom Maade. — Han syntes at have været belavet paa, at Præsten vilde nægte ham, paanye at føre det døde Legeme til den afdøde christelige Menighed, og yttrede derfor en levende Glæde, som om en tung Steen var væltet ham fra Hjertet, da Sogneherren kom ham venligt imøde, og ikke lagde den mindste

Hindring i Veien for hans Andragende, men optog det, som en Sag, der forstod sig af sig selv. — Præsten bestemte den anden Dag efter denne Hændelse til den gjentagne Begravelse. Felix forlod ham trøstet og rolig.

Den følgende Morgen blev det Præsten sagt, at Felix ved denne Leilighed var raget i aabenbar Uenighed med sin Broder; især da han blev urokkelig ved det Forsæt, at den anden Begravelse skulde være endnu kostbarere, end den første; han vilde endog selv betale et lille Gilde i denne Anledning. — Moder og Broder vare derimod af den Mening, at dersom han havde nogle Penge tilovers, gjorde han bedre i at lade dem faae samme, end anvende dem dertil; han skulde derfor kun rykke ud med disse, men derimod lade Liget grave ned i al Stilhed. Det Sidste holdt Præsten ogsaa for det Passeligste. — Han lod altsaa Felix hente. — "Jeg hører, min kjære Søn!" sagde Præsten til ham, "at han gjør sig saamange unødvendige Omkostninger!"

"Paa ingen Maade, velærværdige Herre! Fader maa have en ordentlig Begravelse."

"Den har han engang havt, og ret anstændig; og derved bør det ogsaa, efter al Billighed, blive."

Felix blev forskrækket. "Hvorledes, Deres Velærværdighed," stammede han paaengang ængstlig og blodrød, dog ikke ganske uden Mod. "Det maa ikke blive derved! Folk hvidske allerede imellem hinanden, at han er en Fordømt, som den christne Jord ikke vil beholde i sit Skjød; ellers var han ikke paa en saa gyselig Maade bragt for Dagens Lys igjen."

"Den Snak har jeg ikke hørt, min Søn!"

"Jeg heller ikke. — Jeg vilde ikke raade Nogen dertil, naar jeg hørte derpaa, men jeg veed det bedre; de tænke det idetmindste; derfor maa han ordentligen begraves, med alle christelige Ceremonier, endnu kraftigere end før; Og Bønner og Ord ved Graven, maa De ikke spare paa, velærværdige Herre!"

"Nei, min Søn! det gaaer ikke an. — Jeg kan, jeg tør ikke engang gjøre det!"

"Hvad for Noget, Deres Velærværdighed!" sagde Felix blegnende og saae ham stivt i Øinene. "Er det virkeligen Deres Alvor?"

"De Ord, som engang ere sagt, blive altid i Kraft. Har han nogensinde hørt, at et Barn bliver døbt to Gange. — De Dødes Daab er af samme Beskaffenhed."

"Skal da den Onde bestandigt beholde ham i sine Kløer? Han skal rives ud deraf, Deres Velærværdighed! Han skal! Jeg maa sørge for hans Salighed!"

"Lad mig berigtige hans Begreber! Indseer han da ikke?" —

"Alting, Alting indseer jeg nu!" raabte Felix fast i Fortvivlelse, og sank ned for hans Fødder: "Jeg besværger Dem, velærværdige Herre! gjør mig denne Villighed! hav Medlidenhed med min Sjæleangst! det gjelder hans Salighed! min!"

"Men, min Søn! tag dog imod fornuftige Grunde!" —

"Nei! nei! lad Dem bevæge! eller ved den almægtige Gud! De vil angre det, saasandt som De er et godt Menneske. Det gjelder min timelige, maaskee min evige Lykke. Vil De med frit Forsæt føre mig i Fordærvelse?"

"Saa forklar mig idetmindste, hvorledes et

tilfældigt Sammenstødaf Omstændigheder formaaer, at —"

"Intet, Intet kan jeg forklare! Har Gud da ikke tydeligt nok forklaret sin Meening? Forklarer han den ikke nu ved Dem selv, hvis De er ubevægelig? Har et Tilfælde, som Folk kalder det, kastet min Fader ud af Jorden igjen, og tilintetgjort Deres Indvielse til Ro og Fred, saa tilkommer ham ogsaa en nye, for at den onde Aand, som farer frem i de oprørte Elementer, ikke mere skal kunne gjøre ham Noget!"

"En doppelt Indvielse er en Misbrug, som jeg ikke kan tilstæde."

'Ikke? Ikke? Jeg maa skaffe ham Ro! jeg maa!" skreg Felix, i det han sprang op med knyttede Næver og vilde Blik! "Er det Deres sidste Ord?'

"Mit sidste!" vedblev Præsten forbauset, i det han giorde sig Umage for at undertrykke en uvilkaarlig Frygt, hvorved hans Udtryk endogsaa bleve haardere! "Mit sidste! thi jeg tør ikke handle anderledes."

"Nu vel!" udbrød Felix med en frygtelig, kold Bestemthed! "Saa følger jeg da dette Tegn

fra Himmelen. Jeg vil gjøre Dem en vigtig, en blodig Opdagelse, naar De kun ikke vil nægte mig at indvie hans Grav paa nye. — Han skal ikke bøde! — lover De mig det? lad mig døe med den Trøst, at min Død skaffer ham Fred! For Guds Barmhjertigheds Skyld, nægt ikke den Døde Vielsens Ord; lad os ikke Begge gaae fortabte?"

Præsten var dybt og sælsomt bevæget. — I dette Øieblik seirede Forfærdelse og en medlidende Følelse over alle andre Betænkeligheder. "Jeg vil gjøre Alt," svarede han, "hvad der paa nogen Maade kan komme overeens med mine Pligter; Hvad har han at opdage for mig?"

"At jeg — Nei! Han skal ikke bøde for min Forbrydelse — Jeg har dræbt min Herre, den unge Baron, i Skoven.

Han slog begge Hænder sammen over Hovedet, og var sunket overende, havde Præsten ikke grebet ham, og hurtigt trukket ham hen paa en Stoel.

"For Guds Skyld!" sagde Denne fast bedøvet. "Fat sig dog! — Veed han ogsaa hvad han selv siger?"

Det lod som om en fuldkommen Roelighed var traadt ind i hans Sjæl, saasnart den skrækkelige Hemmelighed havde undflyet den. Bleg, med slovede Sandser, men med Fatning, reiste han sig efter faa Minuters Forløb.

"Jeg føler mig nu roeligere! sagde han med svag Stemme, "og takker Deres Velærværdighed! Hvad nu er skeet, maa vel være det Rigtige og Bedste! Ikke sandt, De indvier Fader nok engang i sin Grav, for at min Misgjerning ikke skal forstyrre hans Fred! Det vil gjøre min Sjæl roelig!"

"Jeg har jo altlovet, at gjøre Alt hvad som staaer i min Magt; Ulykkelige! han har jo ogsaa nok at bære paa."

"Saa Gud velsigne Dem da! — Begrav De nu den Døde; Jeg gaaer i Fængsel!"

Han forlod Værelset rolig, næsten stolt; Præsten tænkte ikke engang paa at holde ham tilbage, saa forvirret var han selv. Han ilede derimod op paa Slottet, hvor Slotsforvalteren just stod i Begreb med at sende Bud efter Felix, for at høre hans Udsagn om Det, som var fundet i Skoven.

Det varede længe, førend Slotsforvalteren kunde fæste Troe til Præstens Beretning, saa klar

og pletløs stod den stille Felix's bekjendte Retskaffenhed, hans Troeskab og Hengivenhed imod sin Herre, for hans Sjæl. Dog Præstens smertelige Forsikkring — Jægerens altid uforklarlige Væsen, hans, især i ældre Tider, aabenbare Skye for alle muntre Glæder, hans stille, eensomme Gange, som havde forskaffet ham hans Tilnavn, alle disse smaa, neppe bemærkede, Taagepletter, maatte nu forene sig i en stor sort Skye, for at bedække de Tvivl om hans Brøde, som bestandigt opstege i Slotsforvalterens Inderste. Dernæst bestemte hans Skyldighed, og den sienfynlige Nytte, denne Opdagelse vilde bringe Godset og heele Egnen, ham til at gaae raask frem. Godset havde sin egen Domstoel. Han lod strax Amtmanden hente; og Denne traadde just ind, som det blev meldet ham, at Felix selv havde indstillet sig i Slotsfængselet. — Han lod ham strax føre for dem, og forsømte ikke at lade den franske Chef, der beboede de bedste Værelser i Slottet, indbyde til at bievaane Forhøret. Dog var det ikke langt fra, at Misdæderens blege, lidende, men aldeles roelige Træk havde bragt ham ud af sin Fatning.

"Ulykkelige!" tiltalede han ham, men holdt ligesaa snart op igjen; thi hans Stemme slog ham feil.

"Jeg beder Dem indstændigt, Hr. Slotsforvalter!" tog Felix med svag Stemme Ordet: "blot at spørge mig. Jeg vil svare oprigtigt paa Alting; men Skjældsord eller Beklagelser ville begge ligemeget bedøve mine Sandser, og saa veed jeg ikke selv, hvad jeg siger. Troe De mig, jeg føler, hvad jeg har gjort! — Behag at spørge mig, Hr. Justitz-Amtmand?"

"Du har dræbt Din Herre?" begyndte Denne!

"Slaaet ham ihjel? ja!"

"Og vil oprigtigen tilstaae os den hele Sammenhæng?"

"Ja! Alt hvad der er mig selv klart, og som jeg kan erindre; — naar jeg ret vil tænke derpaa, saa løber mit Hoved rundt!"

"For det Første: Har Du Medskyldige?"

"Ja Herre! Stifmoder og Stifbroder! O! var jeg dog aldrig kommen i det Huus!"

Amtmanden gav paa Øieblikket et Vink. Han holdt det for nødvendigt at forsikkre sig disse Folk, — som vel egentligen ikke stode i noget slet

Rygte, men som dog formedelst den noksom bekjendte Uenighed, hvori Familien, medens Faderen var i Live, havde levet, just ikke var godt omtalte — jo før jo heller, for at de ikke skulde benytte Efterretningen om at Felix var sat i Fængsel, til Forholdsregler, som kun forsinkede Opdagelsen af den rene Sandhed. — Imedens han besørgede det nødvendige, spurgte Slotsforvalteren med bevæget Stemme:

"Felix! Hvad kan have forledet Dig til denne Misgjærning! Dig?"

"Moder og Broder have forført mig dertil!" svarede han mørk og forvirret.

"Du er jo aldrig kommen i deres Huns, siden Du traadte i Baronens Tjeneste?

"Jeg kom hemmeligt sammen med dem i Skoven!"

"Begjerlig efter Penge har Du jo aldrig været?"

"Nei! men min Skjæbne drev mig! jeg var allerede i Djævelens Kloer! jeg maatte gjøre det."

"Hvorledes har I da baaret Eder ad med dette Mord?" begyndte Amtmanden igjen Forhøret.

"Forskaan mig blot i Dag for de gyselige Biomstændigheder. Mine Medhjelpere er en saadan Misgjerning ikke saa vanskelig. Jeg slog ham bagfra i Hovedet. — Han faldt strax om; Moder og Broder sprang til, og gave ham sin Rest. — Han var, Gudskeetak! død paa Stedet. — Derpaa plyndrede vi og begravede ham!"

"Paa samme Sted?"

"Ja!"

"Kan Du føre os derhen til?

Jeg tænker vel, jeg kan finde Stedet igjen. Jeg vil befinde mig derpaa.

Det, som var fundet i Skoven, blev ham forelagt. Han tilstod strax, at det tilhørte hans Herre. Ligeledes blev han spurgt, hvad man havde fundet hos den Døde.

En Pung med Guld, omtrent syv Louis, og nogle Smaapenge. Han havde først rørt disse Penge, da hans egne ikke vare tilstrækkelige til at lade hans Fader anden Gang begrave for. Desuden et Uhr, et par Diamanter, hvilket han Altsammen havde solgt til en omløbende Jøde, som han havde stødt paa nogle faa Mile fra Godset, for tyve Louis'dorer, som endnu laae urørte iblandt

Hans andre Sager. Klæderne vare efter Moderens Anviisning kastede i et huult Træe. Han tilføiede endnu flere Smaaomstændigheder, som rigtigt nok tilstrækkeligen oplyste Misgjerningen selv; men over hvad der egentligt havde bevæget ham til dette Mord, som neppe alene kunde tilskrives Rovsyge, da han meget lettere kunne have tilfredsstillet en saadan Begjerlighed i Slottet selv, saavelsom over de Skyldiges nærmere indbyrdes Forhold, hvilede der en dunkel Hemmelighed, som hans, først i dette Hensyn, modsigende og forvirrede Udsagn gjorde endnu uigjennemtrængeligere.

Det faldt Slotsforvalteren ind, at Kulsvier-Familiens Vidnesbyrd, der godtgjorde, at Friherren selv havde sendt Felix bort fra sig, syntes at modsige denne Selvanklagelse, omendskjøndt han ret vel erindrede sig, at Drengen vilde have seet Begge efter den Tid hos hinanden. Han spurgte Felix derom. "Ikke hos hinanden," gav han til Svar, "jeg sneg mig ubemærket bag efter ham. — Men sendt mig hjem, har han rigtigt nok; — vi havde længe luret paa en saadan Leilighed, og denne bar jeg mig snue nok ad, for at bringe tilveie; jeg kom ogsaa først mod Aften tilbage paa Slottet, omend-

skjønd Baronen alt ved Middagstid havde skikket mig tilbage.

Felix blev, under dette Forhør, bestandigen mere angreben, og sienssynligen svagere; man lod ham derfra føre i Fængselet, just som Rettens Betjentere bragte de to, som Medskyldige angivne, med sig, hvilke man hver for sig vilde forhøre.

Den ene Rettens Betjent berettede dog i Forveien, at Rygtet alt var forekommet dem; Præsten, saavelsom Felix selv, havde ladet et Par Ord falde; af disse var strax en Historie sammensat; at Felix selv havde indstillet sig i Fængselet, var fløiet som en Løbeild gjennem hele Bondebyen, og den udsendte Betjent havde truffet Moder og Søn, høist bestyrtsede, og sysselsatte med at sammenpakke adskillige Bylter. — Sandsyndligviis havde de havt i Sinde at flygte, hvilket de dog Begge nægtede. — Ogsaa var et Skrin, som tilhørte Felix, opbrudt, og Moderen ragede just deri, som Betjenterne traadte ind i Værelset. Ved Gjennemsøgelsen af hvad de Angivne bare hos sig, som strax blev foretaget, fandtes hos Stifmoderen en Tut med tyve Louis'dorer, og hos Broderen fem, indviklede i et Papir.

I Forhøret benægtede de ikke allene Alt, men de lode endog til at forfærdes over den gruelige Beskyldning; Begge erklærede, at Felix var et slet Menneske, som altid havde gjort dem alt det Onde, som stod i hans Magt; at han fra Barnsbeen af var bleven forkjelet af Faderen; og Moderen paastod: "at Denne ofte havde ført hemmelige Samtaler med Sønnen, hvilke vistnok ikke vare gaaede ud paa noget Godt. — De vare tit gaaede med hinanden ind i Skoven, og blevne hele Nætter ude fra Huset; — at hun altid havde staaet i den Formening, at den Gamle havde nedgravne Penge, hvorom Felix alene vidste Besked. At hans onde Samvittighed altid havde skinnet igjennem hans hele Væsen, og havde især tiltaget siden Faderens pludselige Død. — Hvor forvirret, ja næsten vanvittig, havde han ikke baaret sig ad, ved det Vanheld, som var mødt med Hiins Grav; dem derimod havde det været ganske ligegyldigt. — Det kunde jo ikke betyde Andet, end en ond Samvittighed og en hemmelig Forstaaelse."

De vilde heller ikke vide noget om, at de skulde have havt i Sinde at flygte; dog tilstode de, at Rygtet om, at Felix var hæftet for et begaaet Mord,

havde sat dem i en hæftig Skræk; thi de forudsaae strax, at de ved hans Ondskab kunde blive indviklede i Sagen, og da de formodede, at Retten vilde gjennemsøge hans Skrin, havde de kun taget det ud deraf, som tilkom dem, som hans nærmeste Arvinger, siden de dog mere trængte til Penge end Retten; at det kunde være stjaalet Gods var slet ikke faldet dem ind. — Saaledes stemmede Begges Udsagn overeens i Hovedsagen. — De bleve henførte i særskilte Fængsler.

Denne saa hurtige og lykkelige Opdagelse af det neppe ahnede Mord havde meget vigtige Følger for Godset. Efter Morderens egen Tilstaaelse kunde den paatvungne Overherre ikke vel længer tvivle paa, at ingen Undvigelse havde fundet Sted; man kunde ikke mere paadigte den Dræbte nogen klækkelig Forseelse; ingen Brøde, som gav en fiendtlig Behandlingsmaade af hans Eiendomme blot et Skin af Retfærdighed; og da nu ovenikjøbet disse Eiendomme gik over til en Umyndig, maatte Ryttерne strax trække bort, og Chefen forbeholdt sig kun at boe paa Slottet som Gjæst, indtil han modtog nærmere Forholdsordre. Rigtigt nok med mere Tilbageholdenhed, men med saamegen større Op-

mærksomhed fulgte hans Die imidlertid med dulgt Mistanke Sagens Behandling, og Justitz-Amtmanden besluttede derfor saa hurtigt og drivtigt som mueligt at paaskynde den, for at de, tillige med al Mistanke, kunde blive af med denne besværlige Gjæst for stedse.

Felix blev bestandig ved sit første Udsagn, og de smaa Modsigelser, som indløb, opstode siensynligen af den halv bevidstløse, bedøvede Tilstand, hvori han, som det lod, havde begaaet Mordet, og af den Idee-Forvirring, som ethvert Tilbageblik derpaa meer eller mindre frembragte hos ham.

Større Modsigelser, hvorvel kun i Biting, fandt Sted i de, som Medskyldige, Angivnes Forhører; thi de benægtede aldeles at have været Medvidende om dette Mord. Ved Huusunderſøgelsen i deres Bopæl blev intet videre Mistænkeligt forefundet, og hvert Forhør endtes gjerne med en Strøm af Skjældsord og Forbandelser mod Felix.

Denne Ynglings Karakteer var rigtigt nok nu meer end nogensinde for Alle en Gaade. Han blev fast derved, uden at kunne eller ville angive andre Grunde, at han var indvortes af en dunkel Magt dreven til dette Mord, og udvortes lokket, ja næsten

tvungen dertil af Moder og Broder. Selv Præsten, som flere Gange, paa hans Anmodning, besøgte ham i Fængselet, og bestandigen følte sig opbygget af hans Aands rolige, skjøndt mindre angrende end Gud hengivne Tilstand, især da det var lykket Hiin, at berolige ham formedelst de tilføiede Ceremonier over Faderens fornyede Begravelse, — Præsten selv foreholdt ham hans Slægtninges haardnakkede Vægring, ved at tilstaae deres Deeltagelse i hans Forbrydelse. Han formanede ham, dog ikke at drage andre i Fordærvelse med sig, i det han føiede til: at han vel ikke ansaae ham istand til en saadan Hævngjerrighed eller Ondskab, men desuagtet var dog den Forbittrelse ham paafaldende, hvortil Felix, ved Forelæsningen af deres Forhører, uden Forbeholdelse havde overladt sig. —

Felix svarede ham roeligt: "at just hans Medskyldiges Yttringer, især om hans Fader, hvis Død før Tiden han kun tilskrev deres Forvorpenhed, gjorde ham denne endnu tydeligere. Han følede alt for dybt, at de allene havde drevet ham til denne Misgjerning, og havde længst forudseet, at de vilde sætte den ryggesløseste Frækhed mod den aabenbareste Sandhed; dog vilde han ogsaa paa

sin Side, for om mueligt at redde deres Sjæle — opbyde Alt, for at faae dem til at strande paa deres egen Samvittighed; og det vilde vist ogsaa lykkes ham, saafremt han kun formaaede at ryste deres jernhaarde Inderste."

Ogsaa bad han Justitz-Amtmanden sørge for, at den Omstændighed med det, rigtigt nok først i det sidste Forhør, af ham omtalte Signet, ikke blev overseet. Felix havde nemlig erindret sig, at Baronen havde havt et Signet hos sig, hvori hans Vaaben var stukket i en hvid Steen; dette var rigtigt nok indfattet i en Ring, men da denne baade var gammeldags og ubeqvem, havde han ikke baaret den paa Fingeren. Broderen havde stukket denne til sig, og sikkert forvaret den meget godt, da de ellers let kunde blive robede ved den. Den maatte bestemt findes i hans Gjemmer. Felix yttrede desuden flere Gange det Ønske, at maatte, hvor piinligt det end var ham, dog at faae Ende paa Sagen, blive konfronteert med de to Andre. Ogsaa udbad han sig deres Nærværelse og Ledsagelse, naar han skulde angive det Sted, hvor de i Fælledskab havde nedgravet den Dræbte; thi han meente at ville gjenkjende det Sted bedre i deres Blik, end

paa andre udvortes og kun flygtigt bemærkede Tegn. Hans hidindtil sygelige Tilstand havde længe forsinket denne nødvendige Gang.

Hans Jørgen benægtede standhaftigen nogensinde at have seet eller hørt tale om saadant et Signet; dog blev han synligen forskrækket ved Spørgsmaalet derom. Flere Bønder traadte tillige frivilligen frem, som Alle bevidnede, at de ofte havde i den Tid Felix havde opholdt sig paa Slottet, været anmodede af Moderen og Broderen: at faae ham til at indfinde sig enten i deres Huus, eller paa det bevidste Sted i Skoven; men han havde altid undslaaet sig for at komme, og udtrykkeligen yttret: at han ikke vilde have noget Mere med dem at gjøre. Disse Udsagn havde de to Medskyldige i Begyndelsen nægtet, men dog siden tilstaaet Sandheden af.

Endeligen blev Felix's Bøn opfyldt. Alle Tre bleve, med den fornødne Forsigtighed, førte ud i Skoven. Da de to Andre bleve Felix vaer, overvældede de ham med Skjældsord, som dog snart Rettensbetjentere afbrøde.

"Lad dem kun skrige," raabte Felix, i hvis Træk en vild Trods malede sig ved Synet af dem. "Fra Barnsbeen af have de udskjældt og bandet mig,

nu — jeg vil derimod vel bringe dem til at bede. — Før I os hen til Blodpølen, Moer! I kjender den bedre end jeg, og mig gav I saameget Andet at bestille. See engang paa hende, Hr. Amtmand, — Hendes Øie kan ikke meer staae stille paa et Sted, vi maae vel snart være paa Pletten. Hun kan ikke faae det bort fra den Mose der, og dog vil hun gjerne lade, som om hun ikke seer derhen, derfor skeler hun som en Ræv, i Krogen af en Faldgrube. See kun, hvor hun gjør sig Umage for at see lige ud, — bestandigen skotter Øiet hen under Buskene; Venstre om, mine Herrer! her maa Stedet være."

Slotsforvalteren og Amtmanden, som Begge vare tilstæde, og under en tilsyneladende Skjødesløshed, dog skarpt, lagde Mærke til de to Mistænkte, bemærkede ret godt, at deres Ansigtstræk sittrede krampeagtigt, medens Felix talede. Ja, Kjærlingen blegnede næsten, da Toget, paa et Vink af Morderen, dreiede ind i Krattet, og nærmede sig en rørbevoxet Mose, ved hvis Rand en gammel Fodstie var tydeligt at see.

"Ikke sandt? Moer?" begyndte Felix igjen,

"Her var det jo, hvor vi passede ham op; lugter I ikke alt Blodet?"

Den gamle Kone kastede et skjærende Blik til ham. "Tie dog, Rakker!" stammede hun grædende! "Du skal ikke forvirre mig, Uskyldige! men Herrerne kunne fare vild! Befal ham dog at tie, gode Herrer!"

"Staae engang stille, Hans Jørgen!" blev Felix ved, i hvis Blik brændte en stedse vildere, trodsigere Ild! "Staae dog! var det ikke her, paa denne Plet, hvor Du, anfalden af en Gysen, kastede den blodige Øxe, som Du havde givet ham det andet Slag med, midt ud i Mosen. Moer skjændte, og meente, at duede den end ikke mere til at kløve Brænde, var den dog altid god til at hugge Kjød med! var det ikke paa dette Sted?"

Hans Jørgen stod zittrende med nedslaaede Øine. Kjærlingen knyttede Næverne og havde, under frygtelige Skjældsord, slaaet løs paa Felix, havde Rettens Betjenterne ikke holdt hende tilbage.

"Du ryster jo, Hans Jørgen!" sagde Amtmanden barsk! "gaae i Dig selv og bekjend!"

"Den gudsforgaaende Hund!" fik Synderen endeligen stammet frem; "Jeg har Intet at bekjende.

Hans forbandede Flab vil endnu bringe os i Bødelens Hænder."

Felix traadte rask hen til en stor, halv i Jorden nedsunken Steen, "tager jeg ikke feil," udstødte han med skjælvende, lav Stemme, "maa det være her — See dog hid, Stifmoer, og Du, Broerlille! Hvad mener I?"

Begge blegnede, og saae ikke i Veiret; endeligen raabte Kjærlingen, med afbrudt, usikker Røst: "Du har jo slaaet ham ihjel, saa maa Du ogsaa allene vide, hvor Du har gjort af ham! Gud lad mig evig brænde i Helvedes Ild, hvis jeg kjender Noget til hans Grav!"

"Her lader det ikke til at være," raabte Bønderne, som alt havde sat Spaden til, "Græstørven er alt for sei."

"Grav kun, grav kun!" blev Felix ved, "Er det ikke her, har jeg taget Feil af alle Mærker; saa maae I bede Moer smukt høfligt, at Hun siger Jer, hvor det er!"

Der blev gravet temmeligen dybt, men man fandt Intet. Felix huskede sig forgjæves om; han paastod fuldt og fast; at de to Andre, som just havde valgt Stedet, maatte ogsaa vide bedre Besked.

"Vil I ogsaa nægte at kjende det hule Træ? Moer!" tog Felix, med et haanligt Blik, Ordet igjen, "det, hvori I gjemte Klæderne. Det skulde I dog ikke gjøre? det har gjort Jer god Tjeneste, og en Ven i Nøden skal man aldrig fornægte; det vilde dog have taugt til evig Tid; det har en paalideligere Samvittighed, end jeg. — Skal jeg komme Eders Hukommelse til Hjælp?"

"Jeg forstaaer ikke et Ord af hvad han vrøvler der, og kjender intet huult Træe!" hulkede hun ud.

"O! fra gammel Tid af, Moer? Har I ikke selv lært mig det Sprikvort; da jeg var et Barn endnu: Tre gange Tre, Hun hedder ni, Hælvten er fem, gaae ei forbi; Guld og Sølv er i Hælvtens Vom, gaae lige til, men see Dig først om?"

"Hvor husker jeg det? hvad snakker man ikke for Børn!"

"For Børn! Naa! bie kun! Seer De hist! Hr. Amtmand! langs med det gamle Gjærde, Mosen forbi, de ni Piiletræer; tæl nu fra begge Ender til fem, hvor Tallet løber sammen, ligger Moers Skat. Kan I nægte Moer, at I kjender

den hule Piil? — Naar I stiller Jer saa uvidende an, om de uskyldigste Ting i Verden, saa seer man jo tydeligen, at I kun nægter, for ikke at tilstaae Noget."

"Nu ja da!" afbrød Kjærlingen ham, "den hule Piil kjender jeg; Hvad ondt er deri; naar i forrige Tider Faer arbeidede i Skoven, og ikke kom hjem om Middagen, saa har jeg sat hans Mad derind. Der kan jeg strax føre Jer hen."

"Pokker heller, Moer! I er kjæk paa det! har maaskee Hans Jørgen faaet Leilighed til at tage Klæderne bort?"

"Hvilke Klæder?" stammede hun forbløffet; jeg har ingen Klæder skjult der!"

"Naa, ikke saa hidsigt!" svarede Felix med Spot. "Det har jo ingen Ting at betyde; Blodet er jo vasket af."

De vare snart ved Træet; dog tovede Konen med at vise dem det. Huulningen havde en temmelig Dybde; med megen Umage fik Rettensbetjentere en grøn Jagtkjole med Guld Epauletter, og flere Klædningsstykker trukne op.

Ved det første Blik paa Kjolen blegnede Kjærlingen og Hans Jørgen, dog fattede de sig

snart, og erklærede, de aldrig havde seet disse Ting før. — Slotsforvalteren gjenkjendte paa Øieblikket Baronens Jagtdragt. —

Endskjøndt denne Morgens Bestræbelser ikke lidet havde bestyrket Mistanken mod de angivne Medskyldige, var man dog ikke kommen meget længer. Frem for Alt ærgrede Slotsforvalteren sig over det gjennemtrængende Blik, hvormed den franske Chef, som ogsaa havde ledsaget dem i Skoven, fulgte Sagens Gang; hans Miner vare endnu ikke frie for Mistroe. Efter Aftale med Amtmanden bleve de Fangne førte, istedet for i Fængslet igjen, ind i et Værelse paa Slottet, for at undergaae en fuldstændig Confrontation. De Skyldiges udmattede Sjæletilstand gav dem Begge Haab om et ønskeligt Udfald, især naar Leiligheden betoges dem til først ret at fatte sig ved eensom Eftertanke. Ogsaa havde Slotsforvalteren i Sinde at betjene sig af en List. Efterat Felix engang i Forveien med vild Hæftighed havde forsikkret ham paa, at han ikke vilde hvile førend hans Medskyldige, hvis Forstokkenhed bragte ham til at gyse, vare bragte til Bekjendelse, havde han tillige anmodet ham om, at udgruble Noget, der var istand til at ryste deres

steenhaarde Samvittighed. Slotsforvalteren beklagede ved sig selv, at der i hele Slottet ikke fandtes noget Portrait af den Dræbte; thi neppe havde disse raa Mennesker nogentid seet et godt malet Skilderie, og det forekom ham rimeligt, at det uformodentlige Syn af et Saadant maatte frembringe en overraskende Virkning; endeligen faldt det ham ind, at et gammelt Skilderie af Baronens Fader var lukket inde i et Loftværelse. Det var, kort efter denne Mands ulykkelige Død, taget bort fra sin Plads, for at ikke Enkens Kummer skulde fornyes ved Synet deraf. Den fast forglemte Baron var forestilt paa dette Knæstykke i naturlig Størrelse, og malt endnu i sin Ungdom. — Det havde derfor en ikke ubetydelig Lighed med Sønnen, den gammeldags Dragt fraregnet, som dog neppe vilde være disse Folk paafaldende, især da den var given en grønlig Farve. Slotsforvalteren lod Skilderiet bringe ned, rense for Smuds og Støv, og stillede det op i det Værelse, hvor nu Forbryderne bleve førte ind. — Felix var ikke underrettet derom, dog maatte det strax falde ham i Øinene, da det stod paa en lille Forhøining ved Siden af Indgangsdøren, følgeligen, saaledes at den Indtrædende maatte

vende sig om for at see det. Felix derimod stod ligeoverfor Døren, med Ansigtet imod hans bagefter indførte Slægtninge. Det gjorde selv paa ham et hæftigt Indtryk; hans mørke Blik stirrede mod Jorden, og til tiltagende Trods løftede han det op mod sine Forførere.

Felix's Udsagn blev dem forelæst; Alt hvad som angik dem deri nægtede de, som sædvanligt, hvorvel deres Udflugt i Skoven syntes dennegang at have gjort dem blødere og usikkrere. Dog trodsede Hans Jørgen især derpaa, at det omtalte Signet ikke var fundet, og meente, at Morderens andre Beskyldninger vare ligesaa grundløse.

"Naa, Naa!" indvendte Felix! "man kan jo tage Feil! Har Du vel nogensinde betroet mig Nøglen til Din Kiste, eller blot tilladt mig at see i den?"

"Betroe Dig Nøglen?" svarede Broderen trodsigt, "for at Du skulde putte falske Sager, som jeg aldrig har seet, ind deri, ligesom i Træet? Nei! Jeg kjender Dine Ænker fra gammel Tid; derfor er der heller ingen Ting funden, og Din Ondskab er aabenbar."

"Ondskab! Nei! ved den almægtige Gud! men Sandhed, som skal komme for Dagens Lys. — Jeg beder Dem Hr. Amtmand, lad Kisten bringe herind.! — Jeg har aldrig havt Nøglen, det har De nu selv hørt, og dog er jeg vis paa, Signetet maa findes deri. Ikke sandt Moer! det veed I ogsaa. — I har jo selv raadet til, aldrig at sælge det, eller lade det komme tilsyne; men I vare Begge for gnidske til at gjøre Ende derpaa."

"Gode Herrer!" hylede Kjærlingen!" lad ham dog holde sin Mund! Han paadigter mig altid noget Nyt. — men vor Herre veed, jeg er uskyldig!"

"Skyldig vil I sige, Moer!" raabte Felix med gjennemborende Blikke, og det veed ogsaa de Døde; det er Jer selv ret bekjændt; derfor tør I ikke see noget Lig, som stirrer paa Jer med aabne Øine! Ikke sandt! hvormegen Umage I end gjorde Jer, kunde I dog ikke faae de døde Øine lukkede paa den Dræbte. — Vend Jer om, han staaer bag ved Jer og gjør Jer til Løgner!"

Uvilkaarligen forfærdet dreiede Kjærlingen sig hurtigt om, styrtede med et ængstligt Skrig om paa Gulvet, og blev baaren afmægtig ud. Hans Jor-

gen, som ogsaa uvilkaarligt havde dreiet Hovedet om, blev bleg som et Liig; dog fattede han sig hurtigt, og sagde halvleende, med endnu bævende Læber: "Det er jo kun malet! Hvorfor vil I føre os Stakler i Fristelse med sligt Gjøglerie? — Pas paa, Moer er gaaen fra Forstanden. — Saaledes skal I ikke komme os!"

"Godt!" vedblev Felix, som neppe kunde dølge sin Glæde over den frembragte Forvirring; "Der er Kisten. — Nu skal jeg komme Dig anderledes."

En lille, meget gammel Kiste blev bragt ind; og i det Amtmanden lukkede den op med den alt længe i Rettens Værge hvilende Nøgle, kunde han ikke undlade at beundre den sikkre, usædvanligt kunstige Laas; kun Ubetydeligheder bleve fundne deri. "See kun ret til;" tog Felix Ordet igjen. — "Han har, da Fader endnu levede, afsnakket eller aftvunget ham dette Skrin; men Fader har betroet mig, at der er hemmelige Leddiker deri; jeg har vel ikke seet dem; men — pas godt paa hvad Du har, sagde han til mig; har Du Noget af Værdie, saa forvar det godt; thi ellers er det strax borte; Hans Jørgen har listet det ind i sin Kiste. Han lader

Dig gjerne selv søge efter det, og Du finder det dog ikke. Lad den bryde i Stykker Hr. Amtmand; Stykke for Stykke. Jeg har leveret Hans Jørgen Signetet tilbage i sin egen Haand; kan Du nægte det Broerlille!"

Hans Jørgen saae ikke i Veiret! stum holdt han Øinene fæstede paa Gulvet. Kisten blev brudt fra hinanden, og et meget kunstigt, skjult, hemmeligt Rum kom tilsyne; hvori Signetet ganske rigtigt laae, tilligemed nogle Louisd'orer.

Hans Jørgen spillede endnu den Uvidende. — "Det maatte ligge der fra salig Faers Tid!" stammede han frem; dog var al Farve borte af hans Ansigt og han rystede over hele Legemet.

"I salig Faders Tid," raabte Felix! havde jo Baronen selv sit Signet! Nei, fra hans Mord af har Du det; men hvor Du har faaet de Louisd'orer fra, gad jeg nok vide; Ere de endnu fra Faders Tid, har Du stjaalet dem; thi jeg er hans kjødelige Søn og hans Arving. — Eller har Du kanskee, da vi plyndrede den Dræbte, puttet nogle til Dig, som jeg ikke veed af; Du har vel ogsaa brugt Dine Hænder, medens Du beed Fingeren af ham, for at faae Ringen af." —

"Forbandede menederske Rakker!" skreg Hans Jørgen forbittret, "lad mig dog med Fred, Louis-d'orerne har jeg ærligen fortjent." —

"Der har vi det!" jublede Felix," og dog kjender han ikke noget til Signetet, som ligger hos dem!"

"Ja!" raabte Hans Jørgen!" nu maa jeg tale. Han har flyet mig det, for at gjemme det ret sikkert for ham; til mig sagde han, at han havde fundet det; jeg maatte sværge en dyr Eed paa, ikke at forraade det til Nogen; derfor har jeg taugt!"

"Du — mig — en Eed! O! Du Skurk!" udstødte Felix afbrudt og uden Fatning! Retten paabød Rolighed; da meldte just en af Betjenterne, at den gamle Kone var kommen til sig selv, og havde stønnet mat frem, at hun vilde bekjende Alting. —

Hun blev ført ind igjen: "Nu! hvad har I at bekjende! ud dermed!" — tordnede Amtmanden hende imode. —

"Ikke et Ord, førend jeg veed, om Gespenstet er borte?

"Hvad for Gespenst!" raabte Hans Jørgen rask! "kun en malet Djævel for at forskrække og

forbløffe os. — Bliv dog ikke gal og tilstaae hvad som ikke er sandt!"

Sønnen blev hurtigen bragt til at tie. "Nu!" blev Amtmanden truende ved.

"Ak! jeg veed ikke hvad jeg skal sige!" hulkede Kjærlingen frem med mere Fatning: "Jeg har har havt en fæl Skræk; det var jo den unge Baron, som jeg saae ham i Live, og det vil jeg gjerne bekjende, det er ganske sandt, jeg kan ikke see nogen Død med aabne Øine; men det er en Gemytssvaghed, som jeg ikke kan gjøre for; nu søger den Galgenstrik at hævne sig, fordi jeg lod ham blive allene hos vor døde Faer, for at trykke ham Øinene til. Jeg gav ham dog Kobberskillinger dertil, som skulde drage ham bedre Mynt ind i Lommen. Ja! Gud bedre os! Forbandede Blodpenge har de draget ind, for at gjengjælde mig fattige Kone Godt med Ondt!"

Begge vedbleve deres Benægtelse; men de havde røbet sig saa tydeligen, at deres egen Tilstaaelse gjorde kun lidet til Sagen. — De bleve erklærede for overbeviiste, og den Renselses-Eed, hvorved de gjerne vilde sværge dem frie, blev ikke antagen; tvertimod blev deres haardnakkede Trods mødt med

fortjent Haardhed; forgjæves gjorde man dem opmærksomme paa, at deres Deeltagelse i Mordet var saa sienſynlig, at de dog ikke kunde undgaae Døden, at de hellere, ved en angerfuld Bekjendelse, skulde gjøre sig værdige til en mildere Behandling, og lette deres egen Samvittighed og deres sidste Timer. —

De vilde ikke høre Noget derom, trodsede, ligesom forhen, paa deres Uskyldighed og truede Felix, som sædvanligt, med Skjældsord og knyttede Næver. Selv den franske Chef, som havde bivaanet næsten alle Forhørene, var nu endeligen overbeviist om deres Misgjerning; og den samme Dag, som Akterne i denne Sag bleve sendte til Hovedstaden, til Gjennemsyn og høiere Stadfæstelse, drog han aldeles bort fra Egnen, og forenede sig med et større Armeekorps, som langt derfra sandsynligviis snart vilde komme i Virksomhed. Paa samme Tid erholdt ogsaa Slotsforvalteren Forholdsordre fra den yngste Barons Formynder. — Krigen drog sig mere i det Fjerne. — Glæde og Roelighed syntes at ville vende tilbage; selv Landets Stilling antog en anden og friere Skikkelse. — Ethvert Bryst begyndte atter at aande lettere; kun de tre Dødsfanger i

deres dunkle Kjælder frydede sig ikke ved den tilbagevendende Fred og det gjenkomne Foraar. — De mærkede Intet til den almindelige Livelighed. Moder og Søn tilbragte især deres Dage i en utaalmodig Fortvivlelse, medens Felix taalmodigen og fattet, med en altid jevn Munterhed, som hans Ungdoms Liv ikke før havde kunnet rose sig af, med from Hengivenhed i sin Skjæbne, dagligen ventede sin Dødsdom.

Endeligen kom Dagen. — Ogsaa for den høiere Domstoel vare de indsendte Akter befundne klare og overbevisende nok. — Henrettelse med Radbrækning forestod de tre Forbrydere; dog skulde Felix, som den egentlige Gjerningsmand, dø sidst. Dybtbevæget, fast afmægtig, hørte han Dommen; efterat de Fangne alle tilsammen vare bragte ind i den Sal paa Slottet, hvor Retten blev holden. Moder og Broder derimod udstødte høie Forbandelser imod Felix, mod Retten; forsikrede høit og dyrt deres Uskyldighed i denne Misgjerning, og skrege, at denne Dom var saagodt som et Mord; derpaa græd og hylede de, anraabte Retten endnu engang om Naade og Retfærdighed. Ja, da Alt var forgjæves, knælede de ned for Felix, og besvore ham, dog at gaae

i sig selv, og ikke træde for Guds Øine med en saa gruelig Løgn paa sin Samvittighed.

Den forrige Trods og Vildhed i hans Blik ved Synet af sine Slægtninge, var nu ganske forsvunden. Han betragtede dem længe rørt og taus; men paa engang samlede han al sin Kraft, og udbrød med stærk Stemme, og Haanden opløftet mod Himmelen: "Gud, for hvis Domstoel vi snart skulle staae, seer os! For ham vil jeg forsvare mit Udsagn om Eder, og gjerne vil jeg redde Eders Sjæle. Er det Eder ikke nok, kan det ikke trøste Eder, at jeg, den Uskyldigste af os Alle, hvis Liv I har forgivtet, faaer den skjændigste, den værste Død? Bort? om otte Dage sees vi igjen paa Retterpladsen." —

Begge sittrede hæftigt; Broderen, endnu paa Knæe, foldede for første Gang sine Hænder; det lod som en Bekjendelse bævede paa hans Læber; da blev pludseligen Fløidørene revne op, og, til Forsamlingens høieste Forbauselse, tydeligen gjenkjændt af Alle, traadte Frieherren Ernst von S — hl ind med raske og kraftige Skridt! —

"Hvad maa jeg høre," raabte han afbrudt, i det han trak sit Veir, "jeg dræbt; og min troe

Felix min Morder! Viis mig Anklageren, at jeg kan gjøre ham til Løgner!"

Moder og Søn udbrød i en høi Jubel! Felix stod skamfuld, og lod Øinene synke langsomt til Gulvet.

Saasnart den forskrækkede Amtmand nogenlunde havde fattet sig, pegede han paa Felix, med de Ord: "Felix har angivet sig selv som Deres Morder!"

Friherren betragtede ham stum og forbauset; derpaa slog han med Eet, overrasket af en Tanke, Hænderne sammen; ilede hen til ham og omfavnede ham kjærligt. "Har jeg forstaaet Dig?" udbrød han endeligen; "vilde Du virkeligen, ved Din Død, redde mit Liv, min Ære og mine Godser? thi jeg veed alt, hvorledes man har holdt Huus her? Tael, min troe Jæger! Hvorledes kan jeg gjengjelde en saadan Daad?"

"Nei! min bedste naadige Herre!" stammede Felix endnu fast uden Fatning! "det er ikke saa! Rigtigt nok maatte jeg lyve, naar jeg vilde sige, at jeg slet ikke havde tænkt derpaa, dog bestemt mig dertil har det neppe. — Men er De ogsaa uden Fare?" blev han liveligt ved, i det han saae

sig omkring i Salen; "jeg seer ikke den franske Oberst meer — ere Deres Fiender borte?"

"De Franske have længst forladt denne Egn;" svarede Friherren rask, og traadte hen for Bordet. — "Mine Herrer! Jeg blev, fast i det sidste Øieblik, underrettet om en overhængende Fare, og maatte hurtigen flygte. — Jeg turde kun betroe mig til Een, og valgte Felix. — I hans Klæder, under hans Navn, med hans Papirer, lykkedes det mig at finde et sikkert Tilflugtssted; der, i en saa uforstyrret Rolighed, at jeg selv undrede mig derover, erfoer jeg for kort siden, hvad her foregik, og det just ved den lykkelige Omstændighed, at jeg bar hans Navn, som dog nær havde bragt mig i et Fængsel. — Jeg vilde rigtigt nok have vendt langsommere og med mere Forsigtighed tilbage, havde hans Fare ikke faaet mig til at glemme min. — Hvem ere de to andre Fanger?"

"Hans foregivne Medskyldige, naadige Herre!" tog den endnu forbausede Amtmand Ordet. "Men Felix! Hvad kunde forlede ham til en saadan Nederdrægtighed imod hans nærmeste Paarørende?"

"Nederdrægtighed!" sukkede Felix! "Min Gud! Hvem kunde tænke, det vilde komme saaledes! Naadige Herre! De seer forbauset paa mig! Kjender De ikke den gamle Kjerling meer, som er bange for Døde med aabne Øine, og som deres eget Aasyn, ligt et Gespenst, slog til Jorden! Forsøg engang paa, om Hun kan see Dem ind i Deres Øine, som dog ikke ere døde?"

"Naa, saa see paa mig Kone!" udbrød Baronen forundret, og traadte hen for hende.

Hun kunde ikke udholde hans Blik. "Den Rakker!" hulkede hun undvigende. "Han vil ogsaa gjøre mig mistænkt for den naadige Herre!"

"Hr. Baron!" begyndte Slotsforvalteren, som hidindti, fordybet i sine Tanker, ikke havde sagt et Ord, og kun med skarpe Blik vogtet paa de Beskyldte. — "Hr. Baron! har De, førend De paa eengang forsvandt, hvortil jeg rigtigt nok strax anede Grunden, foræret Felix Deres Guldhr og Diamant-Naal?"

"Paa ingen Maade; thi jeg har begge Dele endnu; jeg gav ham kun en Tut med tyve Louisdorer, fordi jeg undte ham det godt, og ikke vidste, om jeg fik ham mere at see!"

"Følgeligen heller ikke et gammeldags Guldfignet, med Deres Vaaben i en hvid Steen?"

"Jeg har aldrig havt saadan et Signet!"

"Felix!" spurgte Slotsforvalteren rask — "Har Du da ikke leveret det til Din Broder? Hvor er det da kommet fra?"

"Ja! i Haanden, har jeg leveret ham det! — men hvor det er kommet fra, kan jeg ikke sige. Han kan sige det, hvis han bare vil!"

"Nu, saa tael Hans Jørgen!"

Det tilbagevendte Mod og Liv var igjen pludselig forsvundet af Hans Jørgens Træk: Hans Blik var ikke til at bringe fra Jorden. "Jeg har engang sagt, at jeg ingen Ting veed, og derved bliver jeg!" stammede han.

"For Guds Skyld!" raabte Baronen pludseligen: "en Ring med en hvid Steen, som et Løvehoved holder i Gabet?"

"Ganske rigtigt!" bemærkede Amtmanden forundret!

"Jeg har rigtigt nok aldrig seet den," blev Frieherren ved; "men jeg erindrer mig, at min Moder har beskrevet den. — Min Fader skal altid have baaret den paa sin Finger!"

"Afbidt, afbidt!" slap Felix uvilkaarligt ud af Munden, derpaa afbrød han sig med Eet, som rørt af et Lynslag, og saae mørk ned til Jorden. —

Alle Øine vendte sig fra ham hen paa Hans Jørgen, der stod som sønderknuset. — Selv den gamle Kone syntes at komme ud af sin Fatning.

"Min stakkels Faders Mordere?" raabte Baronen med dyb Bevægelse; "ere I da endeligen opdagede?"

"Tael!" tog Slotsforvalteren Ordet paanye med en streng Mine, i det han traadte tæt hen til begge Synderne. "I ere allerede Døden visse! kun ved oprigtig Bekjendelse kunne I maaskee opvække Medynk og nogen Formildelse imod Eder! Betænk det!"

Hans Jørgen syntes at ville tale. Moderen forekom ham. Hun sank med vildtrullende Blikke for Baronens Fødder og stønnede: "Naade, Naade! gode Herre! Vend bare Øinene bort; jeg er ganske forvirret, og veed ikke om I er Den, vi har slaaet ihjel, og nu er stegen op af sin Grav — eller om I er af Kjød og Blod! Ak! vi har jo bødet og gaaet nok igjennem for den skjændige Knægts

Skyld, som Gud fordømme, saasandt som han har brudt sin Eed."

"Nei! Moer! Gud tilgive Jer!" afbrød Felix hende paaeengang oprømt, "jeg har ikke brudt min Eed; men nu har I løst mig fra den; det maatte jeg tvinge Jer til; nu er endeligen den store Steen væltet af mit Hjerte. — Fortæl nu reent ud, hvad jeg endnu ikke tør sige, siden I dog nu engang har bekjendt. — Naar I har skrivtet Alting, er først min Tunge løst."

"Hvordan Felix!" sagde Frieherren, forundret, med en smertelig Vægt; "det har Du vidst?"

"En Eed! naadige Herre! en gruelig Eed nødte mig til at tie, og nøder mig tildeels endnu dertil; Det var den Brud, jeg ikke kunde blive qvit: Gudskeelov! nu lader det dog til, som det vil lykkes?"

"Hans Jørgen!" oploftede Amtmanden nu sin Stemme! "Du er altsaa den salige Barons Morder?"

"Nei!" svarede han trodsigt.

"Han ikke!" hylede Kjærlingen. — den Karl der, er ligesaa skyldig som vi. — Min Mand, har

gjort det, det Affkums Fader, som endnu søger at bringe Skjændsel over den Døde i sin Grav!"

"Nei! Moder!" svarede Felix roelig! Han er nu ved mig indviet og luttret. Jeg har taget hans Brøde paa mig, for at hans Levninger kunde hensmuldre i Fred! O! mine kjære Herrer! skik dog Bud efter hans Velærværdighed. — Han kan allene afgjøre, om min Eed nu er løst eller jeg maa tie længer endnu!"

"Han maa dog, dengang det Mord blev begaaet," tog Amtmanden Ordet, "have været meget ung?"

"Otte Aar, Herre!" var Svaret.

"Og som umyndigt Barn overtalt til en Eed." —

"Tvungen, gode Herrer! tvungen! Moer holdt Bibelen hen for mig! Salig Faer gav mig rigtigt nok ret gode Ord, men bag ved ham truede Hans Jørgen mig med en Hæsselkjæp.

"Da kan en saadan Eed heller ikke binde ham min Ven! og er det den Skrupel, som i saamange Aar har forknyttet ham, saa at han er gaaen saa stille og menneskeskye omkring, da havde han forlængesiden uden nogen Synd kunnet kastet

sig den af Halsen. Hvorfor har han ikke før spurgt sin Skriftefader til Raads?"

"Hvorledes havde jeg turdet vove det, gode Herre? at spørge, om en Eed er forbindende, beviser jo kun, at en saadan finder Sted, og vilde kun have forvoldet mig nye Spørgsmaal og piinlige Forlegenheder. Troe De mig, mine Herrer! og De, naadige Hr. Baron! Jeg har handlet efter min bedste Overbeviisning. — Jeg kunde ikke gjøre anderledes."

"Godt! min troe Felix! saa tael da nu," vedblev Baronen rørt, "vi tvivle ikke paa, at Du jo vil sige os Sandheden. — Forbryderne vil formodentligen stadfæste Dine Ord."

"Jeg var," begyndte Felix rolig, i det han henvendte sig mod Retten, "en Dreng mellem sex og syv Aar, da min Fader, som var Enkemand, flyttede hen i denne Egn; paa hvad Grund, og ved hvilken Leilighed skal jeg ikke kunne sige. Han blev kort efter bekjendt i det Huus, hvori vi ligetil nu have boet. Nogen Tid derpaa døde Skovrideren; min Fader, som var bekjendt med hans Forretninger, fik hans Plads, sandsynligviis ved Enkens Forbøn, som alt havde en næsten voxen Søn,

Hans Jørgen der, og under den Betingelse, at han igjen, naar han blev til Aars, skulde afstaae Tjenesten til Sønnen. Paa samme Tid giftede han sig med Enken. — Min Fader var den eneste, som kunde lide mig, og jeg holdt ogsaa af ham alene; de Andre kunde neppe taale at see mig. — Saaledes henlevede jeg eensom og sørgmodig min første Ungdom. Mine Forældre levede bestandigen i Uenighed, og Sønnen tog altid Moderens Partie. Der var hverken Trivelse eller Velsignelse i Huset. Det kom op, at Fader havde Gjeld i sit forrige Hjem; den maatte betales. Vi havde tit fremmede Folk, og sommetider blev der talt om, at vort ringe Bohave skulde sælges. Ofte søgte Moder og Broder at overtale min Fader til at gjøre Eet og Andet, hvortil han rystede paa Hovedet. Han havde ingen Ro mere hjemme, og havde Skovridertjenesten ikke skulle være gjemt til Hans Jørgen blev Karl, saa havde det nok snart været forbi med ham."

"Den salig Baron red ofte ganske alene ud i Besøg i Naboelauget. — En Morgenstund red han forbi vort Huus; det hændte sig at Sadelgjorden sprang lige uden for vor Dør, og han styrtede

temmeligen hovedkulds ned af Hesten. — Min Fader sprang til for at gjøre Sadelen istand igjen. Baronen gik ind i Huset, for at vaske sig, og see sine Klæder efter. — Jeg erindrer mig endnu tydeligt, han havde en grøn Jagtdragt paa med brede Guldsnorer. Han trak Kjolen og Vesten af, og lagde imidlertid sin Pung paa Bordet. Den var fuld af ganske nye Guldmynt, som skinnede igjennem den. — Moder og Søn stødte til hinanden; ogsaa paa mig gjorde dette fremmede Syn et dybt Indtryk. En halv Time efter var Pungen igjen forvart og Baronen borte. Mine Forældre og Broder talte længe sammen om ham. Fader meente, Han var redet hen til et Gods i Naboelauget, hvor der altid blev stærk spillet, og lagde til: at han vist nok vilde vende langt rigere hjem, thi han pleiede altid at være lykkelig i Spil. — Moder yttrede, at en saadan Sum, som den, de havde seet i Pungen, var mere end tilstrækkelig til at begrunde deres Lykke for deres hele Levetid; de skulde kun tage Mod til sig, passe Baronen op i Skoven, slaae ham ihjel og tage Pengene fra ham. Hans Jørgen var af samme Mening. — Det kommer mig endnu for, som om Fader gysede ved dette For-

slag; men de trængte Begge ind paa ham, lode ham høre hans Gjeld, og hvorledes han havde ført dem bag Lyset, spurgte ham om han heller vilde gaae fra Huus og Hjem, regnede alt Det op for ham, som de lidt efter lidt, for ikke at opvække Mistanke, vilde anskaffe. —

"Og en Kjole til mig, og et lille Stykke Guldsnor," faldt jeg dem i min Uskyldighed ind i Talen! Fader blev bleg. — "Drengen har hørt alt," sagde han modigt. "Seer I, det gaaer ikke an!" "Hvad skulde der være i Veien?" blev Moder ved, "Han skal med i Skoven og see til, saa lærer han nok at tie; Saaledes ville vi ogsaa bære os ad med ham, hvis han ikke holder sin Mund." Efter en lang Strid maatte Fader give efter."

"Baronen blev anholdt ved Mosen, og reven af Hesten. Et Slag af en Knippel, som min Fader førte, berøvede ham strax sin Besindelse. Det andet Slag af Hans Jørgen klovede hans Hoved. Fuld af Afskye og Forfærdelse, det maa jeg dog sige, kastede han den blodige Ære fra sig, midt ud i Mosen; Moer skjændte paa ham, imedens hun gjennemsøgte den Dræbtes Lommer; Jeg stod ved

Siden og græd. — Min Fader havde hurtigen bemægtiget sig hans Penge; men han fandt ikke synderligen mere, end han netop kunde betale sin Gjeld med. Maaskee havde Baronen tabt i Spil; begge de Andre vilde ikke troe ham, og meente han havde puttet den forefundne Rigdom til Side, — jeg skulde næsten selv troe det, thi han indsaae vel, at var det først kommet i deres Hænder, vilde han ikke faae megen Nytte deraf. Hans Jørgen kunde, uagtet al den Umage han gjorde sig, ikke faae Signetringen af hans Finger; I sin Forvirring kunde han ikke finde sin Kniv. — Rask bed han Fingeren af den Døde. Stifmoer bemægtigede sig imidlertid hans Uhr, andre Smaating, og trak Klæderne af ham; da gav hun paa eengang et høit Skrig; den Døde, forklarede hun, havde med Eet, slaaet de lukkede Øine op igjen, og saae stivt paa hende. — Med bortvendt Ansigt, skrabede hun Alting sammen og flygtede. Fra den Tid af, har hun aldrig villet see noget Lig, uden i Forveien at spørge: om dets Øine ogsaa vare lukte."

"De lode ham ligge halv nøgen. Paa Hjemveien blev det plyndrede Bytte skjult i det hule Piletræ. — Ingen af os vovede sig i de første Maa-

neder tilbage dertil. Saasnart vi atter vare komne i vor Boepæl, blev jeg strax tagen i Eed; jeg maatte sværge paa Bibelen, hverken med Ord eller Tegn at opdage noget Menneske hvad jeg havde seet; længe gjentog de hver Dag for mig, at jeg ligesaa godt som de, maatte bøde med Livet derfor, hvis Mordet blev opdaget. Ved den Angest, som disse Paamindelser opvakte hos mig, lagde de selv Grundvolden hos mig til det Ønske, at denne gruelige Misgjerning maatte komme for Dagens Lys. — Jeg saae jo dog et glædetomt Liv imøde.

Saasnart jeg begyndte at kunne regnes blandt vorne Folk, maatte jeg gjentage en endnu frygteligere Eed. Jeg følede min Ulykke stedse dybere. — Min Fader, med en stum Anger og Fortvivlelse i sit Bryst, gik synsynligen med stærke Skridt ad Graven til. Han holdt stedse af mig, og gav mig gode og fromme Lærdomme. — Moder og Broder blev jeg ved mit underlige stille Væsen Dag for Dag mere forhadt; de havde mig stedse mistænkt for, at jeg vilde forraade dem. Jeg gik omkring som i Drømme, og kunde ingensteds finde Ro; jeg foresatte mig tit at spørge Fader, om ogsaa den Eed, jeg havde aflagt, havde en forbindende Kraft; saa-

længe han levede, vilde jeg tie; det havde jeg besluttet; det maatte gaae, som det vilde; dog endnu førend jeg havde fundet Leilighed til at spørge ham, døde han pludseligen af en Blodstyrtning."

"Hans brådde Død gjorde mig endnu uroeligere, og da paa samme Tid den døde Faders aabne Øine saa hæftigt forfærdede den ellers saa modige Stifmoder, saae jeg i denne sjeldne, og i Sandhed gruelige Hændelse en nye Opfordring til vor Samvittighed, ved en angerfuld Bekjendelse at forsone vor Forbrydelse. Fra det Øieblik af, besøgte jeg Kirken flittigt; jeg opsnappede ethvert Ord, som kunde modtage Hentydning paa min Tilstand, og saaledes blev mit stakkels Hjerte, stedse voldsommere sønderslidt af Frygt af Haab.

Den naadige Herres Godhed indgjød mig en velgjørende, men ikke lægende Følelse; jeg troede ikke at jeg var den værd. Jeg kunde kun vise mig taknemmelig ved Troeskab og hjertelig Hengivenhed. — Det foer mig som Is igjennem alle mine Aarer, da han engang yttrede: at han gjerne vilde give sin halve Formue for Opdagelsen af sin Faders Mordere. Jeg kunde jo ikke tilfredsstille dette Ønske, uden at blive en endnu større Forbryder,

end jeg allerede var. Jeg følede en Byrde paa mit Liv, som snart blev mig utaalelig; jeg gik af Veien for Kjærlighed, for ikke at indvikle Den, jeg havde kjær, i min Fordærvelse. Den lykkeindgydende Tanke, at være Fader, indjog mig Forfærdelse. "Den Misgjerning, som du taus maa bære lige til din Grav," raabte det inden i mig, "vil aabenbare og hævne sig paa dine Børn." Denne Følelse rev mig løs fra al Lykke i Livet; hvormeget kostede det mig ikke at unddrage mig den, som min kjære Herre saa venligen tilbød mig?"

Da indtraf det, at Baronen hurtigen maatte flygte; efter at han i Vidners Overværelse, for at unddrage mig Mistanke og Ansvar, havde sendt mig fra sig, mødtes vi sildigere i Skoven. — Jeg hjalp ham i mine i Forveien hemmeligen medbragte Klæder, og skjulede hans i det hule Piletræe. Alle min Bønner uagtet, maatte jeg ikke følge ham. Han gav mig en rigelig Foræring, og drog bort. — Jeg maatte igjen begive mig i mit gamle Helvede."

"Mismod og Bitterhed nagede der doppelt mit Hjerte; dog lod jeg ikke min Herres Fordeel af

Sigte, og, da Hr. Slotsforvalteren, til hvem jeg undertiden om Aftenen sneg mig op, for at faae at vide hvorledes Sagerne stode, — havde gjort mig opmærksom derpaa, indsaae jeg snart, at en Efterretning om Baronens Død, kunde være ham selv nyttig. — Derfor, skjøndt endnu uden nogen bestemt Plan, bestænkte jeg et Tørklæde med Blod, og kastede det, tilligemed en Pistol, hvilke Begge han havde foræret mig, paa et Sted i Skoven, hvor jeg forudsaae at de maatte findes. Det skede; men Hr. Slotsforvalteren blev mistænkt for at det var en Opfindelse af ham; jeg troede saaledes at have gjort det Onde endnu værre; og følede, at hvis jeg vilde rædde min Herre og hans Eiendom, maatte jeg gjøre et langt virksommere Skridt; da hændte det sig, at min Faders Lig blev kastet ud af sin Grav, og maatte drive saagodt som i mine Arme. "Ingen Roe i Graven, og en Paamindelse til hans Søn!" Tusinde Tanker, tusinde Forestillinger bestormede min Sjæl. Men hvorledes skulde jeg opfylde Ligets stumme Ønske om Forløsning fra sin Misgjerning, uden at bryde min Eed?"

"Paa eengang faldt en klar Straale i min Sjæls forvirrede Mørke, at tage min Faders Synd paa mig, i min nødvendige Død selv at være min Herre nyttig, at tvinge min Faders Forførere og Medskyldige, som ved en Forvorpenhed, der bragte mit Sind i Harnisk, vovede at forhaane hans ærværdige Liig, til at opdage deres Misgjerning ved at beskylde dem for en, som de ikke havde begaaet, disse Forestillinger forenede sig alle i den Tanke: giv Dig selv an, som Din Herres Morder, hine som dine Medskyldige, og fortæl den opdigtede Udaad ganske saaledes, som du saae den virkelige, hvilken du ikke tør opdage. — Men det Menneskelige i mig bævede endnu for dette Skridt. — Først den velærværdige Herres Vægring, min Sjæleangst for min Fader bestemte mig, — saasnart det afgjørende Ord var sluppet ud over mine Læber, blev jeg roelig. Nu angrer jeg endnu mindre hvad jeg har gjort."

Han taug; de virkeligen Skyldiges Bekjendelse var kun i Smaating og Besmykkelser afvigende fra hans Udsagn. De bleve førte tilbage i deres Fængsel; Felix maatte strax blive hos sin Herre.

Saasnart de bleve alene, kastede Felix sig for hans Fødder, og besvoer ham, enten at sende ham tilbage i sin Arrest, eller love ham at lade hans Faders Levninger hvile uforstyrrede i den indviede christne Jord; ogsaa beklemte for første Gang en anden Følelse hans Hjerte; den Tanke var ham nu, da han følede sig reddet, utaalelig, at han maatte indløse sit Livs Lykke med sine, rigtigt nok dybt forvorpne Slægtninges Henrettelse.

Frieherren beroeligede ham fuldkomment over hans første Skrupel; og med Hensyn til Misdæderne, søgte han at trøste ham med, at de ikke alene, ikke egentligen vare hans Paarørende, men endog havde været hans Bødler. — Dog saasnart Akterne i den nye Sag vare færdige, begav han sig personligen til Hovedstaden, og vidste, ved sin virksomme Mellemhandling, at bringe det dertil, at de to Forbrydere bleve benaadede med Tugthusstraf paa Livstid.

Fra nu af syntes en ganske nye Verden at omgive den troe Yngling; for første Gang blomstrede en foraarsmunter, ublandet Glæde i hans Sjæl. Ikke uden en indvortes Bæven, dog nu

af Haab og Salighed, saae han sin Elskte igjen. Baronen friede for ham; og den stille, nu af Lykken saa høit begunstigede, Felix, som ikke mere skjælvede for, at besidde Børn, blev, efter kort Tids Forløb, forenet med den yndige Slotsforvalter-Datter og en indbringende Tjeneste.

Erklæring.

Forfatteren seer sig, formedelst adskillige formeentlige Indgreb i sin Eiendoms-Ret, nødt til den offentlige Erklæring: at Intet af hans litteraire, originale Arbeider forlader Pressen, førend det af ham er fuldendt baade paa Tydsk og Dansk, og følgeligen, som Original i begge disse Sprog, vil komme for Lyset. Han haaber, ved denne Anmeldelse, at forekomme enhver Oversættelse af sine Arbeider i disse Sprog, da følgeligen alt en Original i samme existerer, skjøndt mangehaande Tilfælde kunne hindre fra, at de paa engang træde for Lyset.

Rettelser og Trykfeil.

Side 3. Linie 4 nedenfra som udeladt foran derfor.
— 12-12 benogtete læs benægtede.
— 2. Linie 2 efter Kjærlighed sættes (,)
— 8 — 17 modtaget læs: modtagen.
— 10. — 8 Stæder læs: Steder.
— 15. — 7 efter "dagligen" (,) udslettes.
— 25. — 4 nedenfra inde læs: ind-.
— = — 4 — havds læs: havde.
— = — 2 — Herskab- læs: Herskabs.
— 27. — 9 hun — udslettes.
— 28. — 7 efter hende sættes (,)
— 36. — 7 nedenfra efter ☉ sættes (,)
— 51. — 11 hvilken, læs: hvilke.
— 63. — 8 hurtigtn læs: hurtigen.
— 64. — 6 kunne læs: kunde.
— 66. — 4 nedenfra denfor læs: derfor.
— 78. — 13 og 14 usaiige læs: usalige.
— 84. — 9 vced læs: ved.
— = — 18 Slige læs: Sligt.
— 88. — 12 Emilie læs: Emilio.

Side 101 Linie 2 nedenfra Nn læs: Nu.
— 114 — 3 efter blide sættes (,)
— = — 5 efter Omgivning sættes (—)
— = — 6 efter vore, istedet for (—), sættes (,)
— = — 11 efter bortblæste sættes (,)
— 110 — 1 maeske læs: maaskee.
— 120 — 8 Endskjødt læs: Endskjøndt.
— = — 9 idnvortes læs: indvortes.
— 121 — 4 frimadigt læs: frimodigt.
— 132 — 2 og 3 høistsandsynlige læs: høistsandsynlige.
— 135 — 11 lænaselfulde læs: længselfulde.
— 144 — 20 bievaane læs: bivaane.
— 147 — 21 par læs: Par.
— 173 — 11 uforstyrret læs: uforstyrret.